

НАУКОВО-ДОСЛІДНИЙ ІНСТИТУТ ПУБЛІЧНОГО ПРАВА
ЦЕНТР УКРАЇНСЬКО-ЄВРОПЕЙСЬКОГО
НАУКОВОГО СПІВРОБІТНИЦТВА

Міжнародна науково-практична конференція

**«АКТУАЛЬНІ ПИТАННЯ РОЗВИТКУ
ЮРИДИЧНОЇ НАУКИ
В ПЕРІОД ВОЄННОГО СТАНУ»**

17 травня 2024 року

УДК 34-043.86"364"(062.552)

А 43

Організаційний комітет:

Голова організаційного комітету – **Сергій КОРОЄД** – доктор юридичних наук, професор, виконавч обов'язків президента Науково-дослідного інституту публічного права (Україна);

заступник голови організаційного комітету – **Андрій БОРОВИК** – кандидат юридичних наук, доцент, відмінник освіти України, віцепрезидент з наукової роботи Науково-дослідного інституту публічного права (Україна);

члени організаційного комітету:

Лариса СОРОКА – докторка юридичних наук, професорка, завідувачка докторантурою і аспіратурою Науково-дослідного інституту публічного права (Україна);

Ксенія КУРКОВА – докторка юридичних наук, професорка, завідувачка відділу науково-правових експертиз та законопроектних робіт Науково-дослідного інституту публічного права (Україна);

Руслан СЕРБИН – доктор юридичних наук, професор, заслужений юрист України, проректор Національної академії внутрішніх справ (Україна);

Олексій ДРОЗД – доктор юридичних наук, професор, заслужений діяч науки і техніки України, начальник Департаменту організації забезпечення діяльності Бюро економічної безпеки України (Україна);

Олег ДУБИНСЬКИЙ – доктор юридичних наук, професор, заслужений працівник освіти України, проректор з науково-педагогічної роботи, економічних, юридичних та соціальних питань Національного університету кораблебудування імені адмірала Макарова (Україна);

Євген СОБОЛЬ – доктор юридичних наук, професор, заслужений діяч науки і техніки України, ректор Центральноукраїнського державного університету імені Володимира Винниченка (Україна);

Михайло ВІХЛЯЄВ – доктор юридичних наук, професор, директор Центру українсько-європейського наукового співробітництва (Україна);

Валерій БУЖОР – доктор юридичних наук, професор, президент Незалежної кримінологічної асоціації Республіки Молдова, почесний президент Інституту кримінального права та прикладної кримінології (Республіки Молдова);

Йозеф ЗЯТЬКО – доктор юридичних наук, професор, президент Європейського інституту безперервної освіти (Словацька Республіка).

А 43 **Актуальні питання розвитку юридичної науки в період воєнного стану** : Міжнародна науково-практична конференція. Науково-дослідний інститут публічного права, 17 травня 2024 р. – Львів – Торунь : Liha-Pres, 2024. – 168 с.

ISBN 978-966-397-395-1

У збірнику представлено матеріали Міжнародної науково-практичної конференції «Актуальні питання розвитку юридичної науки в період воєнного стану» (17 травня 2024 р.).

УДК 34-043.86"364"(062.552)

ISBN 978-966-397-395-1

© Науково-дослідний інститут публічного права, 2024
© Українсько-польське наукове видавництво
«Liha-Pres», 2024

ЗМІСТ

Небезпечність експертної маніпуляції як підстава для неможливості вирішення поставлених перед експертом питань Боровик Андрій, Верхотурова Мар'яна	7
Особливості використання штучного інтелекту у кримінальному провадженні Боровик Андрій Володимирович, Столяр Олександр Олександрович	9
Індивідуальна профілактика злочинності серед військових в Україні Веремчук Володимир Валентинович, Мазепа Дмитро Ярославович	11
Особливості спеціального досудового розслідування Верещак Андрій Васильович	14
Особливості правового захисту персональних даних в умовах воєнного стану Галенко Ігор Васильович	17
Особливості взаємовідносин з постачальником «останньої надії» на ринку електричної енергії України в період воєнного стану Гаркавенко Сергій Васильович	22
Світовий досвід в контексті удосконалення бюджетного процесу в Україні Гей Катерина Василівна	25
Злочинність на деокупованих територіях України Голиш Ігор Валерійович, Сериков Олексій Анатолійович	29
Актуальна проблематика кваліфікації злочину геноциду Господаренко Володимир Миколайович	31
Адміністративно-правове регулювання у сфері громадського харчування Гудімов Андрій Дмитрович	34
Повноваження дисциплінарних інспекторів Вищої ради правосуддя під час дисциплінарного провадження щодо суддів Давидчук Дмитро Павлович	38
Трудове право під час дії воєнного стану Денєга Катерина Олегівна	41

Проблеми одорології як галузі криміналістики Деревянко Наталія Зеновівна, Семенюк Сергій Анатолійович	45
Щодо особливостей правового регулювання дистанційної роботи під час дії воєнного стану Дрозд Олексій Юрійович	48
Детермінанти злочинності у Збройних Силах України Іванців Михайло Романович, Федорчук Микола Васильович	51
Митне законодавство в період правового режиму воєнного стану Іванченко Едуард Пилипович	54
Питання правового регулювання алгоритмічного медіаконтенту під час воєнного стану Калитенко Радислав Олександрович	58
Корислива злочинність в умовах воєнного стану в Україні Ковальов Руслан Валерійович, Невар Ігор Валентинович	61
Об'єкт торгівлі людьми Красовський Олександр Петрович, Білецький Богдан Михайлович	63
Правові позиції Конституційного Суду України щодо соціального захисту окремих категорій населення: виклики в період воєнного стану Кропивницький Микола Олександрович	67
Характеристика особистості військовослужбовця, який вчиняє військові кримінальні правопорушення в умовах воєнного стану в Україні Лавренюк Олександр Володимирович, Дем'янюк Олександр Миколайович	71
Обмеження права на таємницю кореспонденції в умовах воєнного стану: питання правомірності Левченко Аліна Валеріївна	73
Визначення поняття «криптовалюти» в українській правовій системі. Короткий історичний огляд Луганський Олександр Юрійович	77

Ефективність вітчизняного адміністративного законодавства у сфері національної безпеки в умовах євроінтеграції Макарчук Віталій Володимирович	83
Особливості визначення кваліфікуючих ознак дезертирства, вчиненого в умовах особливого періоду, в бойовій обстановці та воєнного стану Мандзик Петро Іванович, Хоменко Андрій Анатолійович	86
Протидія кібератакам в період російсько-української війни Марчук Олександр Миколайович, Богатько Денис Олегович	90
Реалізація права на шлюб у міжнародному приватному праві: особливості та виклики Мельник Олексій Сергійович	93
Утвердження ідеології соціальної справедливості в суспільстві на засадах правового регулювання економіки у воєнний та повоєнний період Мищенко Вікторія Сергіївна	96
Кримінологічна типологія злочинців, які вчиняють насильницькі воєнні злочини Ніц Сергій Степанович, Філюк Роман Олександрович	99
Формування національно-патріотичної свідомості майбутнього військовослужбовця Оліневич Олександр Анатолійович, Тимошевич Микола Миколайович	101
Інститут відшкодування моральної шкоди працівнику за проектом нового Трудового кодексу Панченко Ольга Іванівна	105
Особливості проведення перевірки законності під час в'їзду та легалізації іноземців в Україні Патрай Тарас Павлович, Шолодько Сергій Віталійович	108
Мета та завдання діяльності Міністерства внутрішніх справ України в умовах дії правового режиму воєнного стану Поліщук Денис Олександрович	114
Забезпечення мінімальних запасів нафти та нафтопродуктів в Україні як елемент функціонування системи енергетичної безпеки Поліщук Олександр Григорович	118

Проблема колабораціонізму в період російсько-української війни Риженко Ігор Миколайович, Біланчук Андрій Володимирович	122
Військове капеланство в Україні як засіб формування і підтримки морально-психологічного стану військовослужбовців Риженко Ігор Миколайович, Єленич Ігор Степанович.....	125
Діяльність виборчих комісій в умовах правового режиму воєнного стану Рой Олег Володимирович.....	129
Правове регулювання механізмів фінансування відновлення України від наслідків воєнних дій Сараскіна Тетяна Василівна.....	133
Саморозвиток вольових якостей військовослужбовця Сачук Андрій, Слюсарчук Павло	135
До питання розвитку концепції, форм і принципів відновного правосуддя у зарубіжних країнах Светлічний Ігор Валерійович.....	138
Злочинність в умовах воєнного стану в Україні: причини та умови Топольський Вадим Миколайович, Кравченко Олександр Сергійович	142
Особливості досудового розслідування в умовах воєнного стану Хоронжак Василь Григорович, Сьомак Сергій Васильович.....	145
Проблеми безпеки дорожнього руху та експлуатації транспорту в умовах воєнного стану Христинч Інна Олександрівна.....	148
Конституційне регулювання цифрового публічного управління в умовах воєнного стану: виклики та стратегії адаптації Чалабієва Маріям Рзаївна	152
Адміністративно-правова характеристика суб'єктів та об'єктів реалізації професіоналізації в державному бюро розслідувань Шаповалова Інна Олександрівна	156
Контракт як особлива форма укладання трудових відносин з керівником Щербак Ольга Павлівна.....	159
Правова культура та правова свідомість як важливий елемент правової системи України в умовах воєнного стану Яцкевич Павло Володимирович	162

НЕБЕЗПЕЧНІСТЬ ЕКСПЕРТНОЇ МАНІПУЛЯЦІЇ ЯК ПІДСТАВА ДЛЯ НЕМОЖЛИВОСТІ ВИРІШЕННЯ ПОСТАВЛЕНИХ ПЕРЕД ЕКСПЕРТОМ ПИТАНЬ

Боровик Андрій

*кандидат юридичних наук, доцент, відмінник освіти України,
віце-президент з наукової роботи,
Науково-дослідний інститут публічного права
м. Київ, Україна*

Верхотурова Мар'яна

*кандидат історичних наук, доцент,
завідувач відділу організаційного забезпечення
наукових проєктів і міжнародної діяльності
Науково-дослідний інститут публічного права
м. Київ, Україна*

Потрібно визнати, що навіть сьогодні, у час прогресу та наукових технологій існують випадки коли експерти не можуть вирішити задачу, що поставлена перед ними слідчими чи прокурорами в межах розслідування кримінального провадження. І ці питання зумовлює не один, а декілька чинників.

Під час війни, особливу увагу хочеться звернути на питання неможливості проведення балістичних експертиз через небезпеку певних експертних маніпуляцій.

Ця обставина іноді не дозволяє експерту здійснити весь комплекс дій, передбачених методикою. Тобто. представлені об'єкти, і навіть питання, поставленої експертизи, загалом зрозумілі експерту, проте окремі особливості досліджуваних матеріалів не відповідають такому основоположному принципу використання спеціальних знань, як безпека, адже згідно статті 3 Конституції України: «Людина, її життя і здоров'я, недоторканість та безпека вважаються в Україні найвищою соціальною цілісністю» [1].

Зокрема, бронебійні патрони, з кулею спорядженою отруйною речовиною калібру 7,92 мм виробництва Німеччини до 1945 року з маркуваннями «40 26h auh», «WaA 700» та стилізованим зображенням орла зі свастикою, призначені для знищення екіпажів танків; патрони 7,62x39 мм та 5,45x39 мм без маркування, які можуть бути споряджені гекогеном або іншою вибуховою речовиною; патрони калібру 9 мм Parabellum, виробництва Німеччини до 1945 року, які можуть бути

споряджені нітрогліцерином – під час проведення балістичної експертизи досліджуються лише у частині визначення групової та видової приналежності [2, с. 70]. Демонтаж і відстріл таких патронів категорично заборонено у зв'язку з небезпечністю для життя та здоров'я експерта.

Таким чином, поставлене експерту питання щодо придатності зазначених патронів для стрільби вирішити неможливо.

Якщо ж вирішення зазначеного питання є необхідним для повного, всебічного та об'єктивного дослідження доказів в межах кримінального провадження то прокурору та слідчому доцільно встановити:

1) якими саме положеннями (методикою, відомчою інструкцією з техніки безпеки тощо) продиктовано дії (бездіяльності) експерта;

2) чи існує відомий експерту порядок, можливо, не передбачений конкретною методикою, що дозволяє убезпечити представлені об'єкти чи процес експертного дослідження.

Література:

1. Конституція України: електронний ресурс: режим доступу: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/254%D0%BA/96-%D0%B2%D1%80#Text> (дата звернення 15.05.2024).

2. A. Vorovyk, A. Rubis. Features of the prosecutors' assessment of the expert's decision containing conclusions on the impossibility of solving issues on the substances. *KELM: knowledge, education, law, management*. 2021. № 1(37). P. 66–73. DOI:<https://doi.org/10.51647/kelm.2021.1.2.11>

ОСОБЛИВОСТІ ВИКОРИСТАННЯ ШТУЧНОГО ІНТЕЛЕКТУ У КРИМІНАЛЬНОМУ ПРОВАДЖЕННІ

Боровик Андрій Володимирович

*кандидат юридичних наук, доцент, відмінник освіти України,
віце-президент з наукової роботи,
Науково-дослідний інститут публічного права
м. Київ, Україна*

Столяр Олександр Олександрович

*здобувач освітньо-наукового рівня (доктор філософії),
Науково-дослідний інститут публічного права
м. Київ, Україна*

Аналізуючи останні досягнення у сфері штучного інтелекту необхідно визнати, що у найближчому майбутньому організаційні заходи з його впровадження та нормативно-правового забезпечення, що пов'язані зі зберіганням значного обсягу даних, їх обробкою на основі математичних алгоритмів та прийняття на основі штучного інтелекту відповідних рішень, будуть невід'ємною частиною життя нашого суспільства.

Машинне навчання дає змогу побудувати математичну модель з даних, що включає велику кількість змінних, які невідомі заздалегідь. Параметри конфігуруються поступово, під час фази навчання, яка використовує набори даних навчання для пошуку та класифікації. Різні методи машинного навчання розробники вибирають залежно від характеру завдань, які слід виконати (згрупувати). Ці методи, як правило, класифікуються на три категорії: навчання під наглядом, непідконтрольне навчання та закріплення навчання. Ці три категорії групують різні методи, включаючи нейронні мережі, глибоке навчання тощо.

Система штучного інтелекту здатна використовувати великі дані, обчислювати, оцінювати, вивчати, робити дедуктивні міркування, абстрактно аналізувати та прогнозувати. Швидкість обробки інформації штучним інтелектом та його ефективність при прийнятті процесуальних рішень створює модель цифрової автоматизації процесуальних рішень. Така автоматизація спрощує процедуру прийняття відповідних рішень в подібних провадженнях, що, безумовно, підвищує ефективність та спрощує процедуру прийняття процесуальних рішень з огляду процесуальної економії.

В Україні схожу роботу виконує персонал органу пробації у межах підготовки досудової доповіді, наглядової та пенітенціарної пробації. Слід відмітити, що в Україні пробаційні програми тільки почали розвиватись і говорити про застосування штучного інтелекту при підготовці досудової доповіді дещо передчасно, але для порівняльного аналізу існуючих технологій штучного інтелекту та роботи персоналу пробації можна застосовувати аналогію. Згідно з ч.ч.1, 3 ст. 9 Закону України «Про пробацію» досудова пробація – це забезпечення суду формалізованою інформацією, що характеризує обвинуваченого, з метою прийняття судом рішення про міру його відповідальності. Досудова доповідь про обвинуваченого повинна містити: соціально-психологічну характеристику; оцінку ризиків вчинення повторного кримінального правопорушення; висновок про можливість виправлення без обмеження волі або позбавлення волі на певний строк (Law of Ukraine, 2015). Згідно з ч.ч. 1, 2 ст. 314–1 Кримінального процесуального кодексу України з метою забезпечення суду інформацією, що характеризує обвинуваченого, а також прийняття судового рішення про міру покарання представник уповноваженого органу з питань пробації складає досудову доповідь за ухвалою суду. Досудова доповідь складається щодо особи, обвинуваченої у вчиненні злочину невеликої або середньої тяжкості, або тяжкого злочину, нижня межа санкції якого не перевищує п'яти років позбавлення волі. Досудова доповідь щодо неповнолітнього обвинуваченого віком від 14 до 18 років складається незалежно від тяжкості вчиненого злочину, крім випадків, передбачених Кримінальним процесуальним кодексом України (Law of Ukraine. 2012).

Для суду, безумовно, є перевагою підготовка звіту штучним інтелектом в автоматичному режимі з оцінкою ризиків рецидиву злочинів. Але такий звіт не може бути доказом винуватості обвинуваченого у вчиненні злочину. Процедура доказування, що базується на об'єктивних доказах, відрізняється від автоматичного аналізу даних системою штучного інтелекту. Під час оцінки ризиків штучний інтелект бере дані по обвинуваченому з бази, аналізує їх, використовуючи математичні алгоритми, та робить звіт з оцінкою відповідних ризиків. Чим більше даних, тим вища точність звіту. Однак, якщо штучний інтелект враховуватиме дані, що будуть штучно створені або підроблені, базуватись на неправильному перекладі, неправильному висновку і поясненнях експерта, будуть враховані завідомо неправдиві показання свідка, потерпілого, підозрюваного, обвинуваченого. Всі ці обставини можуть вплинути на правильність висновку штучного інтелекту.

Загалом, використання штучного інтелекту фактично створює модель цифрової автоматизації процесуальних рішень. Така автома-

тизація спрощує процедуру прийняття подібних рішень у подібних провадженнях, що, безумовно, підвищує ефективність та спрощує процедуру прийняття процесуальних рішень з погляду процесуальної економії. Для застосування штучного інтелекту в судовій системі України необхідно прийняти відповідні законодавчі рішення, які будуть врегульовувати суспільні відносини у визначеній сфері діяльності людини. Європейська етична хартія про використання штучного інтелекту в судових системах та їх оточення від 3–4 грудня 2018 року вже заклала основи для майбутніх законодавчих рішень з впровадження штучного інтелекту у судах загальної юрисдикції України.

Література:

1. Боротьба з кіберзлочинністю в умовах дії воєнного стану: Закон 2149-IX. – LigaZakon: сайт. URL: https://jurliga.ligazakon.net/analytcs/210562_borotba-z-kberzlochinnstyu-v-umovakh-d-vonnogo-stanu-zakon-2149-ix
2. Кримінальний кодекс України. – Законодавство України : сайт Верховної Ради України. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/2341-14#Text>

DOI <https://doi.org/10.36059/978-966-397-395-1-3>

ІНДИВІДУАЛЬНА ПРОФІЛАКТИКА ЗЛОЧИННОСТІ СЕРЕД ВІЙСЬКОВИХ В УКРАЇНІ

Веремчук Володимир Валентинович

*здобувач освітньо-наукового рівня (доктор філософії),
Науково-дослідний інститут публічного права
м. Київ, Україна*

Мазепа Дмитро Ярославович

*здобувач освітньо-наукового рівня (доктор філософії),
Науково-дослідний інститут публічного права
м. Київ, Україна*

Запобігання кримінальним правопорушенням у ЗС України представляє собою комплексну системну реакцію суспільства на злочинні прояви і знаходить свій вираз у наступних взаємопов'язаних аспектах: як засіб соціального регулювання найбільш значущих суспільних відносин в армії; як сукупність заходів виховного, освітнього,

правового або спеціально-кримінологічного характеру в ЗС України; як система різних рівнів запобігання та превенції кримінальним правопорушенням, що лежить в основі діяльності різних суб'єктів ЗС України [1, с. 130].

На відміну від спеціально-кримінологічного, індивідуальне запобігання злочинності вчені розглядають як вид запобігання злочинності щодо конкретної особи. Разом з тим погляди вчених на зміст понять «запобігання» та «попередження злочинності на індивідуальному рівні» близькі за змістом. Поняття «індивідуальне попередження злочинності» визначають як: систему дій органів публічної влади, недержавних організацій та їх представників, спрямованих на виявлення осіб, які схильні до вчинення кримінальних правопорушень, і здійснення щодо них та оточуючого їх соціального мікросередовища коригувального впливу; діяльність органів публічної влади і громадськості щодо виявлення осіб, схильних до кримінальної поведінки, і здійснення щодо них попереджувального впливу засобами контролю, виховання, допомоги (що не несуть характеру покарання) з метою нейтралізації та усунення факторів, які сприяють вчиненню кримінальних правопорушень; діяльність державних та органів публічної влади, недержавних організацій та їх представників щодо виявлення осіб, які своєю поведінкою показали схильність до кримінальних правопорушень, здійснення впливу на них і їх навколишнє середовище з метою позитивної корекції їх поведінки, нейтралізації чи ліквідації криміногенних факторів, що існують у їх середовищі» [2, с. 421].

Метою індивідуального попередження можна визначити позитивну корекцію особистості, яка сприяє зміні її поведінки від девіантної до законослухняної.

У ЗС України індивідуальна профілактика правопорушень здійснюється в системі соціально-психологічної та виховної роботи. Під нею розуміється система правових, організаційних, психологічних, культурно-просвітницьких, інформаційних, освітніх та військово-соціальних заходів, направлених на розвиток і формування у військовослужбовців професійно важливих морально-бойових якостей, стійкого морально-психологічного духу, які повинні сприяти високій мобілізаційній та бойовій готовності, зміцненню військової дисципліни та правопорядку в середині органів та підрозділів ЗС України з метою реалізації покладених на них завдань [244, с. 126].

До основних форм індивідуальної виховної роботи належать індивідуальна бесіда, психологічна допомога, індивідуальне завдання, доручення, індивідуальний контроль [3, с. 36].

До важливих прикладних завдань індивідуального запобігання кримінальним правопорушенням у ЗС України варто зарахувати пошук

і встановлення прогностично значущих ознак кримінально-протиправної поведінки. Порядок взаємодії та прогнозування індивідуальної кримінально-протиправної поведінки та визначення індивідуального запобіжного впливу (корекції) кримінальних правопорушень, вчинених військовослужбовцями в ЗС України, виглядає наступним чином.

Виявлені під час аналізу підсумки оцінки особистісних властивостей особи покладатися в основу складання психограм відповідних військовослужбовців-делінквентів, у зв'язку з чим на індивідуальному рівні віктимологічну профілактику кримінальних правопорушень у ЗС України потрібно організовувати за такими напрямками: вивчення й виховання осіб, залучених до нестатутних відносин; вчасне виявлення осіб, у яких виявляються: глибокий депресивний стан, дратівливість, невдоволення собою і оточенням, сильні емоційні сплески, бажання до самостведження за рахунок товаришів по службі; пошук та нейтралізація факторів створення конфліктних ситуацій [1, с. 18].

Вказані ситуації розрізняються за ступенем їх розвиненості та часом втілення у них негативних моментів (потенційні ситуації, умовно реальні ситуації, реальні ситуації), за масштабом (макро- і мікроситуації).

На сьогоднішній день в армійській практиці існує ряд типових ситуацій, для яких можливо опрацювати сталі алгоритми профілактичних заходів як щодо потенційного суб'єкта кримінального правопорушення, так і можливої жертви.

Варіанти цих ситуацій мають наступні схеми: 1) наявна конфліктна ситуація за участю двох або декількох осіб, в якій однозначно наявні потенційні злочинець і жертва з виключенням зміни ролей між ними; 2) наявна подібна конфліктна ситуація, але є висока ймовірність зміни ролей між злочинцем та жертвою; 3) потенційний злочинець відомий, однак в ситуаціях, яких він може діяти, не конкретизована можлива жертва; 4) потенційна жертва відома, однак в ситуаціях, коли вона поводить певним чином, невідомим залишається потенційний злочинець; 5) відомими є ситуації, які представляють небезпеку для певного кола осіб, оскільки вони можуть вистпати потенційними суб'єктами кримінального правопорушення або його жертвою.

Література:

1. Пузиревський Є. Б. Проблеми запобігання військовим злочинам. *Вісник ХНУВС*. 2010. № 4 51). С. 128–134.

2. Закалюк А. П. Курс сучасної української кримінології: теорія і практика : у 3 кн. Київ : Ін Юре, 2007. Кн. 1: Теоретичні засади та історія української кримінологічної науки. 424 с.

1. Бакун В. І. Проблемні питання індивідуального попередження злочинів у Збройних Силах України. *Юридична наука*. 2013. № 7. С. 36–44.

DOI <https://doi.org/10.36059/978-966-397-395-1-4>

ОСОБЛИВОСТІ СПЕЦІАЛЬНОГО ДОСУДОВОГО РОЗСЛІДУВАННЯ

Верещак Андрій Васильович

*здобувач освітньо-наукового рівня (доктор філософії),
Науково-дослідний інститут публічного права
м. Київ, Україна*

Після початку повномасштабного російського наступу на територію України та введення воєнного стану на її території, до чинного КПК України було внесено низку змін, зокрема, було перейменовано главу IX¹ яка отримала назву "Особливий режим досудового розслідування та судового провадження в умовах воєнного стану" [1]. Починаючи з березня 2022 року до КПК України було внесено 21 зміну та доповнення, що свідчить про те, що законодавець робить спроби реформувати чинне кримінальне процесуальне законодавство, але робить це безсистемно і, як показує практика, поспішно, що не сприяє розв'язанню нагальних проблем сьогодення у здійсненні кримінального провадження [2, с. 31].

Таке розслідування здійснюється на підставі ухвали слідчого судді у кримінальному провадженні щодо злочину вчиненого підозрюваним, стосовно якого уповноваженим органом прийнято рішення про передачу його для здійснення обміну як військовополоненого або такий обмін відбувся [3, с. 153].

Спеціальне досудове розслідування інших злочинів не допускається, крім випадків вчинення злочинів особами, які переховуються від органів слідства та суду на тимчасово окупованій території України, на території держави, визнаної Верховною Радою України державою-агресором, з метою ухилення від кримінальної відповідальності та/або оголошені в міжнародний розшук, та розслідуються в одному кримінальному провадженні з зі злочинами, зазначеними у цій частині, і виділення матеріалів щодо них може негативно вплинути на повноту досудового розслідування та судового розгляду (ст. 297¹ КПК України).

Законодавець надає чіткий перелік кримінальних діянь, які, на його думку, підлягають спеціальному досудовому розслідуванню. При цьому він також встановлює коло осіб, щодо яких спеціальне досудове розслідування може здійснюватися. До них відносяться: а) підозрювані, які перебувають на тимчасово окупованій території нашої держави та переховуються там від органів досудового розслідування, бажаючи уникнути відповідальності; б) підозрювані, які перебувають на території держави-агресора і переховуються там від органів досудового розслідування з метою ухилення від відповідальності; в) підозрювані, які перебувають у міжнародному розшуку та протиправні діяння яких розслідуються в одному кримінальному провадженні зі злочинами, включеними до переліку, встановленого законодавцем.

Водночас слід підкреслити, що в останньому випадку необхідно довести, що виділення матеріалів такого провадження в окрему справу матиме негативні наслідки у вигляді впливу на досудове розслідування та судовий розгляд, зокрема, ставить під сумнів їхню повноту.

Якщо про підозру у вчиненні злочину повідомлено одночасно кільком особам, слідчий або прокурор має право звернутися з клопотанням про здійснення спеціального досудового розслідування лише щодо тих осіб, стосовно яких відповідно до чинного законодавства може розглядатися у формі спеціального досудового розслідування. Водночас щодо інших осіб, які підозрюються у вчиненні цього злочину, досудове розслідування буде здійснюватися у звичайному порядку, встановленому КПК України.

Клопотання про здійснення спеціального досудового розслідування повинно містити такі складові: стислий виклад обставин правопорушення, вказівку на ці обставини як на підставу для подання клопотання; кваліфікацію правопорушення відповідно до положень чинного кримінального законодавства, важливо вказати конкретну статтю цього закону; виклад обставин, які доводять обґрунтованість підозри у вчиненні злочину, саме цією особою, із зазначенням обставин, які дозволяють розглядати провадження у формі спеціального судового провадження (перелічені вище); зазначення обставин ухилення підозрюваного від відповідальності шляхом переховування; встановлення кола свідків, допит яких може допомогти слідчому судді у прийнятті рішення про задоволення клопотання.

Клопотання про здійснення спеціального досудового розслідування щодо підозрюваного, стосовно якого уповноваженим органом прийнято рішення про обмін останнього як військовополоненого, та за умови такого обміну має дещо особливий зміст. Крім вищезазначених елементів, структура цього клопотання включає такі складові: документи, що підтверджують прийняття уповноваженим органом рішення про обмін

підозрюваного як військовополоненого, та матеріали, на підставі яких уповноваженим органом було прийнято рішення про обмін підозрюваного як військовополоненого, на підставі яких слідчий суддя може переконатися у здійсненні обміну [4].

Слідчий суддя розглядає подане йому клопотання за участю слідчого, прокурора, який його подав, та за обов'язкової присутності захисника підозрюваного протягом десяти днів з дня його надходження до слідчого судді.

За результатами розгляду клопотання слідчого, прокурора слідчий суддя постановляє одне з можливих рішень: задовольнити або відхилити (відмовити) у задоволенні клопотання. Зміст ухвали має бути вмотивованим, а слідчий суддя повинен обґрунтувати своє рішення, викладене в ухвалі. Клопотання подається один раз і може бути подане повторно може у разі виникнення обставин, які не були відомі на момент подання первісного клопотання і які вказують на необхідність призначення спеціального досудового розслідування.

Якщо підозрюваний з'явився до органів досудового розслідування, які здійснюють спеціальне досудове розслідування щодо нього або якщо підозрюваний затриманий цими органами, тоді необхідність у подальшому спеціальному досудовому розслідуванні відпадає, а тому досудове розслідування здійснюється в загальному порядку, а тому досудове розслідування здійснюється в загальному порядку.

Дані про осіб, які підозрюються у вчиненні злочину та щодо яких слідчий суддя виніс ухвалу про здійснення спеціального досудового розслідування вносяться до ЄРДР у той самий день, а також підлягають опублікуванню в засобах масової інформації, які мають загальнодержавну сферу розповсюдження, а також розміщуються на офіційному вебсайті Генеральної прокуратури України.

Таким чином, враховуючи вищевикладене, можна констатувати спеціальне досудове розслідування як модифікацію процесуальної форми, на основі якої здійснюється особливий порядок розслідування злочинів, чіткий перелік яких встановлений законодавчими положеннями КПК. При цьому законодавець відзначає особливість діяльності підозрюваного який переховується з метою уникнення покарання за вчинений злочин за межами держави походження і вважається розшукуваним на міжнародному рівні. Якщо проаналізувати не лише теоретичні аспекти, а й практику застосування інституту спеціального досудового розслідування, то можна зробити наступний висновок. Цей інститут був запроваджений у зв'язку з необхідністю притягнення до кримінальної відповідальності підозрюваних, які всіляко ухиляються від зустрічей з органами досудового розслідування, а також з метою забезпечення дотримання принципу невідворотності кримінального покарання.

Література:

1. Кримінальний процесуальний кодекс України : Закон України від 13 квіт. 2012 р. № 4651-VI. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/4651-17#Text>

2. Гусаров С. М. Щодо вдосконалення окремих положень досудового розслідування з урахуванням воєнного стану. *Сучасні тенденції розвитку криміналістики та кримінального процесу в умовах воєнного стану* : тези доп. Міжнар. наук.-практ. конф. (м. Харків, 25 листоп. 2022 р.). Харків : ХНУВС, 2022. С. 31–33.

3. Верещак О. І. Деякі аспекти спеціального досудового розслідування в умовах воєнного стану. 2022. С. 153–155.

4. Досудове розслідування в умовах воєнного стану: які зміни внесено в КПК? URL: https://jurliga.ligazakon.net/analytics/213263_dosudove-rozsliduvannya-v-umovakh-vonnogo-standuyak-zmni-vneseno-v-kpk

DOI <https://doi.org/10.36059/978-966-397-395-1-5>

ОСОБЛИВОСТІ ПРАВОВОГО ЗАХИСТУ ПЕРСОНАЛЬНИХ ДАНИХ В УМОВАХ ВОЄННОГО СТАНУ

Галенко Ігор Васильович

*здобувач освітньо-наукового рівня (доктор філософії),
Науково-дослідний інститут публічного права
м. Київ, Україна*

Правовий захист персональних даних є однією з ключових складових забезпечення прав і свобод людини в сучасному інформаційному суспільстві. З розвитком цифрових технологій та зростанням обсягів обробки персональних даних з'являються нові виклики та загрози, які вимагають адекватної правової реакції. У звичайних умовах регулювання захисту персональних даних зосереджується на забезпеченні конфіденційності, цілісності та доступності інформації, а також на запобіганні несанкціонованому доступу та використанню даних. Так, згідно ст. 32 Конституції України (далі – КУ) не допускається збирання, зберігання, використання та поширення конфіденційної інформації про особу без її згоди, крім випадків, визначених законом, і лише в інтересах національної безпеки, економічного добробуту та прав людини [1].

Однак в умовах воєнного стану означені завдання набувають більшої актуальності. Військові дії, надзвичайні ситуації та пов'язані з ними ризики вимагають особливих заходів безпеки, що впливає на процес збору, зберігання та обробки персональних даних. В таких умовах забезпечення правового захисту персональних даних набуває критичного значення, оскільки від цього залежить не лише захист приватного життя громадян, але й національна безпека.

Важливо розуміти, що під час воєнного стану можуть бути введені певні обмеження на права і свободи, включаючи обробку та зберігання персональних даних, що прямо передбачено ст. 64 КУ [1]. Воєнний стан в Україні введено Указом Президента України «Про введення воєнного стану в Україні» від 24 лютого 2022 року № 64/2022 [2] через повномасштабне вторгнення держави-агресора на територію України.

Необхідність захисту прав суб'єктів персональних даних в умовах дії правового режиму воєнного стану вкрай висока. Навіть в умовах бойових дій право на життя, право на повагу до гідності, право на свободу та особисту недоторканність, визначені в КУ, мають бути дотримані. Україна, яка поступово інтегрується до європейського простору, має відповідне законодавство, спрямоване на створення якісної системи правового захисту персональних даних, відповідно до стандартів ЄС [3]. При цьому, на слушний коментар Ю. Бруско вплив воєнного стану призвів до суттєвих змін у національне законодавство. До прикладу, Закон України «Про державну реєстрацію геномної інформації людини» від 09 липня 2022 року № 2391-IX (далі – Закон України № 2391-IX) визначає правові засади обробки геномної інформації людини з метою її державної реєстрації в Україні. Державна реєстрація геномної інформації проводиться з метою: 1) ідентифікації осіб, які вчинили кримінальне правопорушення; 2) розшуку осіб, зниклих безвісти; 3) ідентифікації невпізнаних трупів людей, їх останків та частин тіла людини; 4) ідентифікації осіб, які не здатні через стан здоров'я, вік або інші обставини повідомити інформацію про себе. Прийняття відповідного Закону України № 2391-IX спричинене необхідністю ідентифікації осіб шляхом молекулярно-генетичної експертизи у зв'язку з воєнними діями [4, с. 201; 5]. Так само, вважаємо що документ не позбавлений недоліків, оскільки у воєнний час доступ до геномної інформації може стати об'єктом зловживань з боку державних органів або військових структур, що може порушувати права громадян на приватність та захист персональних даних. Крім того, можуть виникати етичні дилеми щодо використання геномної інформації. Наприклад, її використання для ідентифікації загиблих або зниклих безвісти осіб може бути виправданим, але потребує чітких

правових рамок і гарантій дотримання прав людини. Прийнятий порядок проведення обов'язкової державної реєстрації геномної інформації людини, затверджений постановою Кабінету Міністрів України від 29 серпня 2023 р. № 978 визначає, що відбір біологічного матеріалу в осіб, геномна інформація яких підлягає обов'язковій державній реєстрації /.../, а також направлення на молекулярно-генетичну експертизу (дослідження) відібраного біологічного матеріалу таких осіб здійснюються відповідно до Порядку проведення обов'язкової державної реєстрації геномної інформації людини, затвердженого цією постановою, не пізніше ніж через 30 календарних днів з дня набрання чинності цією постановою [6].

У такий же спосіб знаходить свій вияв прийнята постанова Кабінету Міністрів України від 12 березня 2022 р. № 263 щодо питань забезпечення функціонування інформаційно-комунікаційних систем, електронних комунікаційних систем, публічних електронних реєстрів в умовах воєнного стану. Згідно п. 1-1 зупинення, обмеження роботи інформаційних, інформаційно-комунікаційних та електронних комунікаційних систем, а також публічних електронних реєстрів здійснюється на територіях активних бойових дій (крім територій активних бойових дій, на яких функціонують державні електронні інформаційні ресурси) та тимчасово окупованих Російською Федерацією територіях [7]. Більше того, на період дії воєнного стану заборонено використання хмарних ресурсів та/або центрів обробки даних, розташованих на тимчасово окупованій території України.

Основний документ, який регулює питання захисту персональних даних – Закон України «Про захист персональних даних» від 01 червня 2010 року № 2297-VI (далі – Закон України № 2297-VI). Він регулює правові відносини, пов'язані із захистом і обробкою персональних даних, і спрямований на захист основоположних прав і свобод людини і громадянина, зокрема права на невтручання в особисте життя, у зв'язку з обробкою персональних даних. Відповідно до п. 1 ч. 2 ст. 8 Закон України № 2297-VI суб'єкт персональних даних має право знати про джерела збирання, місцезнаходження своїх персональних даних, мету їх обробки, місцезнаходження або місце проживання (перебування) володільця чи розпорядника персональних даних або дати відповідне доручення щодо отримання цієї інформації уповноваженим ним особам [8]. Разом з тим, думка В.О. Кравчука про необґрунтовану впевненість у тому, що надання згоди на обробку персональних даних автоматично позбавляє особу права на претензії у разі їх неналежного використання, має вагому обґрунтованість [9, с. 320]. Фактично, багато людей, приймаючи умови використання певної послуги чи програми,

не завжди повністю розуміють можливі наслідки обробки їх персональних даних, зокрема у віртуальному просторі.

29 липня 2022 року Закон України № 2297-VI доповнено ст. 30 згідно якої в період дії воєнного стану в Україні та протягом шести місяців після його припинення чи скасування, передача персональних даних іноземним суб'єктам відносин, пов'язаних із персональними даними, що необхідні для надання медичної допомоги та/або реабілітаційної допомоги із застосуванням телемедицини, може здійснюватися із забезпеченням захисту персональних даних відповідно до законодавства тієї країни, в якій медичному працівнику, фахівцю з реабілітації чи закладу охорони здоров'я, що надає медичну та/або реабілітаційну допомогу, надано право на провадження медичної практики (крім громадян Російської Федерації та Республіки Білорусь). Попри те, що зазначені зміни обмежують право особи на конфіденційність персональних даних, ці обмеження є спрямованими на захист інтересів самої особи, а не держави [8; 9 с. 320].

Таким чином, на основі викладеного сформуємо наступні висновки: 1) правовий захист персональних даних є ключовою складовою гарантування прав і свобод людини в інформаційному суспільстві. Регулювання в цій сфері спрямоване на забезпечення конфіденційності, цілісності та доступності інформації, а також на запобігання несанкціонованому доступу та використанню даних; 2) вплив воєнного стану призвів до значних змін у національному законодавстві України, зокрема, стосовно захисту персональних даних. Прийняття законів і постанов, таких як Закон України № 2391-IX та Постанова Кабінету Міністрів України № 263, свідчать про необхідність адаптації законодавства до викликів воєнного часу; 3) Відповідно до Закону України № 2391-IX, обробка геномної інформації людини здійснюється з метою розшуку зниклих безвісти осіб, ідентифікації трупів та інших обставин. Реалізація обов'язкової державної реєстрації геномної інформації повинна відбуватися в рамках чітких правових норм та забезпечувати гарантії прав людини; 4) Проаналізовані зміни в законодавстві підтверджують, що в умовах кризових ситуацій, таких як воєнний стан, важливо зберігати баланс між необхідністю захисту національної безпеки, правами та свободами громадян.

Література:

1. Конституція України : від 28.06.1996 р. № 254к/96-ВР : станом на 1 січ. 2020 р. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/254к/96-вр#Text>(дата звернення: 15.05.2024).

2. Про введення воєнного стану в Україні : Указ Президента України від 24.02.2022 р. № 64/2022 : станом на 10 трав. 2024 р. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/64/2022#Text> (дата звернення: 15.05.2024).

3. Що варто знати про захист персональних даних в період воєнного стану? *Громадський Простір*. URL: <https://www.prostir.ua/?news=scho-varto-znaty-pro-zahyst-personalnyh-danyh-v-period-vojennoho-stanu>(дата звернення: 15.05.2024).

4. Бруско Ю. Захист персональних даних в умовах війни: вплив воєнного стану на право на приватне життя. *Інформація і право*. 2023. № 1(44). С. 201–204.

5. Про державну реєстрацію геномної інформації людини : Закон України від 09.07.2022 р. № 2391-IX. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/2391-20#Text>(дата звернення: 15.05.2024).

6. Деякі питання реалізації Закону України “Про державну реєстрацію геномної інформації людини” : Постанова Каб. Міністрів України від 29.08.2023 р. № 978. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/978-2023-п#Text>(дата звернення: 15.05.2024).

7. Деякі питання забезпечення функціонування інформаційно-комунікаційних систем, електронних комунікаційних систем, публічних електронних реєстрів в умовах воєнного стану : Постанова Каб. Міністрів України від 12.03.2022 р. № 263 : станом на 23 трав. 2023 р. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/263-2022-п#Text> (дата звернення: 15.05.2024).

8. Про захист персональних даних : Закон України від 01.06.2010 р. № 2297-VI : станом на 27 квіт. 2024 р. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/2297-17#Text>(дата звернення: 15.05.2024).

9. Kravchuk V. O. Personal data protection in the conditions of martial law. *Juridical scientific and electronic journal*. 2022. No. 9. P. 319–321.

ОСОБЛИВОСТІ ВЗАЄМОВІДНОСИН З ПОСТАЧАЛЬНИКОМ «ОСТАННЬОЇ НАДІЇ» НА РИНКУ ЕЛЕКТРИЧНОЇ ЕНЕРГІЇ УКРАЇНИ В ПЕРІОД ВОЄННОГО СТАНУ

Гаркавенко Сергій Васильович

аспірант

Академія адвокатури України,

м. Київ, Україна

Реформа ринку електричної енергії України, щ почалася після ратифікації Угоди про асоціацію між Україною та Європейським Союзом забезпечила динамічний розвиток всієї галузі. В основі будь-яких законодавчих змін є нововведення які мають вплив на учасників визначених взаємовідносин.

Функціонування ринку електричної енергії здійснюється на принципах забезпечення енергетичної безпеки України; забезпечення безпеки постачання електричної енергії споживачам, захисту їхніх прав та інтересів; добросовісної конкуренції; рівності прав на продаж та купівлю електричної енергії; вільного вибору електропостачальника споживачем [1].

Учасники ринку електричної енергії провадять свою діяльність на ринку електричної енергії на договірних засадах в тому числі, шляхом укладення договорів про постачання електричної енергії постачальником «останньої надії».

Відповідно до ст. 64 ЗУ «Про ринок електричної енергії» Постачальник «останньої надії» надає послуги з постачання електричної енергії споживачам у разі: банкрутства, ліквідації попереднього електропостачальника; завершення строку дії ліцензії, зупинення або анулювання ліцензії з постачання електричної енергії споживачам попереднього електропостачальника; невиконання або неналежного виконання електропостачальником правил ринку, правил ринку "на добу наперед" та внутрішньодобового ринку, що унеможливило постачання електричної енергії споживачам; необрання споживачем електропостачальника, зокрема після розірвання договору з попереднім електропостачальником; в інших випадках, передбачених правилами роздрібного ринку [1].

Відповідно до п. 6.2.8. ПРРЕЕ, Постачальник "останньої надії" постачає електричну енергію споживачу протягом строку, що не може перевищувати 90 днів. Якщо споживач протягом 90 днів не укладе відповідний договір про постачання електричної енергії з іншим

електропостачальником або договір купівлі-продажу електричної енергії на ринку електричної енергії, електроживлення його об'єкта (об'єктів) має бути припинено оператором системи. У разі нездійснення оператором системи припинення електроживлення об'єкта (об'єктів) споживача через 90 днів з першого дня постачання йому електричної енергії постачальником "останньої надії", обсяги електричної енергії, спожитої цим споживачем, починаючи з 91 дня покладаються адміністратором комерційного обліку на втрати оператора системи [2].

Збитки, пов'язані з оплатою та адмініструванням втрат, які виникли внаслідок порушення цих Правил іншими учасниками роздрібного ринку, оператор системи відшкодовує, оформивши претензію цьому (цим) учаснику (учасникам) роздрібного ринку на відшкодування збитків у порядку, передбаченому розділом VIII цих Правил.

Фактично, згідно п. 6.2.8. ПРРЕЕ після закінчення 90-денного терміну споживачі мають бути відключені.

В умовах воєнного стану Міністерством енергетики України введено в дію Наказ від 04.03.2022 № 104 «Щодо проведення розрахунків на ринку електричної енергії», яким запроваджено регулювання, відповідно до якого передбачено, що тимчасово, на період дії воєнного стану в Україні та впродовж 30 днів після завершення воєнного стану споживачі електричної енергії, які станом на 01 березня 2022 року не перебували на постачанні постачальником "останньої надії" та яким припиняється постачання електричної енергії поточним постачальником, переводяться на постачання до електропостачальника, на якого покладено спеціальні обов'язки постачальника універсальних послуг [3].

Міністерство енергетики України є центральним органом виконавчої влади, діяльність якого спрямовується і координується Кабінетом Міністрів яке є головним органом у системі центральних органів виконавчої влади, що забезпечує формування та реалізує державну політику в електроенергетичному комплексі у відповідності з Постановою КМУ від 17.06.2020 № 507 «Про затвердження Положення про Міністерство енергетики України» [4].

В подальшому Міністерством енергетики України оприлюднено Наказ від 13.04.2022 № 148 «Про врегулювання питань щодо постачання електричної енергії споживачам та розрахунків між учасниками роздрібного ринку електричної енергії у період дії в Україні воєнного стану», яким з метою забезпечення безпеки постачання електричної енергії споживачам, затверджено «Положення про особливості постачання електричної енергії споживачам та розрахунків між учасниками роздрібного ринку електричної енергії у період дії в Україні воєнного стану». При цьому, з урахуванням п. п. 2, 7 Наказу № 148 встановлено, що:

– споживачам гарантується постачання електричної енергії на умовах універсальної послуги, з урахуванням цього Положення, у разі припинення постачання електричної енергії попереднім постачальником на ринку електричної енергії внаслідок присвоєння постачальнику статусу «Дефолтний» або зупинення дії його ліцензії з постачання електричної енергії споживачу;

– споживачі мають право змінити ПУП на іншого постачальника електричної енергії за процедурою, передбаченою главою 6.1 розділу VI Правил роздрібного ринку електричної енергії;

– постачальник «останньої надії» у період дії воєнного стану та протягом 30 днів після його припинення або скасування (крім випадку зміни постачальника за ініціативою споживача в порядку глави 6.1 розділу VI Правил роздрібного ринку електричної енергії) здійснює постачання електричної енергії тим споживачам, у яких відсутній електропостачальник, в тому числі яким станом на 04 березня 2022 року постачання електричної енергії здійснював постачальник «останньої надії» [5].

Таким чином, Наказом № 148 було передбачено ряд гарантій для споживачів електричної енергії, які, за загальним правилом, не можуть скасовуватися за умови, якщо не відпала підстава для запровадження відповідного правового регулювання, якою у даному випадку є – воєнний стан. Іншими словами, правомірними очікуваннями споживачів та постачальників, які поширюють на себе відповідні державні гарантії та прогнозують правові наслідки з ними пов'язані, є такі, що пов'язані з застосуванням встановлених Наказом № 148 правил – на увесь час воєнного стану в Україні.

Література:

1. Про ринок електричної енергії: Закон України №2019-VIII від 13.04.2017. URL:<https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/2019-19#Text> (дата звернення 08.05.2024).

2. Постанова Національної комісії, що здійснює державне регулювання у сферах енергетики та комунальних послуг від 14.03.2018 № 312 Про затвердження Правил роздрібного ринку електричної енергії URL:<https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/v0312874-18#Text> (дата звернення 08.05.2024).

3. Наказ Міністерства енергетики України від 04.03.2022 № 104 «Щодо проведення розрахунків на ринку електричної енергії» URL:<https://zakon.rada.gov.ua/rada/show/v0104922-22#Text> (дата звернення 08.05.2024).

4. Постанова Кабінету Міністрів України від 17.06.2020 № 507 «Про затвердження Положення про Міністерство енергетики України»

URL:<https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/507-2020-%D0%BF#Text> (дата звернення 08.05.2024).

5. Наказ Міністерства енергетики України від 13.04.2022 № 148, яким затверджено «Положення про особливості постачання електричної енергії споживачам та розрахунків між учасниками роздрібного ринку електричної енергії у період дії в Україні воєнного стану» URL:<https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/z0441-22#Text> (дата звернення 08.05.2024).

DOI <https://doi.org/10.36059/978-966-397-395-1-7>

СВІТОВИЙ ДОСВІД В КОНТЕКСТІ УДОСКОНАЛЕННЯ БЮДЖЕТНОГО ПРОЦЕСУ В УКРАЇНІ

Гей Катерина Василівна

*аспірант кафедри адміністративного та інформаційного права,
Національний університет «Львівська політехніка»
м. Львів, Україна*

Бюджетний процес в зарубіжних країнах характеризується своїми особливостями, що обумовлено формою державного устрою, формою правління, рівнем економічного розвитку країни, історичними традиціями.

За ознаками регулювання міжбюджетних відносин, співвідношення ролей центральної і місцевої влади А. Буряченко поділяє на чотири групи країни Організації економічного співробітництва і розвитку, які відносяться до найбільш розвинених країн світу (табл. 1).

Таблиця 1

Основні форми побудови бюджетних систем у світі [2, с. 23]

Країни-представники	Характеристика групи
Федеративні держави – Австралія, Канада, США; унітарні – Великобританія та Японія	Значна самостійність регіональної та місцевої влади, що опирається на широкі податкові повноваження.
Країни Північної Європи, а саме Данія, Норвегія, Швеція і Фінляндія	Висока частка участі регіональної та місцевої влади у фінансуванні соціальних витрат
Федеративні держави Західної Європи, а саме Австрія, Німеччина, Швейцарія	Істотна автономність бюджетів різного рівня разом з розвинутою системою їх взаємодії та співробітництва.
Бельгія, Франція, Греція, Італія, Нідерланди, Португалія, Іспанія	Низький рівень автономності місцевих бюджетів, залежність від центрального бюджету.

Дослідження бюджетної системи країн, таких як Великобританія, Франція та Німеччина, є важливим з кількох причин:

- *Економічний розвиток*. Ці країни мають високий рівень економічного розвитку і їх бюджетні системи можуть слугувати прикладом для інших держав.

- *Історичні традиції*. Вони мають довгу історію та традиції управління державними фінансами, що може дати цінне розуміння еволюції бюджетних систем.

- *Різноманітність систем*. Бюджетні системи цих країн відрізняються за своїми правовими основами та процедурами, що дає можливість порівняти різні підходи до бюджетування.

- *Вплив на міжнародну політику*. Великобританія, Франція та Німеччина мають значний вплив на міжнародну політику та економіку, тому розуміння їх бюджетних систем може допомогти в аналізі глобальних економічних тенденцій.

- *Європейський Союз*. Всі три країни є членами Європейського Союзу. Економічну основу регіону забезпечують національні економіки Німеччини, Франції та Великої Британії, які входять до «Великої сімки». Їх бюджетні політики впливають на економічну стабільність та інтеграцію в регіоні [3].

Важливим у контексті досліджуваної тематики є визначення напрямів можливого використання світового досвіду в контексті удосконалення бюджетних процедур бюджетного процесу в Україні.

Враховуючи британський досвід, вважаємо, що для ефективного управління фінансовою системою державі не треба мати в своєму складі велику і розгалужену кількість органів управління. Саме на це вказує досвід управління фінансовою системою Великої Британії, кількість органів якої напевно в декілька разів менше, ніж в Україні, а відповідно й в кілька разів менший тягар державного бюджету щодо їх утримання. Також позитивні риси проглядаються в тому, що зменшуються фінансові навантаження на бюджет, якщо взяти питання фінансування державних органів. Оскільки в Великобританії кількість органів управління представлена незначна, то й коштів в деякій мірі потрібно менше, що ніяким чином не позначається на ефективності та їх чіткій і злагодженій роботі [5, с. 8].

**Процес підготовки і затвердження бюджету
в окремих країнах світу [4, с. 45]**

Країна	Положення про бюджетний період і багаторічне планування	Загальні бюджетні обмеження
Великобританія	Бюджетний рік триває з 1 квітня до 31 березня. Багаторічне планування не є обов'язковим. Разом з річним бюджетом готуються і подаються до парламенту перспективні оцінки на три наступні роки.	Регулюються вимогами Маастрихтської угоди. Поточний середньостроковий план повинен підтримувати величину дефіциту в межах, передбачених складеними на три роки перспективними оцінками.
Німеччина	Бюджетний і календарний роки збігаються. Обов'язково є багаторічне планування (5 років), але без затвердження парламентом. Ці перспективні оцінки готуються і подаються до парламенту разом із щорічним бюджетом.	Регулюються вимогами Маастрихтської угоди. Бюджетна політика, погоджена у Раді фінансового планування, може встановлювати граничні розміри бюджету, а поточні контрольні показники узгоджуються з Маастрихтською угодою.
Франція	Бюджетний і календарний роки збігаються. Згідно із законом вимагається багаторічне планування (три роки).	Регулюються вимогами Маастрихтської угоди. У 1994 р. вперше в законі про бюджет було встановлено конкретні контрольні показники для обмеження зростання видатків і дефіциту у відсотках до внутрішнього європейського продукту на період 1993–1997 рр.

У межах порівняння основ стратегічного бюджетного планування в Німеччині та Україні й основних показників бюджетів країн можна намітити перспективу реалізації таких заходів для підвищення ефективності та результативності середньострокового бюджетного планування в Україні та його результатів: перегляд бюджетних програм, інвестиційних проєктів держави; формування прозорих взаємозв'язків між бюджетними програмами різних рівнів бюджетної системи, заохочення до участі в розробленні стратегічних цілей усіх учасників бюджетного процесу; формування ефективного механізму аналізу раціональності видатків; збільшення обсягів охоплення державного сектора стратегічним плануванням [6, с. 90].

У Франції визначення ефективності, результативності бюджетних програм (Державного бюджету) минулого року є пріоритетним напрямом роботи на стадії складання проєкту закону про Державний

бюджет на наступний бюджетний період. В Україні через відсутність комплексної системи оцінки ефективності бюджетних програм подібна робота, в більшості випадків, зводиться до порівняння планових і фактичних показників [7, с. 36].

Література:

1. Порівняльна характеристика організації бюджетного процесу у зарубіжних країнах. URL: <https://www.buh24.com.ua/porivnyalna-harakteristika-organizatsiyi-byudzhethnogo-protseesu-u-zarubizhnykh-krayinah/>
2. Буряченко А. Функціональна децентралізація та вдосконалення системи бюджетних відносин. *Фінанси України*. 2014. № 2. С. 19–29.
3. Грубінко, А. В. Роль Великої Британії у становленні зовнішньої і безпекової політики Європейського Союзу (1990–2019 рр). *Сторінки історії*: збірник наукових праць. 2021. Вип. 52. С. 298–322.
4. Рожко Д. Зарубіжний досвід формування бюджету та можливості його використання в Україні. *Вісник КНУ ім. Т. Шевченка. Економіка*. 2009. № 112. С. 43–46.
5. Гаруст Ю. В. Порівняльна характеристика фінансових систем Великобританії та України. *Форум права*. 2017. № 1. С. 5–9.
6. Дубина М., Гончаренко Ю., Кальченко О. Упровадження та реалізація системи середньотермінового бюджетного планування в Україні: досвід Німеччини. *Галицький економічний вісник*. 2020. Том 66. № 5. С. 78–92.
7. Алексеєва Н. Головні бюджетні процедури: фінансова практика Франції. *Ринок цінних паперів України*. 2013. № 9–10. С. 29–37.

ЗЛОЧИННІСТЬ НА ДЕОКУПОВАНИХ ТЕРИТОРІЯХ УКРАЇНИ

Голиш Ігор Валерійович

*здобувач освітньо-наукового рівня (доктор філософії),
Науково-дослідний інститут публічного права
м. Київ, Україна*

Сериков Олексій Анатолійович

*здобувач освітньо-наукового рівня (доктор філософії),
Науково-дослідний інститут публічного права
м. Київ, Україна*

В умовах воєнного стану, як ніколи, значну суспільну увагу слід приділяти питанням, пов'язаним із криміногенною ситуацією в державі, станом протидії кримінальним правопорушенням, запобігання криміналізації суспільства, нейтралізації негативних тенденцій цього процесу. Ідеться, зокрема, про проблеми екстраординарного плану, які прямо співвідносяться з питаннями національної безпеки України, громадською безпекою, захистом конституційних прав і свобод людини, законності та правопорядку в державі. У цьому контексті особливої гостроти набуває проблема запобіжної діяльності, яка сьогодні є складною й суперечливою за своїм змістом, неоднозначною за наслідками реформаційних процесів та докорінної зміни суспільних відносин. Тому забезпечення внутрішньої стабільності, правопорядку й законності в системі та механізмі її функціонування набуло важливого значення, оскільки на цьому й ґрунтується національна безпека [1, с. 130].

Втім, існує низка принципів питань, які потребують спеціального вивчення, зокрема, щодо заходів корегування загального порядку, які можуть у подальшому якісно вплинути на кількість вчинених кримінальних правопорушень [1, с. 129].

На сьогодні як ніколи питання передумов запобігання злочинності є нагальним, адже в Україні йде фактична війна, частина нашої держави окупована і зазнала величезних людських і матеріальних втрат від загарбницьких дій з боку РФ.

На деокупованих територіях важливу роль у цьому відіграє саме ставлення особи до правопорядку, де внутрішня та психічна рівновага постає на перше місце, адже нестабільність особи призводить до її девіантної поведінки.

Проведене нами дослідження злочинності на деокупованих територіях України засвідчило, що найбільш поширеною формою девіантної поведінки є вживання алкоголю та наркотиків, а тому вплив, який здійснюється на особистість за допомогою зовнішніх факторів, сам по собі не викликає злочинної поведінки; кримінально каране діяння є в кінцевому результаті лише актом людської волі. Тому профілактика кримінальних правопорушень в одному зі своїх головних аспектів – це запобігання певним формам людської поведінки [2, с. 320].

Причин загострення, ускладнення, негативної криміногенної ситуації в Україні загалом є чимало. Вони містяться: 1) в соціальних та економічних негараздах, у низьких темпах реформування, які відбуваються у суспільстві, через суб'єктивне протистояння цьому процесу; 2) у низькому рівні ефективності роботи органів державної влади та місцевого самоврядування, що пояснюється орієнтованістю правоохоронної діяльності переважно на розкриття та розслідування вже вчинених кримінальних правопорушень, а не на попередження їх через вплив на причини та умови вчинення кримінальних правопорушень; 3) у відсутності належної, а головне – системної роботи в межах окремих напрямів. Вагомим чинником у цьому ряду постає й проблема наявності серйозних прогалин, застарілих норм законодавчої бази протидії злочинам, що практично не діють, та запобігання їм [1, с. 129].

Таким чином, враховуючи активну роль особистості у розвитку протиправної поведінки, профілактичний вплив постійно повинен здійснюватися не лише на зовнішні щодо неї фактори, а й на саму особистість. Адже, за деякими кримінологічними даними, 65–67% населення держав представляють собою особи, які потенційно спроможні порушувати кримінально-правові приписи в залежності від конкретної життєвої ситуації, 23–25% населення – це громадяни, які уникатимуть за будь-яких обставин порушення кримінально-правових заборон і практично до 7% населення будь-якої держави складають особи, які, незважаючи на об'єктивні умови, завжди будуть порушувати кримінально-правові приписи [3, с. 68].

На підставі викладеного для вирішення проблеми запобігання злочинності на де окупованих територіях України потрібно визначити конкретні шляхи виконання поставлених державою завдань, тому розуміння причин такої злочинності й можливостей суспільства з її запобігання є ключовою ланкою держави у формуванні кримінологічної політики щодо протидії цьому соціальному злу.

Література:

1. Пузиревський Є. Б. Проблеми запобігання військовим злочинам. *Вісник ХНУВС*. 2010. № 4(51). С. 128–134.

2. Йосипів А. О. Загальносоціальна, спеціально-кримінологічна та індивідуальна профілактика злочинності: правові аспекти. *Науковий вісник Львівського державного університету внутрішніх справ*. 2010. № 1. С. 315–324.

3. Фріс П. Л. Кримінальне право України. Загальна частина : підруч. для студ. вищ. навч. закл. Київ : Атіка, 2004. 488 с.

DOI <https://doi.org/10.36059/978-966-397-395-1-9>

АКТУАЛЬНА ПРОБЛЕМАТИКА КВАЛІФІКАЦІЇ ЗЛОЧИНУ ГЕНОЦИДУ

Господаренко Володимир Миколайович

кандидат юридичних наук,

викладач кафедри кримінально-правових дисциплін,

Криворізький навчально-науковий інститут

Донецького державного університету внутрішніх справ

м. Кривий Ріг, Україна

В умовах повномасштабного вторгнення РФ в Україну, та масового порушення норм міжнародного гуманітарного права. Особливо, важливо приділити увагу на проблематику кваліфікації злочину геноциду на фоні повномасштабної війни. Сьогоднішні дії Російської Федерації на території України, багато фахівців вважають як акт геноциду, щодо до українського народу. Наприклад авторитетний історик, професор Єльського університету Тімоті Снайдер, який спеціалізується на історії Східної Європи та Голокосту, у статті для *The Washington Post* дослідник детально досліджує як останніми десятиліттями через заяви, висловлювання та промови президент Росії «фантазував» про світ без українців: «Побачити прагнення Путіна до геноциду – значить допомогти декому із нас зрозуміти, звідки взялася ця війна, куди вона веде і чому її не можна програти», – закінчує свою статтю Тімоті Снайдер [1].

Міжнародне право в «Конвенції про запобігання злочину геноциду та покарання за нього» від 09.12.1948 року, встановлює: що наступні дії слід вважати геноцидом: вбивства членів групи; заподіяння тяжких тілесних або психічних ушкоджень членам групи; умисне створення для групи життєвих умов, розрахованих на її повне або часткове фізичне знищення; вжиття заходів, спрямованих на запобігання

народжуваності в групі; примусове переведення дітей групи в іншу групу [2].

Своєю чергою національне кримінальне законодавство в частині першої, статті 442 КК України, передбачає що, дії передбачені Конвенції про запобігання злочину геноциду та покарання за нього» утворюють об'єктивну сторону кримінального правопорушення «Геноцид»[3]. Частина перша статті 442 КК України, по своїй суті є, імплементації даної міжнародної конвенції. Своєю чергою в статті 6 «Геноцид» Римський статут Міжнародного кримінального суду, встановленні теж самий перелік діянь, які вважаються геноцидом [6].

Отож, діяння які утворюють склад злочину геноцид є чітко визначеним, як міжнародним правом, так і національним правом України. Розбіжність між актами міжнародного права та національного права, які діяння слід вважати геноцидом, відсутні. Тепер виникає питання: а є в діях Російської Федерації ознаки геноциду? Однією ознакою геноциду українського народу, називають депортація українських дітей до Росії. Міжнародна конвенція «Про запобігання злочину геноциду та покарання за нього» встановлює, що насильницьке переведення дітей із однієї групи в іншу, є ознакою геноциду. Парламентська асамблея Ради Європи (ПАРЄ), визнала, що депортація та насильницьке переміщення українських дітей на територію Росії, має ознаки геноциду[4].

Своєю чергою Міжнародний кримінальний суд в Гаагі, видав ордери на арешт президента РФ В.В. Путіна та російську чиновницю М.О. Львова-Белову, у зв'язку з участі депортації українських дітей. Однак, Міжнародний кримінальний суд, кваліфікував справу, не як геноцид, а як Воєнні злочини. Прокурор Міжнародного кримінального суду кваліфікував справу по статті 8, пункту 2, підпункту (a) (vii), та статті 8, пункту 2, підпункту (b) (viii) Римського статуту [8].

Причиною кваліфікації справи є в проблематики доведення злочину геноциду. Річ у тому, що злочин геноцид вимагає не тільки встановлення факту, скоєння діянь, які є ознаками геноциду. А також, встановлення у злочинця мети – повне або часткове знищення конкретну етнічну, расову чи релігійну групу.

Автор самого визначення геноцид – Рафал Лемкін, у своїй праці «Axis Rule in Occupied Europe» (1944), вказує що геноцид, перш за все скоординований план дії, спрямований на знищення суттєвих основ життя національної групи осіб з метою їх знищення [5]. Для кваліфікації злочину геноцид, треба встановити, що у винний особи, була мета саме знищення певної національної, расової чи релігійної групи. Кримінальний кодекс України в статті 442 «Геноцид» вимагає встановлення прямого умислу та мети. Акти міжнародного права, як

«Конвенції про запобігання злочину геноциду та покарання за нього» від 09.12.1948 року, теж вимагають, щоб *mens rea* була представлена злочинною метою – знищення повне, або часткове певної національної, расової, релігійної групи.

Цю проблему освітлює Романов М.В у своєї праці «Нормативне визначення геноциду, спростоване часом та подіями». В своєї роботі Романов М.В. вказує: « оскільки вбивства, навіть масові, особливо в умовах війни, не можуть беззаперечно вказувати на наявність геноциду. А от скоординований план, причому такий, який виходить від авторитетних та могутніх, багатих на ресурси, джерел є беззаперечним свідченням геноциду» [7, с. 483].

Тому прокурор Міжнародного кримінального суду, кваліфікував депортацію українських дітей, як воєнний злочин, а не як злочин геноциду. Тому це яскравий приклад проблематики кваліфікації злочину геноцид, в міжнародному праві. Але, маємо підстави вважати, що в ході слідства, справа в Міжнародному кримінальному суді буде перекваліфікована як злочин геноциду.

Проблематика кваліфікації злочину геноциду є актуальним питанням у розвитку юридичної науки під час збройної агресії та періоду воєнного часу. Що вимагає від сучасних науковців приділити особливу увагу, на вивчення даного питання.

Література:

1. «Знищують за те, що українці». Правники та дипломати наголошують на геноциді в Бучі. *Радіо Свобода*. 2022. 04 квітня. URL: <https://www.radiosvoboda.org/a/pravnyky-ta-dyplomaty-naholoshuyut-na-henotsydi-v-buchi/31784622.html> (дата звернення: 11.05.2024).

2. Конвенція про запобігання злочину геноциду та покарання за нього: прийнята та проголошена резолюції 96 (I) Генеральної Асамблеї ООН від 11 грудня 1948 р. // Верховна Рада України. URL: https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/995_155#Text (дата звернення: 12.05.2024).

3. Кримінальний кодекс України від 05.04.2001 №2341-П // Верховна Рада України. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/2341-14#Text> (дата звернення: 12.05.2024).

4. ПАРЄ визнала, що депортація українських дітей до Росії має ознаки геноциду. *Радіо Свобода*. 2023. 27 квітня. URL: <https://www.radiosvoboda.org/a/news-pare-deportacija-ditej-genocyd/32382455.html> (дата звернення: 11.05.2024).

5. Lemkin R. Genocide as Crime Under International Law // *American J. Int. L.* 1947. Vol. 41. P. 146

6. Римський статут Міжнародного кримінального суду: прийнята від 17.07.1998 р. // Верховна Рада України. URL: https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/995_588#Text (дата звернення: 12.05.2024).

7. Романов М. В. Нормативне визначення геноциду, спростоване часом та подіями. *Юридичний науковий електронний журнал*. 2023. № 6. С. 480–483.

8. Statement by Prosecutor Karim A. A. Khan KC on the issuance of arrest warrants against President Vladimir Putin and Ms Maria Lvova-Belova. URL: <https://www.icc-cpi.int/news/statement-prosecutor-karim-khan-kc-issuance-arrest-warrants-against-president-vladimir-putin> (дата звернення: 09.04.2024).

DOI <https://doi.org/10.36059/978-966-397-395-1-10>

АДМІНІСТРАТИВНО-ПРАВОВЕ РЕГУЛЮВАННЯ У СФЕРІ ГРОМАДСЬКОГО ХАРЧУВАННЯ

Гудімов Андрій Дмитрович

*здобувач освітньо-наукового рівня (доктор філософії),
Науково-дослідний інститут публічного права
м. Київ, Україна*

Система функціонування громадського харчування стала невід’ємною частиною суспільного устрою та життя. Наказом Держстандарту України від 27 січня 1999 р. № 37 (втратив чинність) було затверджено Правила обов’язкової сертифікації послуг харчування, якими в свою чергу передбачалося, що громадським харчуванням є сукупність підприємств різних організаційно-правових форм господарювання і власності, громадян-підприємців, які займаються виробництвом, реалізацією та організацією споживання кулінарної продукції, борошняних кондитерських та булочних виробів [1]. Аналізуючи дане визначення, слід визнати його неактуальність, абсолютну невідповідність сучасному стану розвитку суспільних відносин та неправильно обраний методологічний підхід при формуванні самого змісту дефініції, відповідно до якого громадське харчування визначалось через суб’єктний критерій. З іншого боку, тогочасним законодавцем було безспірно віднесено сферу громадського харчування до підприємницької діяльності, що значно розширює межі адміністративно-правового регулювання досліджуваної сфери.

На сьогодні чинне законодавство України не містить визначення громадського харчування, натомість положенням частини 1 статті 1 Закону України «Про основні принципи та вимоги до безпечності та якості харчових продуктів» від 23.12.1997 № 771/97-ВР, який регулює відносини між органами виконавчої влади, операторами ринку харчових продуктів та споживачами харчових продуктів і визначає порядок забезпечення безпечності та окремих показників якості харчових продуктів, що виробляються, перебувають в обігу, ввозяться (пересилаються) на митну територію України та/або вивозяться (пересилаються) з неї, передбачено визначення закладу громадського харчування, до яких відносяться ресторан, бар, кафе, їдальня, закусочна, піцерія, кулінарія, кіоск чи інший заклад незалежно від територіальних ознак (місця) провадження господарської діяльності з громадського харчування та ступеня доступності харчування будь-яким особам [2]. Наведене визначення аналогічно попередньому сферу громадського харчування тлумачить через суб'єктний критерій.

Враховуючи той факт, що сфера громадського харчування є частиною сфери підприємницької діяльності, пропонуємо частково розглянути наукові підходи до визначення ролі та змісту адміністративно-правового регулювання в останній. Зокрема, Чорна А. М. вважає, що під адміністративно-правовим регулюванням слід розуміти один із видів регулюючого впливу на суспільні відносини у сфері підприємницької діяльності, що здійснюється уповноваженими органами публічної адміністрації за допомогою багатоманітного, нормативно закріпленого інструментарію методів та засобів. Вона фактично означає відмову від командних методів вирішення господарських завдань. Ці методи здатні забезпечити тільки тимчасовий комерційний успіх, який потім перебивається значними економічними витратами. Тому держава через систему законодавства, фінансово-кредитні важелі може лише здійснювати економічне регулювання підприємницької діяльності, але не втручатись у неї. Отже, адміністративно правове регулювання повинне бути спрямоване перш за все на створення сприятливих зовнішніх умов для здійснення підприємницької діяльності. Завдання державних органів полягає у встановленні загальних для всіх учасників підприємницької діяльності умов з метою забезпечення її суспільної ефективності та в нагляді за дотриманням цього режиму [3, с. 129–130].

Як справедливо зазначає Бердар М.М., становлення і розвиток підприємницької діяльності як виду економічної діяльності потребує державного і зокрема, адміністративно-правового регулювання, аргументуючи це тим, що підприємницька діяльність є однією зі сфер взаємодії держави та економіки, при якій держава в свою чергу за

допомогою права регулює відносини, що виникають при здійсненні підприємницької діяльності. Під адміністративно-правовим регулюванням, слід розуміти один з видів регулюючого впливу на суспільні відносини в сфері здійснення підприємницької діяльності, що здійснюється уповноваженими органами публічної адміністрації (органами виконавчої влади та органами місцевого самоврядування) за допомогою багатоманітного, нормативно закріпленого інструментарію методів та засобів [4, с. 4]. Заслугує уваги також позиція науковця, яка не обмежує адміністративно-правове регулювання виключно нормативним забезпеченням як сукупністю нормативно-правових актів, що визначають можливості та обов'язки учасників суспільних відносин, а розширює межі даної правової категорії до діяльнісної характеристики як складного процесу, який охоплює в комплексі різноманітні організаційно-правові засоби [4, с. 4].

З огляду на зазначене, можна стверджувати, що адміністративно-правове регулювання у сфері громадського харчування включає ті ж засоби, механізми, інструменти, які є характерними та формують систему адміністративно-правового регулювання та забезпечення підприємницької діяльності, проте, зважаючи на структурність об'єкту дослідження, яка відображає підпорядкування діяльності у сфері громадського харчування як спеціальної категорії по відношенню до підприємницької діяльності як загальної, все ж варто визнати певні специфічні характеристики:

- по-перше, адміністративно-правове регулювання у сфері громадського харчування включає спеціальне нормативно-правове забезпечення, яке складається із сукупності нормативно-правових актів загального характеру (Конституція України, Господарський кодекс України, Цивільний кодекс України), так і спеціального (до таких актів можна віднести закони України «Про захист прав споживачів», «Про видів господарської діяльності», «Про основні принципи та вимоги до безпечності та якості харчових продуктів» тощо);

- по-друге, значну частину нормативно-правового забезпечення формують специфічні правила та стандарти, які визначають окремі вимоги організації діяльності у сфері громадського харчування (санітарні норми, гігієнічні вимоги, правила тощо);

- по-третє, значний масив законодавчої бази регулює питання якості та безпечності харчових продуктів, про що свідчить положення статті 2 Закону України «Про основні принципи та вимоги до безпечності та якості харчових продуктів», яка містить посилання на закони України «Про державний контроль за дотриманням законодавства про харчові продукти, корми, побічні продукти тваринного походження, здоров'я та благополуччя тварин», «Про безпечність та

гігієну кормів», «Про інформацію для споживачів щодо харчових продуктів», «Про матеріали і предмети, призначені для контакту з харчовими продуктами», «Про основні принципи та вимоги до органічного виробництва, обігу та маркування органічної продукції», а також виданих відповідно до них нормативно-правових актів [2];

– по-четверте, адміністративно-правове регулювання реалізується через діяльність спеціально уповноважених суб'єктів владних повноважень, діяльність яких спрямована на реалізацію дозвільної та контрольно-наглядової державних функцій, що пояснюється значним соціальним інтересом до якісного результату задоволення потреб осіб, які відвідують заклади громадського харчування.

Додатковим питанням, яке потребує нормативного вирішення, є визначення громадського харчування як процесу діяльності закладів громадського харчування, що радикально змінює онтологічний підхід до дослідження адміністративно-правового регулювання у даній сфері, оскільки розширює межі впливу держави в особі уповноважених суб'єктів публічної влади на учасників правовідносин, які здійснюють діяльність у сфері громадського харчування.

Таким чином, адміністративно-правове регулювання у сфері громадського харчування слід визнати санкціонованою діяльністю держави в особі уповноважених нею суб'єктів, спрямованою на здійснення зовнішнього впливу на таку діяльність через сукупність інструментів, методів та механізмів з метою контролю та нагляду за діяльністю закладів громадського харчування.

Література:

1. Про затвердження Правил обов'язкової сертифікації послуг з тимчасового розміщення (проживання) та Правил обов'язкової сертифікації послуг харчування : Наказ Державного комітету України по стандартизації, метрології та сертифікації від 27 січня 1999 р. № 37 (втратив чинність). *Законодавство України* : веб-сайт. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/z0234-99#Text> (дата звернення: 09.05.2024).

2. Про основні принципи та вимоги до безпечності та якості харчових продуктів : Закон України від 23.12.1997 № 771/97-ВР. *Відомості Верховної Ради України (ВВР)*. 1998. № 19. Ст. 98.

3. Чорна А. Підприємницька діяльність як об'єкт адміністративно-правового регулювання. *Підприємництво, господарство і право*. 2017. № 5. С. 128–132.

4. Бердар М. М. Адміністративно-правові аспекти регулювання підприємницької діяльності. *Вісник НТУУ «КПІ». Політологія. Соціологія. Право* : збірник наукових праць. 2010. № 4(8). С. 174–178.

ПОВНОВАЖЕННЯ ДИСЦИПЛІНАРНИХ ІНСПЕКТОРІВ ВИЩОЇ РАДИ ПРАВОСУДДЯ ПІД ЧАС ДИСЦИПЛІНАРНОГО ПРОВАДЖЕННЯ ЩОДО СУДДІВ

Давидчук Дмитро Павлович

*аспірант кафедри публічного управління та адміністрування,
Національна академія внутрішніх справ
м. Київ, Україна*

Законом України «Про внесення змін до деяких законодавчих актів України щодо порядку обрання (призначення) на посади членів Вищої ради правосуддя та діяльності дисциплінарних інспекторів Вищої ради правосуддя» (далі – Закон № 1635-IX) [1] передбачено створення нового підрозділу в складі Вищої ради правосуддя – служби дисциплінарних інспекторів ВРП, які стали новими учасниками дисциплінарного провадження. Однак, незважаючи на це, з 2021 року і до цього часу фактично склад служби дисциплінарних інспекторів не було сформовано, внаслідок чого Вища рада правосуддя упродовж липня 2021 – жовтня 2023 не виконувала свою дисциплінарну функцію. У ВРП накопичилось понад 14 тисяч нерозглянутих дисциплінарних скарг на суддів [2].

Відтак, з метою відновлення дисциплінарної функції ВРП у 2023 році внесено зміни до Закону України «Про Вищу раду правосуддя». Законодавець передбачав, що тимчасово, до дня початку роботи служби дисциплінарних інспекторів Вищої ради правосуддя, повноваження дисциплінарного інспектора здійснює член Дисциплінарної палати (доповідач), визначений автоматизованою системою розподілу справ [3]. Після початку роботи служби дисциплінарних інспекторів ВРП процедура дисциплінарного провадження щодо суддів зазнає змін. Зокрема, згідно з ч. 3 ст. 42 Закону України «Про Вищу раду правосуддя» (далі – Закон №1798-VIII) дисциплінарне провадження включає: 1) попередню перевірку дисциплінарної скарги, вивчення матеріалів для встановлення ознак вчинення суддею дисциплінарного проступку, ухвалення рішення про залишення без розгляду та повернення дисциплінарної скарги, відмову у відкритті дисциплінарної справи або відкриття дисциплінарної справи; 2) підготовку дисциплінарної справи до розгляду, розгляд дисциплінарної справи та ухвалення рішення про притягнення до дисциплінарної відповідальності судді або про відмову в притягненні судді до дисциплінарної відповідальності; 3) розгляд скарги на рішення про

притягнення до дисциплінарної відповідальності судді або про відмову в притягненні судді до дисциплінарної відповідальності [4].

Отже, до процедури дисциплінарного провадження додано стадію попередньої перевірки дисциплінарної скарги (в попередній редакції статті – стадія попереднього вивчення дисциплінарної скарги) та стадію розгляду скарги на рішення про притягнення до судді дисциплінарної відповідальності або про відмову в притягненні судді до дисциплінарної відповідальності. Зазнав змін і суб'єктний склад учасників дисциплінарного провадження, тому що до складу учасників дисциплінарного провадження крім судді, стосовно якого відкрито дисциплінарну справу, та скаржника включено дисциплінарного інспектора Вищої ради правосуддя-доповідача. Відповідно до ч. 1 ст. 43 Закону України «Про вищу раду правосуддя» після початку дисциплінарного провадження скарга на дії судді передається дисциплінарному інспектору, визначеному автоматизованою системою розподілу справ, який здійснює її попередню перевірку, за результатами якої дисциплінарний інспектор ВРП самостійно приймає рішення про залишення скарги без розгляду та її повернення скаржнику або готує матеріали з пропозицією про відкриття або про відмову у відкритті дисциплінарної справи. Варто зауважити, що до моменту створення служби дисциплінарних інспекторів, тобто до набрання чинності Законом № 1635-IX, повноваження дисциплінарного інспектора здійснювалися членом ВРП-доповідачем. Можна зробити висновок, що повноваження дисциплінарних інспекторів за новою дисциплінарною процедурою є дещо більшими, ніж повноваження членів Вищої-ради правосуддя-доповідачів. Так, на відміну від членів ВРП, дисциплінарні інспектори є учасниками дисциплінарної справи та набули повноважень самостійно надсилати запити в межах дисциплінарних справ та складати протоколи про адміністративні правопорушення за невиконання законних вимог дисциплінарного інспектора ВРП, чого раніше не мали окремі члени ВРП. Дисциплінарний інспектор ВРП – доповідач може самостійно продовжити строк попередньої перевірки дисциплінарної скарги у разі обґрунтованої потреби її додаткової перевірки, але не більш як на п'ятнадцять днів [4, ч. 1 ст. 43]. У разі незгоди з рішенням Дисциплінарної палати ВРП про повернення дисциплінарної скарги або про відмову у відкритті дисциплінарної справи, дисциплінарний інспектор може передати скаргу для розгляду та остаточного ухвалення рішення до Вищої ради правосуддя у пленарному складі [4, ч. 5 ст. 44, ч. 3 ст. 46]. На стадії підготовки дисциплінарної справи до розгляду дисциплінарний інспектор готує висновок, який передає на розгляд до Дисциплінарної палати, а також повідомляє суддю та скаржника про наявність такого

висновку та надає їм можливість ознайомитись з ним. Закон України «Про Вищу раду правосуддя» допускає можливість повернення матеріалів скарги дисциплінарному інспектору ВРП для доопрацювання [4, ч. 4 ст. 48]. Як учасник дисциплінарної справи дисциплінарний інспектор, на відміну від члена ВРП-доповідача, набув права подавати докази, надавати пояснення, заявляти клопотання про виклик свідків, ставити запитання учасникам дисциплінарної справи, висловлювати заперечення, заявляти інші клопотання або відводи, ознайомлюватись з матеріалами справи. Якщо відбувається оскарження рішення про притягнення судді до дисциплінарної відповідальності, дисциплінарний інспектор, на відміну від члена ВРП-доповідача, обов'язково запрошується на засідання пленарного складу ВРП.

Таким чином, законодавець намагається удосконалити процедуру дисциплінарного провадження щодо суддів. Задля цього створюється служба дисциплінарних інспекторів Вищої ради правосуддя, яка наділяється широким колом повноважень, що сприяє підвищенню ефективності механізму перевірки дисциплінарних скарг.

Діяльність служби дисциплінарних інспекторів має зменшити навантаження на членів ВРП та покращити якість підготовки матеріалів дисциплінарних скарг. Разом з тим, що стосується ефективності такого кроку та необхідності подальшого удосконалення процедури дисциплінарного провадження можна буде зробити висновок після початку діяльності служби дисциплінарних інспекторів ВРП.

Література:

1. Про внесення змін до деяких законодавчих актів України щодо порядку обрання (призначення) на посади членів Вищої ради правосуддя та діяльності дисциплінарних інспекторів Вищої ради правосуддя: Закон України від 14 липня 2021 № 1635-IX. *Відомості Верховної Ради України*. 2021. № 38. Ст. 320.

2. Офіційний веб-сайт Вищої ради правосуддя. URL: <https://hcj.gov.ua/news/sluzhba-dyscyplinaryh-inspektoriv-mozhe-buty-sformovana-protyagom-pyaty-shesty-misyaciv> (дата звернення 14.05.2024).

3. Про внесення змін до Закону України «Про судоустрій і статус суддів» та деяких законів України щодо зміни статусу та порядку формування служби дисциплінарних інспекторів Вищої ради правосуддя: Закон України від 6 вересня 2023 №3378-IX. *Відомості Верховної ради України*. 2023 № 94. Ст. 369.

4. Про Вищу раду правосуддя: Закон України від 21.12.2016 № 1798-VIII. *Відомості Верховної ради України*. 2017 № 7–8. Ст. 50.

ТРУДОВЕ ПРАВО ПІД ЧАС ДІЇ ВОЄННОГО СТАНУ

Денег Катерина Олегівна

студентка магістратури,

Навчально-науковий інститут права

Київського національного університету імені Тараса Шевченка

м. Київ, Україна

Організація трудових відносин в умовах воєнного стану – це особливості трудових відносин працівників усіх підприємств, установ, організацій в Україні незалежно від форми власності, виду діяльності і галузевої належності, а також осіб, які працюють за трудовим договором з фізичними особами, у період дії воєнного стану.

Воєнний стан вплинув на всі сфери життя українців, у тому числі на організацію трудових відносин, зокрема було прийнято Закоу України "Про організацію трудових відносин в умовах воєнного стану" від 15.03.2022 № 2136-IX, який і декларує саме особливості трудових відносин у період дії воєнного стану, введеного відповідно до Закону України "Про правовий режим воєнного стану" [1].

Основними положеннями даного Закону є наступне:

1. На період дії воєнного стану вводяться обмеження конституційних прав і свобод людини та громадянина, передбачених статтями 43 (кожен має право на працю, що включає можливість заробляти собі на життя працюю, яку він вільно обирає або на яку вільно погоджується) та 44 (ті, хто працює, мають право на страйк для захисту своїх економічних і соціальних інтересів) Конституції України [2].

2. У період дії воєнного стану сторони за згодою визначають форму трудового договору. При укладенні трудового договору умова про випробування працівника під час прийняття на роботу може встановлюватися для будь-якої категорії працівників.

Роботодавець може укладати з новими працівниками строкові трудові договори у період дії воєнного стану або на період заміщення тимчасово відсутнього працівника.

У період воєнного стану застосовується такі форми форми організації, як надомна та дистанційна. Дистанційні робітники працюють у будь-якому місці за власним вибором. Водночас мають бути на зв'язку з роботодавцем за допомогою інформаційно-комунікаційних технологій. Надомний працівник виконує роботу за місцем проживання або в інших визначених ним місцях поза приміщеннями роботодавця.

Для такої роботи характерна закріплена робоча зона або технічні засоби.

3. У період дії воєнного стану роботодавець має право перевести працівника на іншу роботу, не обумовлену трудовим договором, без його згоди (крім переведення на роботу в іншу місцевість, на території якої тривають активні бойові дії у таких випадках):

- якщо така робота не протипоказана працівникові за станом здоров'я;

- лише для відвернення або ліквідації наслідків бойових дій, а також інших обставин, що ставлять або можуть становити загрозу життю чи нормальним життєвим умовам людей.

При цьому оплата праці за виконану роботу – не нижче середньої заробітної плати за попередньою роботою.

4. У період дії воєнного стану повідомлення працівника про зміну істотних умов праці та зміну умов оплати праці, передбачених частиною третьою статті 32 та статтею 103 Кодексу законів про працю України, здійснюється не пізніше як до запровадження таких умов [3]. Тобто працівників можна попереджати про зміну істотних умов праці відразу після ухвалення роботодавцем відповідного рішення про таку зміну, але не пізніше допуску до роботи зі зміненими умовами праці.

5. У зв'язку з веденням бойових дій в районах, в яких розташоване підприємство, установа, організація, та загрозою для життя і здоров'я працівника, він може розірвати трудовий договір за власною ініціативою без двотижневого строку попередження (за винятком примусового залучення до суспільно-корисних робіт в умовах воєнного часу, а також якщо такий працівник залучений до виконання робіт на об'єктах віднесених до критичної інфраструктури).

У період дії воєнного стану допускається звільнення працівника з ініціативи роботодавця у період його тимчасової непрацездатності, а також у період перебування працівника у відпустці (крім відпустки у зв'язку вагітністю та пологами та відпустки для догляду за дитиною до досягнення нею трирічного віку) [4, с. 149].

6. Нормальна тривалість робочого часу може бути збільшена до 60 годин на тиждень на об'єктах критичної інфраструктури із пропорційним збільшенням заробітної плати.

До 40 годин на тиждень – скорочений робочий час, передбачений для працівників із скороченим робочим днем на об'єктах критичної інфраструктури із пропорційним збільшенням заробітної плати.

Роботодавець визначає час початку й закінчення щоденної роботи (зміни).

Якщо раніше працівники мали відпочивати щонайменше 42 години поспіль щотижня, на період воєнного стану вихідні можуть зменшити до 24 годин.

Додатково скасовуються: заборона роботи у вихідні дні; скорочений робочий день напередодні святкових, неробочих і вихідних днів; перенесення вихідного дня, якщо святковий або неробочий день збігається з вихідним днем; обмеження для надурочних робіт.

7. У період дії воєнного стану дозволяється застосування праці жінок (крім вагітних жінок і жінок, які мають дитину віком до одного року) за їхньою згодою на важких роботах і на роботах зі шкідливими або небезпечними умовами праці, а також на підземних роботах.

8. За працівниками, призваними на військову службу за призовом під час мобілізації зберігаються трудові гарантії: збереження місця роботи (посади), переважне право залишення на роботі, право на щорічну відпустку, безперервність стажу роботи

9. У період воєнного стану заробітна плата виплачується працівнику на умовах, визначених трудовим договором. Роботодавець повинен вживати всіх можливих заходів для забезпечення реалізації права працівників на своєчасне отримання заробітної плати, але існують випадки, коли він звільняється від відповідальності за порушення зобов'язання щодо строків оплати праці, якщо доведе, що це порушення сталося внаслідок: ведення бойових дій; дії інших обставин непереборної сили.

Звільнення роботодавця від відповідальності за несвоєчасну оплату праці не звільняє його від обов'язку виплати заробітної плати [5, с. 101].

10. У період дії воєнного стану надання працівнику щорічної основної відпустки за рішенням роботодавця може бути обмежено тривалістю 24 календарні дні за поточний робочий рік.

Роботодавець може відмовити працівнику у наданні будь-якого виду відпусток (крім відпустки у зв'язку вагітністю та пологами та відпустки для догляду за дитиною до досягнення нею трирічного віку), якщо такий працівник залучений до виконання робіт на об'єктах критичної інфраструктури.

Роботодавець за заявою працівника, який виїхав за межі території України або набув статусу внутрішньо переміщеної особи, в обов'язковому порядку надає йому відпустку без збереження заробітної плати тривалістю, визначеною у заяві, але не більше 90 календарних днів, без зарахування часу перебування у відпустці до стажу роботи, що дає право на щорічну основну відпустку.

11. Відшкодування працівникам та роботодавцям пов'язаних із трудовими відносинами грошових сум, втрачених внаслідок збройної

агресії проти України, здійснюється за рахунок: коштів держави-агресора; коштів, отриманих з/від відповідних фондів на відновлення України, у тому числі міжнародних, міжнародної технічної та/або поворотної чи безповоротної фінансової допомоги, інших джерел, передбачених законодавством.

Відшкодування здійснюється у таких випадках:

– для працівника: неотриманої заробітної плати згідно з умовами трудового договору у зв'язку з призупиненням дії трудового договору, перебуванням працівника у відпустці без збереження заробітної плати, втрата працівником частини заробітної плати у зв'язку із запровадженням неповного робочого часу спричиненого змінами в організації виробництва і праці;

– для роботодавця: витрати на оплату простою працівників в період дії воєнного стану, суми, які були сплачені первинним профспілковим організаціям на культурно-масову, фізкультурну і оздоровчу роботу.

Таким чином, на мій погляд, найінноваційнішим є запровадження інституту призупинення дії трудового договору, а саме це тимчасове припинення роботодавцем забезпечення працівника роботою і тимчасове припинення працівником виконання роботи за укладеним трудовим договором, у зв'язку із збройною агресією проти України, що виключає можливість обох сторін трудових відносин виконувати обов'язки, передбачені трудовим договором

Література:

1. Про організацію трудових відносин в умовах воєнного стану: Закон України від 15.03.2022 № 2136-IX. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/2136-20#Text>

2. Конституція України ві 28 червня 1996 року 254к/96-вр. *Відомості Верховної Ради України (ВВР)*. 1996. № 30, ст. 141. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/254%D0%BA/96-%D0%B2%D1%80>

3. Кодекс законів про працю України: затв. Законом УРСР від 10.12.1971 р., № 322- VIII. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/322-08#Text>

4. Андрушко А. Трудові відносини у період воєнного стану. *Науковий вісник Ужгородського Національного Університету*. 2022. С. 147–150.

5. Кузнецова Ю. В. Реформування трудових правовідносин під час дії воєнного стану. *Правова держава*. 2023. № 50. С. 99–105.

ПРОБЛЕМИ ОДОРОЛОГІЇ ЯК ГАЛУЗІ КРИМІНАЛІСТИКИ

Деревянко Наталія Зеновіївна

*доктор філософії в галузі права, доцент,
академік*

*Академія адміністративно-правових наук
м. Київ, Україна*

Семенюк Сергій Анатолійович

здобувач освітньо-наукового рівня (доктор філософії)

*Науково-дослідний інститут публічного права
м. Київ, Україна*

В процесі зростання рівня злочинності, і перед співробітниками правоохоронних органів стоїть завдання їх правильного і успішного розслідування. У своїй роботі вони використовують як традиційні методи збирання доказів у справі, так і нетрадиційні. Одним із них якраз таки і є одорологічний метод. Але через недостатню кількість практики та відносну новизну цього методу криміналістики виникають певні проблеми під час його використання. Дану проблему досліджували у своїх працях такі науковці та вчені, як: А.І. Вінберг, М.В. Салтевський, В.І. Шиканов, В.І. Старовойтов, А.А. Кириченко, В.Д. Басай, Ю.І. Літвін та ін.

Під час розслідування, а також виявлення злочинних діянь дуже важливо концентрувати увагу на слідах, які були залишені на місці злочину, і які неможливо будь-яким чином замаскувати або ж зовсім їх знищити. Саме такий розділ у криміналістиці як одорологія займається дослідженням запахових слідів.

Перед розглядом основних проблем, які виникають під час застосування даного методу, вважаю доцільним розтлумачити саме поняття «одорології». Серед вчених досі немає єдиного значення цього поняття, однією з основних причин цьому є те, що криміналістична одорологія є відносно молодою галуззю криміналістики і ще не сформувала необхідну для точного тлумачення нормативну базу. Обумовлено це тим, що раніше цією діяльністю здебільшого займалися судові медики, хіміки, фізики та біологи. Проте до початку 60-х років питаннями, пов'язаними з одорологічними проблемами, стали займатися такі вчені-криміналісти як: А.І. Вінберг, М.В. Салтевський, В.І. Шиканов та інші.

Зрозуміло, визначення одорології у кожного автора відрізняється за формою і змістом. Так, наприклад, М.В. Салтевський спочатку

аналізував одорологію з точки зору її завдань, мети і розумів під одорологією "один із напрямів у криміналістиці, сутність якого полягає у вилученні, збереженні, а також застосуванні запахової інформації, з метою розкриття злочинів" [1, с. 27]. Через певний проміжок часу, М.В. Салтєвський надав інше визначення поняттю "одорологія": "розділ науки криміналістики, що вивчає механізм утворення, способи та засоби виявлення, складання, дослідження та застосування запахових слідів з метою отримання інформації для розкриття та розслідування злочинів" [2, с. 52].

Вважаю, що саме це визначення найточніше відображає сутність одорології та способи і засоби роботи, які застосовуються під час збирання слідів. Однак, думаю що називати одорологію розділом криміналістики не зовсім правильно, тому що одорологічні сліди є предметом криміналістичного вивчення людини в розділі криміналістики, який називається "криміналістична техніка" [3, с. 35]. Відповідно, доцільніше говорити про одорологію як про вчення (галузь) криміналістики, а не як про розділ науки криміналістики.

Значущою проблемою під час провадження одорологічного дослідження виступає некомпетентність осіб, які забезпечують збір запахового сліду. Найчастіше на місці події працює криміналіст або кінолог, який не володіє спеціальними знаннями для забезпечення збору і пакування слідів, а також не має у своєму розпорядженні спеціального обладнання. В результаті чого відбувається така ситуація, за якої в один пакет можуть бути поміщені кілька носіїв запаху, після чого відбувається вивітрювання і змішування природних запахів, що надалі не просто ускладнює роботу експертів, а також знищує саму слідову інформацію.

Крім того, ще однією значущою проблемою є відсутність спеціалізованих приміщень, у яких забезпечувалося б правильне зберігання отриманих слідів. Низка цих факторів має прямий вплив на правильність і достовірність отриманих результатів.

Третя, одна з найважливіших проблем – це розбіжність у думці, чи можна результати одорологічної експертизи використовувати як доказ. Одні вчені кажуть, що дані відомості є достовірними, правдивими і можуть використовуватися як докази у кримінальній справі, а інші, навпаки, вважають, що ці відомості є сумнівними і не зовсім достовірними, оскільки це дослідження "проводять собаки" і, зрозуміло, можуть бути допущені певні помилки.

Ще однією прогалиною в цьому напрямі можна вважати відсутність розроблених міжнародних стандартів підготовки собак для проведення подібних досліджень. Кожна держава накопичує свій досвід і слідує своїм переконанням і рекомендаціям щодо зберігання і дослідження

запахових слідів. На мій погляд, було б доцільним розробити єдині правила та концепції, завдяки яким можна буде одноманітно навчати службових собак, а також навчати судових експертів роботі із запаховими слідами [4].

Таким чином, можна зробити такий висновок: одорологічний метод має велике значення в розслідуванні, розкритті злочинів. Отже, для кращого розкриття кримінальних справ, необхідно покращувати та удосконалювати методики виявлення, вилучення запахових слідів. Передбачається, що з розвитком техніки і науки застосування одорології буде використовуватися ширше й успішнішим.

Література:

1. Салтевський, М. В. Криміналістична одорологія. Київ, 1976. 47 с
2. Салтевский, М. В. Использование запаховых следов для раскрытия и расследования преступлений. Киев, 1982. 52 с.
3. Кириченко А. А., Басай В. Д., Літвін Ю. І. Криміналістика. Повний комплект навчально-методичного забезпечення частин «Теорологія» і «Техніка» : навч.-метод. посібник. Хмельницький : АПВ України, 2001. 142 с.
4. З.Старовойтов, В. И. Ошибки в судебной экспертизе следов пахнущих веществ пота и крови человека. *Теория и практика криминалистики и судебной экспертизы* : сб. науч. ст. 2013.

ЩОДО ОСОБЛИВОСТЕЙ ПРАВОВОГО РЕГУЛЮВАННЯ ДИСТАНЦІЙНОЇ РОБОТИ ПІД ЧАС ДІЇ ВОЄННОГО СТАНУ

Дрозд Олексій Юрійович

*доктор юридичних наук, професор, заслужений діяч науки і техніки,
професор кафедри поліцейського права,
Національна академія внутрішніх справ
м. Київ, Україна*

Одним із форматів роботи в умовах воєнного стану є дистанційна робота, якою, згідно зі ст. 60-2 Кодексу законів про працю України, є форма організації праці, за котрої робота виконується працівником поза робочими приміщеннями чи територією роботодавця, в будь-якому місці за вибором працівника та з використанням інформаційно-комунікаційних технологій [1].

Запровадження такого формату роботи можливо шляхом укладення договору про дистанційну роботу або через видання роботодавцем відповідного наказу. Зауважимо, що такий договір, згідно з нормами ст. 24 КЗпП України укладається лише у письмовій формі. Типова форма трудового договору про дистанційну роботу затверджується центральним органом виконавчої влади, що забезпечує формування державної політики у сфері трудових відносин. Укладення трудового договору про дистанційну роботу за наявності небезпечних і шкідливих виробничих (технологічних) факторів забороняється.

Договір про дистанційну роботу може укладатися в паперовій або електронній формах. Якщо обрано останній варіант, то договір укладається з дотриманням вимог Законів України «Про електронні документи та електронний документообіг» та «Про електронні довірчі послуги». Договір у паперовій формі укладається у двох примірниках, по одному для кожної Сторони, що мають однакову юридичну силу.

У наказі ж має міститися перелік працівників, яких стосується перевід на дистанційну форму роботи. В умовах воєнного стану запровадження дистанційної роботи може здійснюватися і розпорядженням роботодавця без попередження про це за два місяці, як це передбачено ст. 32 КЗпП. Єдиною умовою є повідомлення працівника про таке розпорядження до запровадження дистанційної роботи.

Для того, щоб перевести працівника у такий формат роботи, мають виконуватися наступні умови:

– і роботодавець, і працівник погоджуються на запровадження дистанційної форми роботи;

– наявність в обох сторін технічної можливості для переходу в такий формат роботи;

– робота, яка виконується працівником, є такою, яка дозволяє її здійснення за допомогою апаратних засобів (комп'ютерів, серверів тощо) та програмного забезпечення (операційних систем, мережевих протоколів, пошуківих систем тощо).

Законодавство не містить заборони щодо виконання дистанційної роботи за кордоном. Якщо працівник у зв'язку з небезпекою для життя і здоров'я під час дії воєнного стану виїхав за межі країни і має технічну можливість виконання трудових функцій дистанційно з використанням інформаційно-комунікаційних технологій, йому здійснюється виплата зарплати відповідно до умов, встановлених у трудовому договорі, за фактично виконану роботу (відпрацьований час) [2].

Наголосимо, що не кожен працівник має змогу працювати дистанційно. Так, якщо специфіка його роботи така, що він в обов'язковому порядку має перебувати на робочому місці, або, наприклад, доступ до певних баз даних чи програмного забезпечення можливий лише з робочого приміщення чи обладнання, яке в ньому встановлено, то перехід у такий формат роботи є, звичайно, неможливим.

У разі запровадження дистанційної роботи працівник самостійно визначає робоче місце та несе відповідальність за забезпечення безпечних і нешкідливих умов праці на ньому. При дистанційній роботі працівник розподіляє робочий час на власний розсуд, на нього не поширюються правила внутрішнього трудового розпорядку, якщо інше не визначено трудовим договором. При цьому загальна тривалість робочого часу не може перевищувати норм, передбачених статтями 50 і 51 цього Кодексу, тобто не може перевищувати 40 годин на тиждень з винятками для окремих категорій працівників, для яких законодавством передбачена скорочена тривалість робочого часу.

Порядок і строки забезпечення працівників, які виконують роботу дистанційно, необхідними для виконання ними своїх обов'язків обладнанням, програмно-технічними засобами, засобами захисту інформації та іншими засобами, порядок і строки подання такими працівниками звітів про виконану роботу, розмір, порядок і строки виплати працівникам компенсації за використання належних їм або орендованих ними обладнання, програмно-технічних засобів, засобів захисту інформації та інших засобів, порядок відшкодування інших пов'язаних з виконанням дистанційної роботи витрат визначаються трудовим договором про дистанційну роботу. Також за погодженням між працівником і роботодавцем виконання дистанційної роботи може поєднуватися з виконанням працівником роботи на робочому місці у приміщенні чи на території роботодавця. Особливості поєднання

дистанційної роботи з роботою на робочому місці у приміщенні чи на території роботодавця встановлюються трудовим договором про дистанційну роботу. У разі відсутності у трудовому договорі положення про забезпечення працівників необхідними для виконання ними своїх обов'язків обладнанням, програмно-технічними засобами, засобами захисту інформації та іншими засобами таке забезпечення покладається на роботодавця, який організовує встановлення та технічне обслуговування відповідних засобів, а також оплачує витрати, пов'язані з цим (чч. 6–8 ст. 60-2 КЗпП України).

У Типовому договорі про дистанційну роботу також закріплено гарантію вільного часу для відпочинку, у тому числі період відключення, під час якого працівник може переривати будь-який інформаційно-телекомунікаційний зв'язок з Роботодавцем, і це не вважається порушенням умов трудового договору або трудової дисципліни [3].

Також у такому договорі також прописується порядок комунікації із метою належної організації виконання дистанційної роботи, ознайомлення працівника з наказами (розпорядженнями), повідомленнями, дорученнями, завданнями та іншими документами роботодавця. Крім того, передбачається процедура звітування працівника про виконану роботу, а також випадки притягнення сторін до відповідальності.

Література:

1. Кодекс законів про працю України: Закон України від 10 груд. 1971 р. № 322-VIII. *Відом. Верхов. Ради УРСР*. 1971. Додаток до № 50. Ст. 375.
2. Дистанційна робота: умови запровадження. Medoc, 19 жовтня 2023 р. [Електронний ресурс]. URL: <https://medoc.ua/blog/distancijna-robota-umovi-zaprovadzhennja>
3. Про затвердження типових форм трудових договорів про надомну та дистанційну роботу: наказ Міністерства розвитку економіки, торгівлі та сільського господарства України від 05 травня 2021 р. № 913-21 [Електронний ресурс]. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/z0886-21#n16>

ДЕТЕРМІНАНТИ ЗЛОЧИННОСТІ У ЗБРОЙНИХ СИЛАХ УКРАЇНИ

Іванців Михайло Романович

*кандидат юридичних наук, доцент, член-кореспондент
Академії адміністративно-правових наук, адвокат
м. Рівне, Україна*

Федорчук Микола Васильович

*здобувач освітньо-наукового рівня (доктор філософії)
Науково-дослідний інститут публічного права
м. Київ, Україна*

Збройні Сили України є частиною нашого суспільства, а тому чинники, що впливають на вчинення кримінальних правопорушень у ЗС України, є наслідком соціальних суперечностей, що притаманні цілому суспільству. Ідеться не про всі суперечності, характерні для розвитку суспільства, а саме про їх окремі негативні складові, які формують передумови для вчинення кримінальних правопорушень.

Дослідження детермінантів злочинності в ЗС України передбачає окреслення кола тих криміногенних явищ і процесів, які їх породжують та сприяють їх вчиненню. За силою впливу, терміном дії, щільністю зв'язку з вказаною категорією кримінальних правопорушень це можуть бути різні явища та процеси. Більшість з них пов'язані з низьким рівнем політики держави у військовій сфері, затяжною кризою у фінансуванні та будівництві ЗС України, провальними реформами військової сфери, проблемами формування й використання оборонного бюджету, застарілими принципами організації та здійснення контролю тощо. Усі вони тією чи іншою мірою сприяли деформації колективної свідомості військових, визначили в якості норми у військовому професійному середовищі порушення дисципліни [1, с. 69].

Так, ще до окупації частини України Російською Федерацією на парламентських слуханнях «Про стан та перспективи розвитку Воєнної організації та сектору безпеки України» [2] до негативних факторів національної безпеки держави віднесено таке:

– недосконалість законодавчої бази, яка відповідала б викликам ХХІ ст. і забезпечувала належні правові умови для формування надійного воєнного та безпекового середовища;

– відсутність ефективної системи вирішення проблем оборони і безпеки, у тому числі відсутність окремих основоположних

документів, які б враховували сучасні тенденції та стан розвитку безпекового середовища, а також необхідність реформування Воєнної організації у відповідності до потреб безпеки і оборони в умовах дотримання Україною політики позаблоковості, недостатнє приділення уваги проблемам військової науки;

– обмежені обсяги бюджетного фінансування на потреби оборони, яке останніми роками не перевищувало 1% валового внутрішнього продукту, що не дає можливості забезпечувати належну підтримку оборонного потенціалу на рівні, який гарантував би Україні високу бойову готовність і боєздатність Збройних Сил та інших військових формувань;

– низький рівень ефективності використання ресурсів, які виокремлюються з державного бюджету для підтримання на належному рівні боєздатності та бойової готовності ЗС України й інших військових формувань;

– несвоєчасне або неякісне виконання чи невиконання вимог чинного законодавства, а також актів і доручень Президента України у сфері національної безпеки та оборони;

– державних програм реформування й розвитку ЗС України, інших складових Воєнної організації та сектора безпеки України, розвитку озброєння та військової техніки, неузгодженість їх між собою через брак системності та послідовності в їх розробці, неналежний рівень виконання визначених у державних програмах завдань, а також недостатня ефективність контролю за повнотою та своєчасністю їх виконання;

– відсутність у структурі виконавчої влади інституції, наділеної належними повноваженнями та спроможною ефективно, комплексно й компетентно здійснювати координацію реалізації оборонно-промислової політики, створення військово-технічного забезпечення, а також передбачених Конституцією України інших заходів, спрямованих на забезпечення обороноздатності й національної безпеки України, громадського порядку та боротьби зі злочинністю;

– несформованість вітчизняного оборонно-промислового комплексу;

– регрес у розвитку більшості оборонних конструкторських бюро, підприємств, науково-дослідних установ, призначенням яких є створення й виробництво військової техніки та озброєння сучасного зразка або модернізації існуючих зразків;

– звільнення із позбавленням Міністерства оборони України від виконання невластивих йому функцій;

– недовершеність системи реалізації надлишкового військового майна, у тому числі використання оборонних земель та вивільнюваних у зв'язку з реформуванням ЗС України військових містечок;

– вади кадрової політики, які призводять до зростання рівня плинності офіцерського складу, недостатня укомплектованість первинних офіцерських посад і, як наслідок, низький рівень професіоналізму військових кадрів, дисбаланс у співвідношенні між чисельністю молодшого та старшого офіцерського складу;

– корупційні правопорушення у Збройних Силах України, інших військових формуваннях та правоохоронних органах, особливо це стосується випадків серед вищого командного та начальницького складу;

– нестача дієвих заходів, спрямованих на переведення військових формувань на комплектування за контрактом з урахуванням необхідних для цього фінансово-економічних та соціальних умов;

– ескалація соціальних проблем серед військовослужбовців, а також осіб начальницького й рядового складу, членів їх сімей, у тому числі й осіб, які звільняються із Збройних Сил України та інших військових формувань у зв'язку з їх реформуванням. Це пов'язане з занадто низьким, у порівнянні з європейськими країнами, грошовим утриманням, незабезпеченістю військовослужбовців житлом та незадовільними побутовими умовами;

– недостатня ефективність та обмеженість забезпечення демократичного цивільного, у тому числі парламентського, контролю над діяльністю ЗС України, іншими складовими Воєнної організації та сектором безпеки України. У розріз з практикою європейських держав і світових держав-лідерів, контроль з боку Верховної Ради України не поширюється на здійснення кадрової політики у військовій сфері [2].

Структура ЗС України, категорії військовослужбовців і прирівняних до них осіб свідчать, що злочинність у ЗС є складною сукупністю протиправних дій, яка є неоднорідною за характером, рівнем і структурою щодо різних військ і категорій та має відповідні детермінанти, що породжують таку злочинність.

В умовах воєнного стану особливо значущими серед них можна виділити такі, як: глибока фінансова і соціально-економічна криза у державі; дефіцит соціальної функції держави; штучне гальмування законодавчого процесу у питанні належного нормативно-правового забезпечення соціального захисту військовослужбовців; низький рівень культурності та моралі в українському суспільстві; відсутність соціального порядку та беззаконня; прорахунки й непослідовність у проведенні реформування ЗС України тощо [3, с. 481].

На підставі чого можемо зробити висновок про важливість вдосконалення кадрової політики у ЗС України та інших військових

формуваннях, яка передбачала б усебічну підготовку офіцерського складу, підвищення вимог до його ділових і моральних якостей.

Література:

1. Олійник О. М. Запобігання незаконному використанню бюджетних коштів у Збройних Силах України : автореф. дис. ... канд. юрид. наук : 12.00.08. Харків, 2015. 20 с.

2. Про Рекомендації парламентських слухань на тему: «Про стан та перспективи розвитку Воєнної організації та сектору безпеки України» : *Постанова Верховної Ради України ; Рекомендації від 5 липня 2012 р. № 5086-VI із змінами та доповненнями*. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/5086-17#Text> (дата звернення: 02.02.2024).

3. Голіна В. В., Головкін Б. М. Кримінологія: Загальна та Особлива частини : навч. посіб. Харків : Право, 2014. 513 с.

DOI <https://doi.org/10.36059/978-966-397-395-1-16>

МИТНЕ ЗАКОНОДАВСТВО В ПЕРІОД ПРАВОВОГО РЕЖИМУ ВОЄННОГО СТАНУ

Іванченко Едуард Пилипович

кандидат юридичних наук,

професор Української технологічної академії,

радник Асоціації митних брокерів України, докторант,

Науково-дослідний інститут приватного права

і підприємництва імені академіка Ф.Г. Бурчака

Національної академії правових наук України

м. Київ, Україна

З початком повномасштабної збройної агресії РФ проти нашої держави та введенням в дію правового режиму воєнного стану митне законодавство України зазнало суттєвих змін направлених на правове упорядкування митної політики, яка спрямована на забезпечення національної безпеки, обороноздатності та економічної стабільності України. Здійснюючи невідкладні заходи в надзвичайних умовах господарювання суб'єктів зовнішньоекономічної діяльності (ЗЕД) та митних брокерів, органи державної влади України прийняли низку нормативно-правових актів протягом лютого 2022 – травня 2024 років, які свідчать про пріоритетність напрямків реалізації завдань державної

митної політики, спрямувавши її на посилення безпекових аспектів та спрощення митних процедур і формальностей.

Серед основних напрямків правового регулювання митної справи, що обумовили інституційні зміни діяльності суб'єктів ЗЕД та митних брокерів в умовах правового режиму воєнного стану, доречно виділити наступні.

I. Митний кодекс України. Нормотворчий процес з боку законодавця та органів виконавчої влади обумовлений не тільки введенням режиму воєнного стану, але і постійним вдосконаленням та унормуванням митного законодавства у відповідності до сучасних вимог щодо правових норм європейського та міжнародного законодавства. Насамперед, це внесення змін до діючого Митного кодексу України (МКУ) [1] (станом на 8.05.2024 року внесено 24 зміни) та розроблення нової редакції МКУ.

22 грудня 2023 року Кабінет Міністрів України схвалив проект Закону «Про внесення змін до Митного кодексу України щодо імплементації деяких положень Митного кодексу Європейського Союзу». Законопроект має на меті упровадження європейських практик у здійснення митної справи в Україні, наближення національного законодавства до законодавства Європейського союзу на виконання Глави 5 Розділу IV Угоди про асоціацію між Україною, з однієї сторони, та Європейським Союзом, Європейським співтовариством з атомної енергії і їхніми державами-членами, з іншої сторони. Проектом Закону, зокрема, пропонується запровадити концепцію *митного представництва*, аналогічну тій, що функціонує в країнах ЄС, визначивши загальні засади представництва, розділення видів представництва на пряме та непряме, розмежування відповідальності суб'єкта зовнішньоекономічної діяльності та митного представника [2].

24 квітня 2024 року Верховна Рада України ухвалила у першому читанні євроінтеграційний законопроект №10411 про внесення змін до Митного кодексу України щодо імплементації деяких положень Митного кодексу Європейського Союзу. Документ спрямовано на виконання урядового Плану заходів з виконання рекомендацій Європейської Комісії, представлених у Звіті про прогрес України в рамках Пакета розширення Європейського Союзу 2023 року від 9 лютого 2024 року. Зокрема, на виконання рекомендації 94 в межах переговорного кластеру 3 “Конкурентоспроможність та інклюзивний розвиток”, розділу 29 “Митний Союз” щодо “досягнення прогресу у сферах, пов’язаних з *митними процедурами, митним боргом та застосуванням гарантій, а також спрощенням митних формальностей, розроблення нової редакції Митного кодексу України*” [3].

II. Процедура спільного транзиту. 12 вересня 2019 року Верховною Радою України було прийнято Закон України «Про режим спільного транзиту та запровадження національної електронної транзитної системи» [4], метою якого стало імплементація в національне законодавство положень Конвенції про процедуру спільного транзиту (Конвенція) [5] відповідно до зобов'язань, взятих в рамках Угоди про асоціацію між Україною та ЄС.

5 вересня 2022, під час саміту «Україна-ЄС» у Брюсселі, було офіційно оголошено про вступ України до Конвенції та початок міжнародного застосування Україною *New Computerised Transit System – Нової комп'ютеризованої транзитної системи (NCTS)*. З 1 жовтня 2022 року розпочались оформлення декларацій спільного транзиту в міжнародному режимі [6, с. 89]. *NCTS* забезпечує взаємозв'язок між митними службами в країнах-учасниках Конвенції, що дозволяє митним органам контролювати товари на кожному етапі перевезення. Головні цілі *NCTS* полягають у тому, щоб *зробити транзитні процедури швидшими, більш ефективними і безпечними, одночасно запобігаючи та виявляючи шахрайство* [7, с. 166–167].

III. Спрощення митних формальностей. Попри триваючу повномасштабну військову агресію із боку РФ, Україна продовжує активно упроваджувати та законодавчо унормувувати процедури євроінтеграції митної справи, в тому числі і у процедурі митного декларування товарів. Так приєднання України до Конвенції про спрощення формальностей у торгівлі товарами (Конвенція) [8], у відповідності до Закону України від 30 серпня 2022 року № 2554-IX "Про приєднання України до Конвенції про спрощення формальностей у торгівлі товарами" [9], зумовило до прийняття відповідно до пункту 5 статті 11а Конвенції всіх рекомендацій та рішень Спільного комітету, які зазначені у статті 11(2) і (3) цієї Конвенції, а також запровадило *необхідні інструменти для спрощення формальностей у торгівлі товарами*.

IV. Гуманітарна допомога. Постановою Кабінету Міністрів «Деякі питання пропуску гуманітарної допомоги через митний кордон України в умовах воєнного стану» України від 1 березня 2022 року № 174 (втратила чинність на підставі Постанови Кабінету Міністрів № 953 від 5 вересня 2023 року) [10] було встановлено, що на період воєнного стану пропуск через митний кордон України гуманітарної допомоги окремих товарів, що ввозяться на митну територію України і систематизовані згідно з Українською класифікацією товарів зовнішньоекономічної діяльності, відповідно до Закону України «Про Митний тариф України» [11] (та додатків до нього), здійснюється за місцем перетину митного кордону України, шляхом подання в паперовій або

електронній формі декларації, заповненої особою, що перевозить відповідний товар, без застосування заходів нетарифного регулювання зовнішньоекономічної діяльності та без оформлення гарантійних листів. 5 вересня 2023 року Постановою Кабінету Міністрів № 953 був затверджений новий Порядок пропуску та обліку гуманітарної допомоги в умовах воєнного стану [12].

Проведене дослідження дає обґрунтовані підстави стверджувати, що спрощення та лібералізація митних режимів сприяють зовнішньоекономічній діяльності та підвищують попит суб'єктів ЗЕД на митно-брокерські послуги, особливо в період дії правового режиму воєнного стану та стрімкої зміни митного законодавства, є нагальною потребою часу та потребують постійної нормотворчої правової роботи з боку державних органів влади для реалізації ефективної митної політики спрямованої на забезпечення національної безпеки, обороноздатності та економічної стабільності України.

Література:

1. Митний кодекс України: Закон України від 13 березня 2012 року № 4495. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/4495-17#Text>

2. Кабмін провів засідання: які рішення ухвалили 22 грудня. Судово-юридична газета. 22.12.2023. URL: <https://sud.ua/uk/news/ukraine/288790-kabmin-provelzasedanie-kakie-resheniya-prinyali-22-dekabrnya>

3. Верховна Рада ухвалила у першому читанні зміни до Митного кодексу України щодо імплементації деяких положень Митного кодексу Європейського Союзу: EU-UA від 24 квітня 2024 року. URL: <https://eu-ua.kmu.gov.ua/news/verhovna-rada-uhvalyla-u-pershomu-chytanni-zminy-do-mytnogo-kodeksu-ukrayiny-shhodo-implementatsiyi-deyakih-polozhen-mytnogo-kodeksu-yevropejskogo-soyuzu/>

4. Про режим спільного транзиту та запровадження національної електронної транзитної системи: Закон України від 12 вересня 2019 року № 78-IX URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/78-IX#n796>

5. Про процедуру спільного транзиту: Конвенція Європейської асоціації вільної торгівлі, Європейського економічного співтовариства від 20 травня 1987 року № 994_001-87. URL: https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/994_001-87#Text

6. Заяц В. В., Титор В. Й., Курилов В. А. Процедура спільного транзиту: стратегія та стан впровадження в Україні. *Світ фінансів*. 2022. № 3(72). С. 83–98. URL: <http://sf.wunu.edu.ua/index.php/sf/article/view/1536>.

7. Руда Т. В. Особливості застосування процедури спільного транзиту в контексті норм міжнародного законодавства. *Інноваційна*

економіка. 2022. № 1. С. 163–168. URL: <http://inneco.org/index.php/innecoua/article/view/905>

8. Конвенція про спрощення формальностей у торгівлі товарами від 20 травня 1987 року. URL: zakon.rada.gov.ua/laws/show/987_012#n639

9. Про приєднання України до Конвенції про спрощення формальностей у торгівлі товарами: Закон України від 30 серпня 2022 року № 2554-IX. URL: zakon.rada.gov.ua/laws/show/2554-20#Text

10. Деякі питання пропуску гуманітарної допомоги через митний кордон України в умовах воєнного стану: Постанова Кабінету Міністрів України від 1 березня 2022 року № 174. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/174-2022-%D0%BF#Text>

11. Про Митний тариф України: Закон України від 19 жовтня 2022 року № 2697-IX. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/2697-20#Text>

12. Деякі питання пропуску та обліку гуманітарної допомоги в умовах воєнного стану. Постанова Кабінету Міністрів № 953 від 5 вересня 2023 року. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/953-2023-%D0%BF#Text>

DOI <https://doi.org/10.36059/978-966-397-395-1-17>

ПИТАННЯ ПРАВОВОГО РЕГУЛЮВАННЯ АЛГОРИТМІЧНОГО МЕДІАКОНТЕНТУ ПІД ЧАС ВОЄННОГО СТАНУ

Калитенко Радислав Олександрович

аспірант кафедри інтелектуальної власності

та інформаційного права,

Київський національний університет імені Тараса Шевченка

м. Київ, Україна

Алгоритмічний контент або алгоритмічно змодерований контент – це контент, що генерується, модерується, поширюється за допомогою алгоритмів та/або систем штучного інтелекту. Такі системи використовуються задля збору даних, насамперед користувачів, визначення пріоритетності контенту у стрічці користувача, автоматизації процесів – генерації, редагування, поширення вмісту [1, с. 3]. Проблемою алгоритмічного контенту є те, що він може піддаватися маніпуляціям, наслідком чого є і маніпуляція самим користувачем, суспільством, громадською думкою. У воєнний час такий контент може бути

використаний для інформаційно-психологічних операцій, для поширення дезінформації, пропаганди, іншого шкідливого вмісту, що впливає на психологічний стан та моральний дух цивільних і військових [2, с. 29].

Під час воєнного стану медіа є не лише джерелом інформації для громадськості, але й слугують як інструмент ведення інформаційної війни, що не тільки покладає морально-етичну відповідальність на самі медіа, соціальні мережі тощо, але й підіймає питання щодо правового регулювання алгоритмічного медіаконтенту. Використання такого контенту є особливо проблематичним з кількох причин: по-перше, алгоритми, що визначають, який вміст показувати користувачеві, можуть бути налаштовані так, щоб просувати певні ідеологічні наративи. Це призводить до того, що дезінформація або пропаганда поширюється значно швидше і ефективніше, ніж правдива інформація; по-друге, алгоритмічний медіаконтент може використовуватися для створення ехокамер, де користувач взаємодіє лише з контентом, який підтверджує його попередні переконання [3, с. 69], що може сприяти поляризації суспільства і ускладнювати процес донесення правдивої інформації до громадян.

Саме тому використання алгоритмічного контенту у воєнних час вимагає аналізу і регулювання задля забезпечення балансу між зручністю медіа, лояльністю до користувача і збереженням етичних стандартів щодо інформаційної доброчесності, нерозповсюдження ворожої пропаганди. Громадськість повинна бути обізнана щодо поняття алгоритмічності, мати доступ до інформації щодо принципів роботи таких алгоритмів. Держава повинна підтримувати освітні програми та медіакампанії, які б інформували громадян про ризики, пов'язані з використанням медіа, які формують свою стрічку за допомогою алгоритмів.

У свою чергу, спеціальне законодавство має закріпити обов'язок класичних медіа, соціальних медіа тощо, які працюють на території України, розкривати інформацію про алгоритми та їх вплив на медіаконтент. Державі необхідно розробити законодавство, яке б регулювало питання алгоритмічного контенту в медіа. Воно повинно включати норми щодо прозорості використання алгоритмів, їх механізму роботи, питання відповідальності за розповсюдження дезінформації за допомогою алгоритмів, питання захисту прав користувача медіа. Наприклад, захист персональних даних [4], адже такі системи збирають та зберігають дані про користувачів, що може стати об'єктом хакерських атак, об'єктом незаконної торгівлі персональними даними тощо.

У питанні регулювання алгоритмічного контенту важливим є співпраця з міжнародними організаціями та західними партнерами, як ООН, ОБСЄ, Європейський Союз, Сполучені Штати, задля обміну досвідом та вивчення наявних практик регулювання штучного інтелекту та контенту, змодерованого штучним інтелектом.

Отже, питання правового регулювання штучного інтелекту в медіа, а саме алгоритмічного медіаконтенту є вкрай складним, проте важливим і актуальним питанням під час воєнного стану. Такий тип контенту вже використовується з метою дезінформації і ворожої пропаганди, саме тому ця сфера потребує детального розгляду і врегулювання. Наприклад, внесення змін до Закону України "Про захист персональних даних", Закону України "Про медіа", "Про інформацію". Джерелом для досвіду і напрацювань можуть виступити такі акти, як Директива ЄС "Про цифрові послуги" (Digital Services Act), Регламент ЄС "Про штучний інтелект" (AI Act), GDPR (General Data Protection Regulation) – Регламент захисту персональних даних.

Література:

1. Gorwa R., Binns R., Katzenbach C. Algorithmic content moderation: Technical and political challenges in the automation of platform governance. *Big Data & Society*. 2020. Vol. 7, no. 1. P. 205395171989794. URL: <https://doi.org/10.1177/2053951719897945> (date of access: 15.05.2024).
2. Ухаль П. О. Інформаційні війни: Причини та технології ведення : Магістерська робота. Ужгород, 2023. 75 с.
3. Shcherbyna O., Krikun V., Baulina T. Echo chamber as a technology of communication influence. Bulletin of Taras Shevchenko National University of Kyiv. *Philosophy*. 2023. No. 9. P. 68–72. URL: <https://doi.org/10.17721/2523-4064.2023/9-13/15> (date of access: 15.05.2024).
4. Про захист персональних даних: Закон України від 01.06.2010 № 2297-VI. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/2297-17#Text>

КОРИСЛИВА ЗЛОЧИННІСТЬ В УМОВАХ ВОЄННОГО СТАНУ В УКРАЇНІ

Ковальов Руслан Валерійович

*здобувач освітньо-наукового рівня (доктор філософії),
Науково-дослідний інститут публічного права
м. Київ, Україна*

Невар Ігор Валентинович

*здобувач освітньо-наукового рівня (доктор філософії),
Науково-дослідний інститут публічного права
м. Київ, Україна*

Злочинність у сфері економічної діяльності – складне суспільно небезпечне явище, яке впливає на стабільність, завдає вагому шкоду економіці країни.

В літературі існують розбіжності до визначення поняття злочинів у сфері економіки. Неодноразово поняття «корисливі злочини», «кримінальна економіка», «тіньова економіка» та інші ототожнюють. Однак мають місце спроби доведення різної природи наведених явищ. Зокрема, О. Яковлев розглядав корисливий злочин як майновий і корисливий, а також злочин у сфері економіки. На думк у С. Кравчука усі ці поняття мають різний спектр вчинення протиправних діянь. Злочини у сфері економіки, стверджує автор, це переважно господарські злочини, злочини у сфері господарської діяльності з використанням службового становища. До злочинів корисливого характеру С. Кравчук відносить діяння, які пов'язані із спричиненням матеріальної шкоди чи отримання матеріальної вигоди [1].

У криміналістичній літературі комплекс злочинів у сфері економіки розглядається як певна технологія злочинного збагачення, в якій виділяють основні і вторинні злочини. До основних відносять корисливі злочини, які вчиняються безпосередньо з метою заволодіння чужими коштами чи іншим майном. Вторинними корисливими злочинами вважають ті, які безпосередньо не надають матеріальної вигоди злочинцю, однак є способом вчинення основного злочину чи його приховування. За своєю сутністю злочини у сфері економіки спрямовані на заволодіння коштами та іншими цінностями і пов'язані із порушеннями законодавчо встановлених норм. Згідно Кримінального кодексу України до злочинів у сфері економіки, зокрема основних, можна віднести шахрайство, заволодіння чужим майном шляхом

зловживання службовим становищем, тоді як до вторинних корисливих злочинів в умовах воєнного стану належать легалізація (відмивання) грошових коштів та іншого майна, здобутих злочинним шляхом, а також фіктивне підприємництво [2].

Корисливі злочини мають надзвичайно складний механізм здійснення, а отже і складний механізм їх виявлення та розслідування. Механізм злочину являє собою систему процесів взаємодії всіх учасників злочину між собою і навколишнім середовищем, що приводить до утворення криміналістично-значущої інформації про злочин, його учасників та результати. Механізм злочину містить відомості про те, яким чином здійснено той чи інший злочин у сфері економіки. Особливість корисливого злочину полягає в тому, що предметом протиправного діяння виступає майно як капітал, а тому має місце підвищена організованість та використання специфічних способів поведінки.

Фактором, який приваблює злочинців до здійснення корисливого злочину виступає розвиток кризових ситуацій в економіці. Не слід ігнорувати факт боротьби за економічну владу, що дає можливість розширення застосування кримінальних способів заволодіння та здійснення протиправних діянь у сфері економіки.

Ще однією із особливостей вчинення корисливих злочинів в умовах воєнного стану можна вважати той факт, що злочинні діяння вчиняються під виглядом різного роду цивільно-правових угод, а тому ззовні вони мають вигляд цілком законних господарсько-фінансових операцій.

Як бачимо аналіз корисливих злочинів в умовах воєнного стану свідчить, що злочинність у сфері економіки є найбільш проблематичним питанням сьогодення. Звісно держава реагує на дані злочини, намагається запобігти їм.

Діяльність правоохоронних органів і органів державної влади з протидії цьому суспільно небезпечному явищу на даний момент, не дивлячись на всі вжиті заходи, не дозволяє забезпечувати належного рівня економічної безпеки в країні. У більшості злочинів корисливої спрямованості є одна спільна риса: вони завжди плануються, завжди умисні, хоча в окремих випадках трапляються і з необережності. Ефективність протидії злочинності безпосередньо залежить від отримання повної та достовірної інформації щодо кількісних і якісних показників певного виду злочинів та визначення тенденцій розвитку досліджуваного феномену [6].

Специфіка складу корисливих злочинів в умовах воєнного стану не дозволяє правоохоронним органам миттєво реагувати на їх вчинення. Практика показує, що всі дії владних органів щодо запобігання

корисливим злочинам супроводжуються виникненням більш новацийних механізмів вчинення корисливих злочинів в умовах воєнного стану. Саме тому дана тема є надважливо і ще тривалий час буде актуальною для досліджень.

Література:

1. Кравчук С. Й. Економічна злочинність в Україні. [Електронний ресурс]. Режим доступу: <http://westudents.com.ua/knigi /116-ekonomchna-zlochinnst-v-ukran-kravchuk-sy.html>

2. Меденцев А. М. Характеристика предмета та умов вчинення злочинів у сфері державних закупівель. [Електронний ресурс]. Режим доступу: <http://www.vestnik-pravo.mgu.od.ua/archive /juspradenc8/65.pdf>

3. Звіт про кримінальні правопорушення, вчинені на підприємствах, установах, організаціях за видами економічної діяльності за 2019 р. *Генеральна прокуратура України* : офіц. сайт. URL: https://www.gp.gov.ua/ua/stst2011.html?dir_id=113899&libid=100820

4. Мельничук Т. В. Ціна економічної злочинності: проблемні аспекти визначення та застосування. *Науковий вісник Міжнародного гуманітарного університету. Сер. : Юриспруденція*. 2013. № 5. С. 189–193.

5. Рівень безробіття в Україні. URL: <https://index.minfin.com.ua/ua/labour/unemploy/>

DOI <https://doi.org/10.36059/978-966-397-395-1-19>

ОБ'ЄКТ ТОРГІВЛІ ЛЮДЬМИ

Красовський Олександр Петрович

*здобувач освітньо-наукового рівня (доктор філософії),
Науково-дослідний інститут публічного права
м. Київ, Україна*

Білецький Богдан Михайлович

*здобувач освітньо-наукового рівня (доктор філософії),
Науково-дослідний інститут публічного права
м. Київ, Україна*

Торгівля людьми, або так зване сучасне рабство, що набуває великих масштабів у сучасному світі, зумовило широке коло наукових досліджень у цій сфері. Найбільш дискусійними виявляються питання щодо об'єкту цього злочину та його місця в системі об'єктів

кримінально-правової охорони, адже це питання має важливе, як теоретичне так і практичне значення. Воно сприяє з'ясуванню соціальної суті даного злочину, характеру і ступеня його суспільної небезпеки.

Давно відомо, що суспільні відносини можна уявити як цілісну динамічну систему, яка є продуктом і результатом взаємодії людей, в основі цієї взаємодії стоять спільні інтереси. Слід зазначити, що не всі суспільні відносини можуть виступати як об'єкт злочину, а лише ті з них, «на які посягає злочин, спричиняючи їм певну шкоду, і які поставлені під охорону кримінального закону» [1, с. 75].

Я.Г. Лизогуб зазначає, що з огляду на високу змістовну диференційованість, а часом і полярність дій, що становить собою кримінальне правопорушення, передбачене ч. 1 ст. 149 КК, чітко визначити основний безпосередній об'єкт майже неможливо [2, с. 115].

Щодо визначення безпосереднього об'єкта даного злочину у науковців немає одностайності. Так, Ю.С. Нагачевська основним безпосереднім об'єктом торгівлі людьми визначає свободу людини [3, с. 244]; Г.В. Андрусів, П.П. Андрушко, С.Я. Лихова та деякі інші вчені виділяють саме фізичну свободу у якості об'єкта [4, с. 278]; а М.І. Мельник та М.І. Хавронюк зазначають об'єктом – свободу, честь і гідність, а також волю [5, с. 353]. З точки зору К.В. Авдєєвої, торгівля людьми посягає на соціально значущі інтереси і відносини у сфері захисту особистої, політичної та професійної свободи людини; крім того, кримінально-правовій охороні підлягають свобода праці, творчості, думки [6, с. 113].

Оскільки більшість дослідників погоджується, що свобода людини є безпосереднім об'єктом торгівлі людьми, доцільним уявляється розкриття саме цього поняття. Стаття 5 Конвенції про захист прав людини і основоположних свобод гарантує право кожного на свободу та особисту недоторканність. Європейський суд з прав людини зазначив, що під правом на свободу в контексті ст. 5 Конвенції слід розуміти фізичну свободу особи, при цьому право на свободу і особисту недоторканність розглядається як єдине сполучення слів і має на увазі захист «від будь-якого свавільного процесуального чи матеріального зазіхання на особисту свободу» з боку державних органів [7]. Що ж до поняття «особиста недоторканність», то під ним розуміється «гарантія від арешту і попереднього ув'язнення»[8].

Незважаючи на тезу А. М. Орлеана про те, що свобода та особиста недоторканність не завжди є предметом посягання при торгівлі людьми (мовляв, з проаналізованих ним справ у багатьох випадках потерпілі від злочину знали, що їх чекає за кордоном, знали, що їх свобода там буде обмежена, але свідомо йшли на це, бо не мали ніякої можливості або

бажання заробляти гроші в Україні [9, с. 111], ми можемо зрозуміти, що право на свободу та особисту недоторканість буде порушене у будь-якому випадку, навіть при добровільній згоді людини, щодо якої вчиняється даний злочин. І.С. Назаров зазначає, що думка А.М. Орлеана видається недостатньо аргументованою, адже він ототожнює поняття волі людини з поняттям «свободи» (причому саме з фізичною свободою), що є не зовсім вірним.

У словосполученні «свобода волі» слово «свобода» виступає вже як філософський термін. У цьому розумінні слово «свобода» не є синонімом слова «воля». Словосполучення «свобода волі» підкреслює незамінність одного слова іншим. За словом «воля» закріплене основне значення: «Воля – це одна з функцій людської психіки, яка полягає насамперед у владі над собою, керуванні своїми діями й свідомому регулюванні своєї поведінки» [10, с. 111].

Чинне законодавство не містить визначення понять гідності та честі, оскільки вони є морально-етичними категоріями і одночасно особистими немайновими правами, яким закон надає значення самостійних об'єктів судового захисту. На основі різних точок зору щодо поняття гідності людини, вдалий висновок дає Ю.Г. Падафет, зазначаючи, що феномен гідності людини пов'язується в основному з цінністю людини та оцінкою її значення і місця в суспільстві та державі. Сприйняття себе та оточуючих на основі певного еталону перетворюється на оціночні судження морального чи правового характеру, що створює підстави для зворотного позитивного або негативного впливу на поведінку людини. Ці вимоги стають нормами поведінки лише у випадку, коли вони ґрунтуються на внутрішньому переконанні людини у їхній корисності не тільки для неї, але й для інших людей [11, с. 34].

Точку зору про те, що основним безпосереднім об'єктом торгівлі людьми є громадська моральність, послідовно відстоює А.М. Орлеан. Обґрунтовуючи свою позицію, науковець зазначає, що громадська моральність базується на системі норм та правил поведінки, ідей, звичаїв, традицій, уявлень про добро і зло, справедливості та несправедливості, честь та гідність, що домінують у відповідному суспільстві. На думку А.М. Орлеана, у деяких випадках дуже важко визначити соціальне благо, що охороняється правом від протиправних посягань. Наприклад, життя чи здоров'я тварини не охороняється правом, однак жорстоке поводження з тваринами в кримінальному законі визнається злочином. У таких випадках під охороною права перебуває моральність як духовний фактор суспільства. На переконання дослідника, існування явища торгівлі людьми здатне суттєво спотворити мораль, що призведе до деформації психології людей, тобто до формування безпосередньої

причини вчинення торгівлі людьми, що, своєю чергою, сприятиме поширенню таких злочинів. Зважаючи на окреслені доводи, науковець висловив пропозицію перемістити статтю про відповідальність за розглядуване діяння у розділ XII «Кримінальні правопорушення проти громадського порядку та моральності» Особливої частини КК України [9].

Підсумовуючи викладене, можна дійти висновку, що основним безпосереднім об'єктом торгівлі людьми слід визнавати свободу та гідність особи в об'єктивному її значенні (людську гідність). Додатковими факультативними безпосередніми об'єктами розглядуваного злочину можуть бути життя, здоров'я, честь та гідність людини у суб'єктивному її розумінні, статевая свобода та статевая недоторканість особи, її трудові права, порядок перетинання державного кордону України тощо. Загалом же дане питання потребує подальших досліджень, удосконалення теоретичної аргументації та практичної діяльності в цій галузі, тому що, як ми вже зрозуміли воно дуже неоднозначне та зачіпає чимало непорушних прав людини, які гарантуються їй ще при народженні, що ускладнює визначення об'єкту даного кримінального правопорушення.

Література:

1. М. І. Бажанов, Ю. В. Баулин, В. І. Борисов. Кримінальне право України. Загальна частина. Харків : Право. 1998. 279 с.
2. Кримінальне право (Особлива частина) : підручник / за ред. О. О. Дудорова, С. О. Письменського. Київ : ВД «Дакор», 2013. 780 с.
3. Нагачевська Ю. С. Кримінально-правова характеристика торгівлі жінками з метою сексуальної експлуатації. *Науковий вісник Львівського державного університету внутрішніх справ. Серія юридична*. 2014. Вип. 4. С. 241–253.
4. Андрусів Г. В., Андрушко П. П., Лихова С. Я. Кримінальне право України. Особлива частина : підручник. Київ : Юрінком Інтер, 1999. 896 с.
5. Мельник М. І., Хавронюк М. І. Науково-практичний коментар Кримінального кодексу України. Київ : Юрид. думка, 2009. 1236 с.
6. Авдеева Е. В. Механізм уголовно-правового регулювання свободи личности : дисс. канд. юрид. наук : 12.00.08. Иркутск, 2013. С. 113.
7. 1986 Бозано против Франции. Библиотека документов по правам человека. URL: <http://hrlib.kz/wp-content/uploads/2016/07/1986-Бозано-противФранции>
8. Справа «Х проти Сполученого Королівства». Ліга. Закон : прав. портал. URL: http://search.ligazakon.ua/l_doc2.nsf/link1/SO0812.html

9. Орлеан А. М. Об'єкт незаконної торгівлі людьми та місце цього злочину в структурі Особливої частини Кримінального кодексу України. *Вісник Університету внутрішніх справ*. 2001. Спецвип. С. 110–114.

10. Назарова І. С. Свобода – воля. Культура мови на щодень: інформаційно-довідкова система. URL: <http://kulturamovy.univ.kiev.ua/KM/pdfs/Magazine8-20.pdf>

11. Падафет Ю. Г. Гідність людини як ключова державно управлінська цінність. *Теорія та практика державного управління*. 2014. Вип. 2. С. 29–35.

DOI <https://doi.org/10.36059/978-966-397-395-1-20>

ПРАВОВІ ПОЗИЦІЇ КОНСТИТУЦІЙНОГО СУДУ УКРАЇНИ ЩОДО СОЦІАЛЬНОГО ЗАХИСТУ ОКРЕМИХ КАТЕГОРІЙ НАСЕЛЕННЯ: ВИКЛИКИ В ПЕРІОД ВОЄННОГО СТАНУ

Кропивницький Микола Олександрович

кандидат юридичних наук (PhD)

Конституційний Суд України являє собою орган конституційної юрисдикції, що гарантує верховенство Конституції України, вирішує питання відповідності іншого законодавства положенням Конституції, а також в передбачених випадках здійснює тлумачення останньої. КСУ не входить до системи судів загальної юрисдикції та діє автономно й централізовано. Як зазначає К. В. Резворович, у сучасних наукових дискусіях майже немає місця зайвій полеміці стосовно значущості конституційного правосуддя. Конституційний Суд аксіоматично сприймається, як наріжний камінь всього механізму захисту прав і свобод людини та громадянина [5, с. 39]. Конституційний Суд займає важливе місце в забезпеченні соціальних прав громадян, особливо враховуючи безліч прогалин в сфері соціального забезпечення, тому погоджуємося з Л. М. Булкат щодо того, що сьогоднішня практика свідчить про безпрецедентне значення рішень Конституційного Суду України в питаннях соціального захисту [1, с. 24]. Рішення Конституційного Суду України в соціальних справах мають вагомe значення для захисту прав, свобод та законних інтересів населення, адже вирішується питання конституційності певних законодавчих положень, які стосуються соціальних прав. Зазвичай, таке вирішення відбувається через

призму принципів верховенства права, передбачуваності закону, легітимних очікувань та належного врядування [5, с. 47].

Питання розмірів соціальних виплат, доплат, компенсацій, пільг, пенсій, порядку їх нарахування, стажу, перерахунку, методики призначення та багато інших соціальних питань, пов'язаних з негативними наслідками для їх отримувачів, неодноразово ставали предметом розгляду як судами загальної юрисдикції, так і Конституційним Судом України (КСУ). Соціальні питання були у порядку денному засідань КСУ практично кожен рік з моменту початку його функціонування. Однак, незважаючи на деталізоване тлумачення статей 22, 46, 48 та інших статей Конституції України, в яких закріплені соціальні права, кількість звернень до Конституційного Суду України не зменшується, досягаючи періодично рекордних відсотків від загальної кількості прийнятих рішень за рік. За роки свого функціонування Конституційний Суд України розглянув велику кількість справ, предметом яких були соціальні та пенсійні питання, зменшення їх розміру, зміни порядку нарахування чи призначення різним категоріям осіб. Було сформульовано достатньо широке коло правових позицій у цій сфері, у тому числі, у рамках ст. 22 Конституції України. Так, протягом 2018 року Великою Палатою КСУ з 13 прийнятих рішень, 6 було пов'язано зі зменшенням чи скасуванням соціальних виплат, оподаткуванням пенсій [8, с. 23].

6 квітня 2022 р. Конституційний Суд України ухвалив рішення у справі про посилений соціальний захист військовослужбовців за конституційною скаргою Поліщука Сергія Олексійовича [7]. У рішенні КСУ відмічалось, що Конституційний Суд бере до уваги реалії сьогодення стосовно збройної агресії Росії, роль Збройних Сил України та інших військових формувань в обороні Української держави, її суверенітету, незалежності та територіальної цілісності. Конституційний Суд визнав, що конституційний обов'язок держави щодо забезпечення посиленого соціального захисту військовослужбовців (статті 17, 46 Конституції України) є значущим ніж будь-які цілі, досягнення яких законодавець визначав як підставу для запровадження обмеження права на отримання одноразової грошової допомоги у збільшеному розмірі при зміні групи інвалідності, збільшенні відсотка втрати працездатності часовими рамками. Відповідно, обмеження на виплату одноразової грошової допомоги у зв'язку із встановленням інвалідності або ступеня втрати працездатності без встановлення інвалідності, передбачене Законом України «Про соціальний і правовий захист військовослужбовців та членів їх сімей» визнано таким, що не відповідає Конституції України. Після прийняття зазначеного рішення Верховна Рада України ухвалила зміни до відповідної статті,

прийнявши 29 липня 2022 р. Закон України «Про внесення змін до Закону України «Про соціальний і правовий захист військовослужбовців та членів їх сімей» щодо призначення і виплати одноразової грошової допомоги» [2].

Окрім внесення змін щодо забезпечення військовослужбовців, гарантії соціального і правового захисту, передбачені Законом України «Про соціальний і правовий захист військовослужбовців та членів їх сімей» було поширено на інші категорії осіб: учасників територіальної оборони, членів добровольчих формувань територіальних громад під час їх участі у заходах підготовки добровольчих формувань територіальних громад, а також під час виконання ними завдань територіальної оборони [3].

Отже, соціальні питання були у порядку денному засідань КСУ практично кожен рік з моменту початку його функціонування, тим паче актуалізуються вони в період дії на території України правового режиму воєнного стану. Відтак солідаризуємося з окремою думкою у справі за конституційними скаргами Мельничук Надії Миколаївни, Григор'євої Лілії Іванівни та Кліменко Марини Робертівни щодо відповідності Конституції України (конституційності) положення підпункту 1 пункту 28 розділу II Закону України "Про запобігання фінансової катастрофи та створення передумов для економічного зростання в Україні" [6] судді Конституційного Суду України О.О. Первомайського: ухвалюючи рішення та висновки, Конституційний Суд України не має такого зручного «привілею» чи «індульгенції», як *право на помилку*, оскільки рішення та висновки Конституційного Суду є остаточними і не можуть бути оскаржені (стаття 151² Конституції України). Тому така максимально жорстка дія принципу *res judicata* щодо рішень Конституційного Суду зобов'язує його за правилом «сьогодні та у цій справі» ухвалювати самодостатні та несуперечливі рішення, які, не будучи ідеальними, все ж можуть бути визнані за *істину* в певній конкретній справі [4].

Література:

1. Булкат Л. М. Питання соціального захисту в актах Конституційного Суду України. *Університетські наукові записки*. 2016. № 2. С. 23–34.

2. Закон України «Про внесення змін до Закону України «Про соціальний і правовий захист військовослужбовців та членів їх сімей» щодо призначення і виплати одноразової грошової допомоги» від 29 липня 2022 р. № 2489-IX. *Офіційний вісник України*. 2022. № 68. Ст. 283.

3. Мінекономіки: Інформація щодо сфери трудових відносин в умовах воєнного стану. URL: <https://www.kmu.gov.ua/news/minekonomiki-informaciya-shchodo-sferi-trudovih-vidnosin-v-umovah-voeynogo-stanu> (дата звернення: 14.05.2024 р.)

4. Окрема думка судді Конституційного Суду України Первомайського О. О. у справі за конституційними скаргами Мельничук Надії Миколаївни, Григор'євої Лілії Іванівни та Кліменко Марини Робертівни щодо відповідності Конституції України (конституційності) положення підпункту 1 пункту 28 розділу II Закону України «Про запобігання фінансової катастрофи та створення передумов для економічного зростання в Україні». *Вісник Конституційного Суду України*. 2020. № 3. Ст. 93.

5. Резворович К. Р. Захист соціальних прав людини у порядку адміністративного судочинства: теоретичний, нормативний та праксеологічний аспекти : моногр. Дніпро : Видавець Біла К. О., 2021. 420 с.

6. Рішення Другого сенату Конституційного Суду України у справі за конституційними скаргами Мельничук Надії Миколаївни, Григор'євої Лілії Іванівни та Кліменко Марини Робертівни щодо відповідності Конституції України (конституційності) положення підпункту 1 пункту 28 розділу II Закону України «Про запобігання фінансової катастрофи та створення передумов для економічного зростання в Україні». *Офіційний вісник України*. 2020. № 38. Ст. 76.

7. Рішення Конституційного Суду України (Другий Сенат) у справі за конституційною скаргою Поліщука Сергія Олексійовича щодо відповідності Конституції України (конституційності) пункту 4 статті 163 Закону України «Про соціальний і правовий захист військовослужбовців та членів їх сімей» (справа про посилений соціальний захист військовослужбовців) від 6 квітня 2022 року, справа № 3-192/2020(465/20), провадження № 1-р(П)/2022. *Офіційний вісник України*. 2022. № 35. Ст. 66.

8. Смуш-Кулеша М., Федорова А. Стандарти Ради Європи та практика Конституційного і Верховного судів України щодо обмеження соціального забезпечення. URL: <https://rm.coe.int/soft-c-uk-1-/1680a33520> (дата звернення: 14.05.2024 р.).

**ХАРАКТЕРИСТИКА ОСОБИСТОСТІ
ВІЙСЬКОВОСЛУЖБОВЦЯ, ЯКИЙ ВЧИНЯЄ ВІЙСЬКОВІ
КРИМІНАЛЬНІ ПРАВОПОРУШЕННЯ
В УМОВАХ ВОЄННОГО СТАНУ В УКРАЇНІ**

Лавренюк Олександр Володимирович

*здобувач освітньо-наукового рівня (доктор філософії),
Науково-дослідний інститут публічного права
м. Київ, Україна*

Дем'янюк Олександр Миколайович

*здобувач освітньо-наукового рівня (доктор філософії),
Науково-дослідний інститут публічного права
м. Київ, Україна*

Надаючи кримінологічну характеристику особистості військовослужбовця, який вчиняє військові кримінальні правопорушення, ми не могли оминати дослідження кримінологічно-значущих ознак його особистості

За статистичними даними, наданими Державною судовою адміністрацією України, відносно кількості засуджених військовослужбовців за видом звання, встановлено, що близько половини з них припадає на рядовий склад, чверть – на сержантський і старшинський склад, близько 15% – на молодший офіцерський, 10% – на старший офіцерський [1].

Поряд з тим, дослідження показало і окремі випадки притягнення до кримінальної відповідальності осіб вищого офіцерського складу за скоєння ними військових кримінальних правопорушень. Вважаємо, що цьому неабияким чином сприяють геополітична ситуація та воєнний стан в Україні.

З урахуванням специфічних умов побудови, життя й діяльності ЗС України, інших військ і військових формувань кримінальне законодавство, визначаючи систему покарань, підстави й порядок їхнього призначення, передбачає застосування спеціальних видів кримінальних покарань тільки до військовослужбовців, зокрема покарання у виді тримання в дисциплінарному батальйоні військовослужбовців, яке може бути призначене виключно до військовослужбовців строкової служби.

Аналіз отриманих статистичних даних у процесі нашого дослідження свідчить про те, що майже всі військовослужбовці, які відбувають покарання в дисциплінарних батальйонах є неodrуженими.

Також слід відмітити, Одним з основних факторів, які визначають характер і ступінь криміногенної деформації особи, є її позиція у сфері суспільно корисної трудової діяльності. Якщо говорити про наявність цивільної спеціальності, то тільки трохи більше від половини анкетованих осіб указали на наявність якої-небудь цивільної спеціальності.

Результати проведеного дослідження вказуються на те, що більшість від третини осіб, які тримаються в дисциплінарній військовій частині, становлять особи, які проходять військову службу у сухопутних військах, а більше ніж кожен десятий – у прикордонних військах Служби безпеки України, частка інших родів військ – менш істотна.

З точки зору кримінології виходить, що чим нижчий престиж роду військ, тим вища (статистично) злочинна активність. Крім того, вища криміногенність осіб, що проходять військову службу будівельних спеціальностей пов'язана з тим, що більшість призовників має психофізіологічні аномалії.

Дані вивчення вироків щодо осіб, засуджених за військові кримінальні правопорушення в умовах воєнного стану, свідчать про те, що більша їх частина – це самовільне залишення військової частини або місця служби (ст. 407 КК), дезертирство (ст. 408 КК) та непокора (ст. 405 КК)

За окремими даними, 23,9% осіб, які перебувають у дисциплінарному батальйоні, мали приводи до міліції чи поліції, у тому числі непоодинокі, – 1,3%. Відповідно, вони мають підлітковий досвід насильницької, корисливої й анархічної поведінки, яка у багатьох з них зберігається у подальшому житті.

Таким чином, процес соціалізації в допризовний період визначається такими факторами як кримінальна обстановка за місцем проживання, в оточенні; сімейне неблагополуччя, деморалізація у навчальному чи трудовому колективі, психічні аномалії, наявність попередньої протиправної поведінки тощо.

Отже, для успішного досягнення мети покарання важливим фактором є виявлення суб'єктивних причин, які спонукали військово-службовця у минулому до вчинення кримінального правопорушення.

Щодо мотивів та цілей осіб, які вчиняють кримінальні правопорушення в ЗСУ, нами в процесі дослідження встановлено, що вони є різними й залежать від інтересів, корумпованості, можливостей, безкарності, бажання до збагачення, використання службового становища тощо. Саме ці категорії й лежать в основі вчинення кримінальних правопорушень у ЗС України.

Внутрішніми умовами мотивації є психофізіологічні та біологічні особливості особистості (у тому числі психофізіологічні аномалії –

психопатія, олігофренія). Зовнішніми умовами мотивації є нестабільність у ЗСУ, вчинення окремими посадовцями корупційних кримінальних правопорушень, небажання молоді служити в армії тощо.

Важливим з визначеного є висновок, що від рівня морально-психологічної обстановки в колективі засуджених військовослужбовців залежить спрацювання соціально-кримінального фактору серед осіб, що залучені до латентно-нормативної системи кримінальної субкультури дисциплінарного батальйону. Відповідно, це свідчить про створення у колективах сприятливого соціально-психологічного ґрунту для всіляких форм асоціальної поведінки. У цілому варто говорити про шкідливу роль поширення нестатутних форм відносин між засудженими, що призводить до криміналізації й дестабілізації управління військами.

За таких умов інститут особи яка вчиняє кримінальні правопорушення в ЗС України, є малодослідженим у галузевому значенні, що пов'язане з невіршеністю основоположних питань, які торкаються сфери спеціальних видів кримінальних покарань, що призначаються виключно військовослужбовцям (зокрема, тримання в дисциплінарному батальйоні або службові обмеження для військовослужбовців).

Література:

1. Державна судова адміністрація України. URL: <https://dsa.court.gov.ua/dsa/> (дата звернення: 12.02.2024).

DOI <https://doi.org/10.36059/978-966-397-395-1-22>

ОБМЕЖЕННЯ ПРАВА НА ТАЄМНИЦЮ КОРЕСПОНДЕНЦІЇ В УМОВАХ ВОЄННОГО СТАНУ: ПИТАННЯ ПРАВОМІРНОСТІ

Левченко Аліна Валеріївна

*аспірантка кафедри публічного та міжнародного права
ДВНЗ «Київський національний економічний університет
імені Вадима Гетьмана»
м. Київ, Україна*

В сучасному цивілізованому світі людина виступає найвищою соціальною цінністю, а дотримання та захист її прав та свобод є найпріоритетнішим завданням кожної демократичної держави. Однак, інколи виникають ситуації, за яких дотримання і захист прав людини є водночас і найбільш важливим, і надзвичайно складним завданням для

державних органів, що мають їх забезпечувати. Це ситуації, виникнення яких призводить чи може призвести до людських і матеріальних втрат, створювати загрозу життю і здоров'ю людей, небезпеку державній незалежності й територіальній цілісності та інші негативні наслідки. Задля відвернення таких загроз та усунення цих небезпек органи державної влади вводять особливі правові режими, одним з яких є воєнний стан, запровадження якого неодмінно супроводжується обмеженням окремих прав і свобод людини.

При цьому у зарубіжних країнах обмеження прав людини в умовах дії воєнного стану зазвичай означають тимчасову відмову від гарантій окремих прав і свобод людини і громадянина. Разом з тим, такі обмеження не носять довільного характеру. Сучасні конституції більшості держав виходять з концепції правової держави, однією з ознак якої є визнання природного характеру прав і свобод людини [1, с. 41].

Нині забезпечення та реалізація прав і свобод людини в Україні набуває особливого значення у зв'язку із запровадженням та подальшим продовженням строку дії на всій території країни, за винятком тимчасово окупованих територій, воєнного стану та, як наслідок, запровадження обмежень окремих прав і свобод людини.

Безперечно, запровадження особливих правових режимів, зокрема воєнного стану, є легальною можливістю суттєвого обмеження прав і свобод людини і громадянина [2, с. 55], включаючи одне з основоположних прав людини – право на таємницю кореспонденції. Водночас, механізм введення особливого правового режиму при наявності процедурних вад може нести потенційну загрозу правам і свободам людини, у тому числі праву на таємницю кореспонденції. Варто зазначити, що існуючий нині механізм запровадження в Україні або в окремих її місцевостях воєнного стану не є досконалим з огляду на певні законодавчі колізії.

Вважається, що одним з проблемних аспектів в механізмі запровадження цього особливого правового режиму є часовий проміжок та складна бюрократична процедура його введення. Так, українським законодавством передбачено такий механізм запровадження воєнного стану, який передбачає складний процес і велику кількість документів – пропозиції Ради національної безпеки і оборони України, указ Президента України та підготовлений ним проект закону про затвердження указу, прийнятий Верховною Радою України закон, а також значний часовий проміжок затвердження Верховною Радою України указу про введення особливого правового режиму, що може подовжуватись до двох днів. Розуміється, така складна і довготривала процедура запровадження особливих правових режимів є зовсім

неприйнятною з огляду на потенційні загрози національній безпеці та територіальній цілності, коли подібні рішення потребують оперативного ухвалення.

До того ж, Законом України «Про введення воєнного стану» передбачено, що в указі Президента України про введення воєнного стану, окрім іншого, зазначається час введення і строк, на який він вводиться. Відповідно з часу введення, який відображається в указі, передбачається можливість обмеження прав і свобод людини і громадянина. Однак сам указ набирає чинності одночасно з набранням чинності законом про введення воєнного стану. Очевидно, що у такому випадку, коли закон буде затверджено протягом двох днів, поки Верховна Рада України збереться на засідання, а відповідно до указу Президента України воєнний стан вже ніби буде діяти, матимуть місце незаконні обмеження прав і свобод людини, у тому числі конституційного права людини на таємницю кореспонденції.

Тому рекомендовано запровадити таку процедуру введення воєнного стану, за якої Президент України ініціює запровадження особливого правового режиму шляхом внесення проекту закону, який розглядається і ухвалюється Верховною Радою України та скоротити термін дводенного строку затвердження указу, наприклад до 24 годин [3, с. 36].

Досить серйозною проблемою механізму запровадження воєнного стану є відсутність у національному законодавстві про воєнний стан, у тому числі в Законі України «Про правовий режим воєнного стану» тлумачень, що саме варто розуміти під поняттями «зброяна агресія», «загроза нападу», «небезпека державній незалежності та територіальній цілісності». Тому, очевидно, що по суті введення режиму воєнного стану та, відповідно, встановлення обмежень прав і свобод людини, може мати місце з підстав, які вбачаються достатніми на думку членів Ради національної безпеки і оборони України, Президента України та народних депутатів [4, с. 75]. Звісно, це не дає достатніх гарантій уникнення зловживань у сфері обмеження прав людини, у тому числі її конституційного права на таємницю кореспонденції.

А тому необхідно на законодавчому рівні, зокрема в Законі України «Про правовий режим воєнного стану», надати визначення поняттям «зброяна агресія», «загроза нападу», «небезпека державній незалежності та територіальній цілісності». Адже нормативно закріплене тлумачення цих понять, які є підставами для обмеження як права на таємницю кореспонденції в умовах воєнного стану, так і інших прав і свобод людини, надасть гарантії уникнення необґрунтованого та надмірного обмеження цих прав [5, с. 84].

Окрім того, норми національного законодавства, зокрема стаття 64 Конституції України, залишають на розсуд уповноважених органів за наявності достатніх на їх думку підстав для введення воєнного стану, і питання про те, які права і свободи людини можна обмежувати у зв'язку із введенням таких особливих правових режимів. Це зумовлено тим, що в Україні діє така модель регулювання обмежень, яка передбачає конституційно закріплений перелік прав і свобод людини, які не можна обмежувати навіть за умов дії особливих правових режимів. При цьому вважається, що існуюча модель не в повній мірі відповідає вимогам правової держави, оскільки найбільш оптимальною видається така модель регулювання обмежень прав людини, за якої конституція держави закріплює вичерпний перелік прав, які можна обмежити. Певна річ, що в такому випадку конституційне право на таємницю кореспонденції залишається незахищеним від неправомірного або надмірного обмеження під приводом усунення суспільної загрози, відсічі збройної агресії та забезпечення національної безпеки.

До того ж, простежується невідповідність норм статті 64 Конституції України, в якій закріплений перелік прав, які не можна обмежувати в умовах дії особливих правових режимів, та норм закону України «Про правовий режим воєнного стану», яким передбачено вимоги до Указу Президента України про введення того чи іншого правового режиму щодо встановлення вичерпного переліку конституційних прав і свобод людини, які будуть тимчасово обмежуватись.

Відповідно, потребують узгодження норми статті 64 Конституції України та Закону України «Про правовий режим воєнного стану». Це дозволить також трансформувати українську модель регулювання обмежень прав і свобод людини, серед яких і право на таємницю кореспонденції, в умовах воєнного стану з існуючої моделі до найбільш оптимальної, яка притаманна правовим державам, при якій національною конституцією встановлюється перелік тих прав, які можна обмежити в умовах воєнного стану [6, с. 121]. Це дозволить ефективно забезпечувати і захищати ці права, у тому числі, гарантоване Конституцією України право людини на таємницю кореспонденції.

Література:

1. Хила І. Ю. Конституційні основи обмеження прав і свобод в умовах надзвичайного стану: досвід зарубіжних країн. *Науковий вісник публічного та приватного права*. 2019. Вип. 2. Том 1. С. 39–44.

2. Марусяк О. В. Проблеми імплементації особливих правових режимів в Україні на прикладі введення воєнного стану в 2018 році. *Центр політико-правових реформ*. URL: <https://pravo.org.ua/wp->

content/uploads/2022/01/Marusyak.-Problemy-implementatsiyi-osoblyvyh-pravovyh-rezhymiv.pdf (дата звернення: 13.05.2024).

3. Левченко А. В. Забезпечення права на таємницю кореспонденції в умовах воєнного та надзвичайного стану: теоретичні та практичні проблеми реалізації. *Теоретичні та практичні проблеми реалізації норм права* : матеріали VIII міжнародної науково-практичної конференції (м. Кременчук, 02–03 грудня 2022 р.). Кременчук. 2022. С. 34–37.

4. Славко А. С. Обмеження прав і свобод людини і громадянина за умов дії режиму воєнного стану: порівняльно-правовий аспект. *Науковий вісник Ужгородського національного університету. Серія : Право*. 2016. Вип. 41. Том 2. С. 74–78.

5. Левченко А. В. Підстави обмеження права на таємницю кореспонденції в умовах надзвичайного та воєнного стану в Україні: теоретичні та практичні аспекти реалізації. *Аналітично-порівняльне правознавство*. 2023. № 4. С. 81–85. DOI: <https://doi.org/10.24144/2788-6018.2023.04.11> (тут – с. 84).

6. Левченко А.В. Обмеження права на таємницю кореспонденції в умовах воєнного стану: українські реалії та закордонний досвід. *Baltic Journal of Legal and Social Sciences*. 2022. № 2. С. 116–122. DOI: <https://doi.org/10.30525/2592-8813-2022-2-19> (тут – с. 121).

DOI <https://doi.org/10.36059/978-966-397-395-1-23>

ВИЗНАЧЕННЯ ПОНЯТТЯ «КРИПТОВАЛЮТИ» В УКРАЇНСЬКІЙ ПРАВОВІЙ СИСТЕМІ. КОРОТКИЙ ІСТОРИЧНИЙ ОГЛЯД

Луганський Олександр Юрійович

здобувач освітньо-наукового рівня (доктор філософії),

Науково-дослідний інститут публічного права

м. Київ, Україна

Інтенсивний розвиток у людства в 21 столітті ознаменувався революційними змінами в комп'ютерних технологіях, фінансах та інвестиціях тощо. Така еволюція призвела до формування нової – цифрової реальності, а та в свою чергу до появи нових фінансових технологій, віртуальних активів, цифрової економіки. Один із таких новосформованих віртуальних активів став такий феномен, як цифрові валюти чи криптовалюта.

Цифрові валюти, як поняття в 1983 році ввів Девід Чаум в своїй дослідницькій роботі та невдовзі реалізував його у формі DigiCash. В 2012 році Європейський центральний банк дав їх наступне визначення: «цифрові гроші в нерегульованому середовищі, випущені й контрольовані їхніми розроблювачами й використовувані в якості методу оплати серед членів певного віртуального співтовариства, [...] віртуальні валюти (які, на відміну від електронних грошей, не мають матеріального еквівалента з тією назвою, що є законним засобом платежу)» [1].

Широкого використання термін «криптовалюта» набув після публікації Andy Greenberg 20 квітня 2011 року у журналі Forbes статті «Crypto Currency».

Група розробки фінансових заходів боротьби з відмиванням грошей (надалі – FATF) в своїх документах використовували для позначення терміна криптовалюта терміни «віртуальна валюта» та «електронні гроші».

Віртуальна валюта являє собою засіб вираження вартості, яким можна торгувати у цифровій формі і який функціонує в якості: засобу обміну та/або розрахункової грошової одиниці та/або засобу зберігання вартості, але не володіє статусом законного платіжного засобу (не відноситься до офіційно діючих і законних засобів платежу при розрахунках із кредиторами) у жодній юрисдикції.

Електронні гроші – цифровий засіб вираження фіатної валюти («реальної валюти», «реальних грошей», «національної валюти» – монет і паперових грошей країни, які є її законними платіжними засобами). Електронні гроші являють собою механізм цифрового переказу фіатної валюти.

За загальним же визначенням криптовалюта – це різновид цифрової валюти, облік внутрішніх розрахункових одиниць якої забезпечує децентралізована платіжна система (немає внутрішнього або зовнішнього адміністратора або якого-небудь його аналога), що працює в повністю автоматичному режимі. Сама по собі криптовалюта не має якої-небудь особливої матеріальної або електронної форми – це просте число, що позначає кількість даних розрахункових одиниць, яке записується у відповідній позиції інформаційного пакета протоколу передачі даних і найчастіше навіть не зазнає шифруванню, як і вся інша інформація про транзакції між адресами системи [2].

Необхідність впровадження правового нагляду за сферою обігу криптовалют в Україні мало значну важливість, з огляду на вживання цих активів серед громадян, в тому числі їхнього протиправного використання з метою легалізації коштів, отриманих злочинним

шляхом, оплати заборонених до вільного обігу товарів (наркотиків, зброї), а також фінансування тероризму.

Задля того щоб встановити належну систему правового регулювання державі необхідно було визначитись та дати належну законодавчу дефініцію такому явищу, як криптовалюта.

Для більш повного розуміння визначення, яке на сьогодні має термін «криптовалюта», в сучасній правовій системі розглянемо шлях яким пройшов законодавець для його формування.

Пропозиції щодо визначення поняття криптовалют в українській правовій системі були запропоновані у різних законопроектах.

Проект Закону про обіг криптовалют в Україні від 06.10.2017 № 7183 визначав криптовалюту як програмний код (набір символів, цифр та букв), що є об'єктом права власності, який може виступати засобом міни, відомості про який вносяться та зберігаються у системі блокчейн в якості облікових одиниць поточної системи блокчейн у вигляді даних (програмного коду) [3].

У проекті Закону про стимулювання ринку криптовалют та їх похідних в Україні від 10.10.2017 № 7183–1 визначали криптовалюту, як децентралізований цифровий вимір вартості, що може бути виражений в цифровому вигляді та функціонує як засіб обміну, збереження вартості або одиниця обліку, що заснований на математичних обчисленнях, є їх результатом та має криптографічний захист обліку. Криптовалюта для цілей правового регулювання вважається фінансовим активом [4].

Проект Закону про внесення змін до Податкового кодексу України (щодо стимулювання ринку криптовалют та їх похідних в Україні) від 30.10.2017 № 7246 посилався та застосовував термінологію проекту Закону про стимулювання ринку криптовалют та їх похідних в Україні від 10.10.2017 № 7183-1.

Проект Закону про внесення змін до Податкового кодексу України щодо оподаткування операцій з віртуальними активами в Україні від 14.09.2018 № 9083 відповідно до п.п. 14.1.95-1, п. 4.1, ст. 14 визначав криптовалюту як віртуальний актив у формі токєну, що функціонує як засіб обміну або збереження вартості. Віртуальним активом же визначалася будь-яка форма запису в рамках розподіленого реєстру записів у цифровій формі, що може використовуватися як засіб обміну, одиниця обліку чи як засіб збереження вартості. [6]

Проекту Закону про внесення змін до Податкового кодексу України щодо оподаткування операцій з віртуальними активами в Україні від 27.09.2018 № 9083-1 визначав криптовалюту – як нематеріальний цифровий актив, що визначає одиниці цінності, безпосереднє право

власності на які фіксується згідно записів в розподіленому реєстрі транзакцій (блокчейні) (п.п. 14.1.95-1, п. 4.1, ст. 14) [7].

Отже, на етапі становлення, законопроекти, що вносилися на розгляд Парламенту України були присвячені, як визначенню та врегулюванню обігу криптовалют, так і у спробі їх оподаткування. Ці ініціативи мали за меті внесення змін до Податкового кодексу України та/або інших нормативних актів.

Слід також звернути увагу на позицію Національного банку України, як національного регулятора щодо визначення криптовалют.

01.11.2014 Національний банк України публікує лист Роз'яснення щодо правомірності використання в Україні «віртуальної валюти/криптовалюти» Bitcoin, де було зазначено, що «віртуальна валюта/криптовалюта» Bitcoin розглядається як грошовий сурогат, який не має забезпечення реальною вартістю і не може використовуватися фізичними та юридичними особами на території України як засіб платежу, оскільки це протирічить нормам українського законодавства. Також було наголошено, що всі ризики за використання в розрахунках «віртуальної валюти/криптовалюти» Bitcoin несе учасник розрахунків за ними. Національний банк України як регулятор не відповідає за можливі ризики і втрати, пов'язані з використанням «віртуальної валюти/криптовалюти» Bitcoin. [...]» [8].

Окрім цього, пізніше, а саме 08.12.2014 НБУ у відповіді на звернення від 28.10.2014 щодо віднесення операцій з «віртуальною валютою/криптовалютою «Bitcoin» до операцій з торгівлі іноземною валютою, а також наявності підстав для зарахування на поточний рахунок в іноземній валюті фізичної особи іноземної валюти, отриманої від продажу Bitcoin, серед іншого зазначив: «[...] Поряд з цим, випуск віртуальної валюти Bitcoin не має будь-якого забезпечення та юридично зобов'язаних за нею осіб, не контролюється державними органами влади жодної із країн. Отже, Bitcoin є грошовим сурогатом, який не має забезпечення реальної вартості. [...] Враховуючи наведене, вважаємо, що уповноважені банки не мають правових підстав для зарахування іноземної валюти, отриманої від продажу Bitcoin за кордоном. [...]» [9].

В спільній заяві від 17.11.2018 фінансові регулятори України зазначили, що складна правова природа криптовалют не дозволяє визнати їх ані грошовими коштами, ані валютою і платіжним засобом іншої країни, ані валютною цінністю, ані електронними грошима, ані цінними паперами, ані грошовим сурогатом. Поняття «криптовалюта» та регулювання операцій з нею не підпадають під режим регулювання: обігу грошових коштів; валютного законодавства; обігу

електронних грошей та використання платіжних засобів; цивільних правовідносин щодо регулювання діяльності із цінними паперами.

Офіційне же визначення поняття криптовалюта було сформоване в профільному Законі України «Про віртуальні активи» № 2074 ІХ (далі – Закон № 2074), який було прийнято Верховною Радою України 17 лютого 2022 року у вигляді правової дефініції «віртуальні активи», яка в свою чергу мала наступне формулювання: нематеріальне благо, що є об'єктом цивільних прав має вартість та виражене сукупністю даних в електронній формі. Існування та оборотоздатність віртуального активу забезпечується системою забезпечення обороту віртуальних активів. Віртуальний актив може посвідчувати майнові права, зокрема права вимоги на інші об'єкти цивільних прав. Вказаний закон повністю легалізує обіг криптовалют в Україні на законодавчому рівні. Однак наразі вказаний закон не набрав законної сили через відсутність змін у Податковому законодавстві, а також не було створено необхідний реєстр постачальників послуг віртуальних активів.

В українській нормативно-правовій базі щодо регулювання «криптовалют», останні отримали правову дефініцію «віртуальні активи».

Прийняття Закону № 2074 надало реальний поштовх лише перспективам того, що національний та іноземний бізнес зможуть легально здійснювати діяльність застосовуючи засоби володіння, користування, розпорядження таким віртуальним активом, як криптовалюта в правовому полі України, а Україна зі свого боку захищатиме віртуальні активи від протиправних посягань, та належним чином визнаватиме право власності на них за громадянами і суб'єктами підприємницької діяльності.

Література:

1. European Central Bank. Virtual currency schemes. Frankfurt-on-Main : European Central Bank, 2012. URL: <https://www.ecb.europa.eu/pub/pdf/other/virtualcurrencyschemes201210en.pdf>

2. Криптовалюта. Википедія. 15.03.2022. URL: <https://ru.wikipedia.org/w/index.php?title=%D0%9A%D1%80%D0%B8%D0%BF%D1%82%D0%BE%D0%B2%D0%B0%D0%BB%D1%8E%D1%82%D0%B0&oldid=120665250>

3. Проект Закону про обіг криптовалюти в Україні від 06.10.2017 № 7183. URL: http://w1.c1.rada.gov.ua/pls/zweb2/webproc4_1?pf3511=62684

4. Проект Закону про стимулювання ринку криптовалют та їх похідних в Україні від 10.10.2017 № 7183-1. URL: http://w1.c1.rada.gov.ua/pls/zweb2/webproc4_1?pf3511=62710

5. Проект Закону про внесення змін до Податкового кодексу України (щодо стимулювання ринку криптовалют та їх похідних в Україні) від 30.10.2017 № 7246. URL: http://w1.c1.rada.gov.ua/pls/zweb2/webproc4_1?pf3511=62816

6. Проект Закону про внесення змін до Податкового кодексу України щодо оподаткування операцій з віртуальними активами в Україні від 14.09.2018 № 9083. URL: http://w1.c1.rada.gov.ua/pls/zweb2/webproc4_1?pf3511=64597

7. Проект (друга редакція) Закону про внесення змін до Податкового кодексу України щодо оподаткування операцій з віртуальними активами в Україні від 27.09.2018 № 9083-1. URL: http://w1.c1.rada.gov.ua/pls/zweb2/webproc4_1?pf3511=64696

8. Роз'яснення щодо правомірності використання в Україні «віртуальної валюти/криптовалюти» Bitcoin : роз'яснення Національного банку України. 2014. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/n0435500-14#Text> (дата звернення: 01.05.2024).

9. Щодо віднесення операцій з «віртуальною валютою/криптовалютою «Bitcoin» до операцій з торгівлі іноземною валютою, а також наявності підстав для зарахування на поточний рахунок в іноземній валюті фізичної особи іноземної валюти, отриманої від продажу Bitcoin: Лист Національного банку України 2014 № 29-208/72889. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/v2889500-14#Text>

10. Спільна заява фінансових регуляторів (НБУ, НКЦПФР, Нацкомфінпослуг) щодо статусу криптовалют в Україні (30.11.2017). Національний банк України. URL: <https://bank.gov.ua/ua/news/all/spilnazayava-finansovih-regulyatoriv-schodo-statusu-kriptovalyut-v-ukrayini>

11. Про віртуальні активи: Закон України від 17.02.2022 № 2074-IX. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/2074-20#Text>

12. Грицай С. О. Правова сутність дефініції «віртуальні активи» у законі України «Про віртуальні активи». *Аналітично-порівняльне правознавство*. № 1. DOI: 10.24144/2788–6018.2022.01.45.

13. Грицай С. О. Від криптовалюти до віртуальних активів: становлення законодавства України через призму хронологічно-правового аналізу. *Вісник Національної академії правових наук України*. 2023. Том 30, № 2. DOI: 10.31359/1993-0909-2023-30-2-160.

14. Грицай С. О. Криптовалюта – чи може бути правовою дефініцією? *Дніпровський науковий часопис публічного управління, психології, права*. 2022. № 2. DOI: <https://doi.org/10.51547/ppp.dp.ua/2022.2.15>.

ЕФЕКТИВНІСТЬ ВІТЧИЗНЯНОГО АДМІНІСТРАТИВНОГО ЗАКОНОДАВСТВА У СФЕРІ НАЦІОНАЛЬНОЇ БЕЗПЕКИ В УМОВАХ ЄВРОІНТЕГРАЦІЇ

Макарчук Віталій Володимирович

доктор юридичних наук, доцент,

доцент кафедри конституційного права

та теоретико-правових дисциплін,

Білоцерківський національний аграрний університет

м. Біла Церква, Україна

В умовах євроінтеграції ефективність вітчизняного адміністративного законодавства у сфері національної безпеки в умовах євроінтеграції має доволі важливе теоретичне та практичне значення. Так, нормативно-правова база ефективного правового нагляду за діяльністю держави під час формування правової бази України та Європейського Союзу закладена у Конституції України та законах України «Про Концепцію Загальнодержавної програми адаптації законодавства України до законодавства Європейського Союзу [1]» і «Про Загальнодержавну програму адаптації законодавства України до законодавства Європейського Союзу [2]». Проте ці акти мають загальний характер, тому не визначають напрямів підвищення ефективності адміністративно-правового регулювання. З огляду на це існує потреба дослідження на предмет підвищення ефективності норм адміністративного законодавства, яке адаптується до вимог Європейського Союзу [3, с. 135].

Згідно з пунктом 34 Стратегії національної безпеки України [4]: «Набуття повноправного членства України в Європейському Союзі та в Організації Північноатлантичного договору – стратегічний курс держави. Для реалізації цього курсу має бути забезпечено повну імплементацію та подальшу адаптацію Угоди про асоціацію між Україною, з однієї сторони, та Європейським Союзом, Європейським співтовариством з атомної енергії і їхніми державами-членами, з іншої сторони [5], інтеграцію національної економіки до європейського економічного простору, досягнення Україною відповідності Копенгагенським критеріям членства в ЄС».

Україна потребує модернізації системи підготовки та перепідготовки фахівців для забезпечення національної безпеки України та її адаптації до системи підготовки фахівців вищої кваліфікації, яка здійснюється в розвинених країнах світу [6]. Досвід зарубіжних країн

з питань формування, реалізації та удосконалення державної кадрової політики є цікавим та прийнятним для України в умовах, коли йде пошук моделі державної кадрової політики, яка б відповідала завданням національної безпеки та викликам часу. Формування та реалізації кадрової політики у безпековому секторі провідних країн світу, а саме: Сполучених Штатах Америки, Великої Британії, Канаді, Німеччині, Іспанії, Франції, Італії, а також в країнах – сусідах України: Польщі, Словаччині, Угорщині та Румунії, свідчить, що стратегічні пріоритети кадрової політики сектору безпеки цих країн передбачають: запровадження дієвої системи стратегічного управління кадровими процесами в секторі безпеки, яка спрямована на раціональне використання наявного кадрового потенціалу, а також вжиття системних заходів щодо його відтворення в інтересах захисту національної безпеки кожної держави; встановлення уніфікованих стандартів та процедур для кадрової політики сектора безпеки, в інтересах забезпечення потреб національної безпеки; забезпечення раціонального використання кадрових ресурсів, шляхом встановлення чітких, відкритих та прозорих процедур управління службовою кар'єрою персоналу; професіоналізація кадрової політики шляхом модернізації системи базового і професійного навчання [7, с. 72].

Практично в усіх країнах розвинутої демократії нові офіційні підходи або найважливіші концептуальні нормативно-правові акти у сфері забезпечення національної безпеки розробляються та представляються виконавчою владою. Відповідні нормативно-правові акти, як правило, містять оцінку ситуації в цілому, формулюють загальні завдання, програми і заходи, можливі зміни в структурі державних органів, відповідальних за їх виконання [8, с. 10]. Створюючи національну державну правову систему необхідно також відповідно керуватись нормами ЄС і одночасно проводити адаптацію з наявними європейськими законами, а якщо приймати нові, то вони мають бути узгоджені з правовим полем ЄС [9, с. 90].

Отже, необхідно пам'ятати, що світовий досвід не можна механічно переносити на вітчизняні правові реалії. Було б корисно, якби його передовий досвід був адаптований до сучасного етапу українського державотворення та враховував український менталітет, традиції, існуючі законодавчі положення з питань національної безпеки тощо. Звичайно, адміністративна політика різних країн у сфері забезпечення національної безпеки має свої особливості та особливості, але її формування та реалізація в сучасних умовах має також загальні положення, що відображають загальносвітові тенденції.

Література:

1. Про Концепцію Загальнодержавної програми адаптації законодавства України до законодавства Європейського Союзу : Закон України від 21.11.2002 р. № 228-IV. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/228-15#Text>

2. Про Загальнодержавну програму адаптації законодавства України до законодавства Європейського Союзу : Закон України від 18.03.2004 р. № 1629-IV : станом на 4 листоп. 2018 р. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/1629-15#Text>

3. Бондаренко В. А. Окремі аспекти підвищення ефективності норм адміністративного права у період адаптації законодавства до вимог Європейського Союзу. *Науковий вісник Львівського державного університету внутрішніх справ. Серія юридична*. 2016. Вип. 3. С. 134–142. URL: http://nbuv.gov.ua/UJRN/Nvlduvs_2016_3_17

4. Про рішення Ради національної безпеки і оборони України від 14 вересня 2020 року «Про Стратегію національної безпеки України» : Указ Президента України від 14.09.2020 р. № 392/2020. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/392/2020#Text>

5. Угода про асоціацію між Україною, з однієї сторони, та Європейським Союзом, Європейським співтовариством з атомної енергії і їхніми державами-членами, з іншої сторони : Угода Україна від 27.06.2014 р. : станом на 30 листоп. 2015 р. URL: https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/984_011#Text

6. Іщенко А. Ю. Критерії національної безпеки в освітній сфері : зарубіжний досвід та висновки для України : аналітична записка. URL: http://http://www.nas.gov.ua/siaz/Ways_of_development_of_Ukrainian_science/article/16114.034.pdf

7. Банчук-Петросова О. В. Загальна характеристика кадрової політики сектору безпеки провідних країн світу. *Науковий вісник Академії муніципального управління: Серія «Управління»*. 2014. Вип. 1. С. 69–76.

8. Новицький Г. В. Актуальні проблеми формування системи нормативно-правового регулювання національної безпеки України. *Національна безпека в контексті євроатлантичної інтеграції України: нормативно-правові аспекти* : наук.-інформ. збірн. Вип. 7. Київ : ДП «Євроатлантикінформ», 2005. С. 6–16.

9. Пендюра М. М. Правове забезпечення національної безпеки України в умовах євроінтеграції. *Науковий вісник НАВС України*. 2005. № 2. С. 86–94.

ОСОБЛИВОСТІ ВИЗНАЧЕННЯ КВАЛІФІКУЮЧИХ ОЗНАК ДЕЗЕРТИРСТВА, ВЧИНЕНОГО В УМОВАХ ОСОБЛИВОГО ПЕРІОДУ, В БОЙОВІЙ ОБСТАНОВЦІ ТА ВОЄННОГО СТАНУ

Мандзик Петро Іванович

*кандидат юридичних наук, старший дослідник,
член-кореспондент
Академія адміністративно-правових наук
м. Київ, Україна*

Хоменко Андрій Анатолійович

*здобувач освітньо-наукового рівня (доктор філософії)
Науково-дослідний інститут публічного права
м. Київ, Україна*

КК України, а точніше Особлива його частина, з поміж іншого містить значну частину різного роду кваліфікуючих ознак, що в сукупності з основними складами кримінального правопорушення утворюють кваліфіковані та особливо кваліфіковані їх складі, і в залежності від наявності цих ознак зростає ступінь суспільної небезпеки кримінально протиправного діяння, та відповідно і відповідальність особи, яка його вчинила.

Досліджувані кваліфікуючі ознаки дезертирства характеризуються умовами його вчинення.

Так, відповідно до ст. 1 Закону України від 06.12.1991 № 1932-ХІІ «Про оборону України» «особливий період – це період, що настає з моменту оголошення рішення про мобілізацію (крім цільової) або доведення його до виконавців стосовно прихованої мобілізації чи з моменту введення воєнного стану в Україні або в окремих її місцевостях та охоплює час мобілізації, воєнний час і частково відбудовний період після закінчення воєнних дій» [1].

Статтю 1 Законом України від 21.10.1993 № 3543-ХІІ «Про мобілізаційну підготовку та мобілізацію» також закріплено поняття «особливий період» та розширено його зміст, у зв'язку з чим «особливий період – це період функціонування національної економіки, органів державної влади, інших державних органів, органів місцевого самоврядування, Збройних Сил України, інших військових формувань, сил цивільного захисту, підприємств, установ і організацій, а також виконання громадянами України свого конституційного обов'язку щодо захисту Вітчизни, незалежності та територіальної цілісності

України, який настає з моменту оголошення рішення про мобілізацію (крім цільової) або доведення його до виконавців стосовно прихованої мобілізації чи з моменту введення воєнного стану в Україні або в окремих її місцевостях та охоплює час мобілізації, воєнний час і частково відбудовний період після закінчення воєнних дій» [2].

Обидва цих поняття об'єднує те що «особливий період» в Україні «настає з моменту оголошення рішення про мобілізацію (крім цільової) або доведення його до виконавців стосовно прихованої мобілізації чи з моменту введення воєнного стану в Україні або в окремих її місцевостях, у зв'язку з чим можна дійти помилкового висновку, що дія особливого періоду обмежується строком мобілізації або періодом воєнного стану» [2].

Указом Президента України «Про звільнення в запас військово-службовців військової служби за призовом під час мобілізації, на особливий період, призваних під час третьої черги часткової мобілізації відповідно до Указу Президента України від 14 січня 2015 року № 15» від 26 вересня 2016 року № 411/2016 хоч і прийнято рішення провести у вересні – жовтні 2016 року звільнення в запас військовослужбовців військової служби за призовом під час мобілізації, на особливий період, призваних під час третьої черги часткової мобілізації відповідно до Указу Президента України від 14 січня 2015 року № 15 «Про часткову мобілізацію», крім тих, які висловили бажання продовжувати військову службу, проте виходячи із системного аналізу норм Закону України «Про мобілізаційну підготовку та мобілізацію», закінчення періоду мобілізації не є підставою для припинення особливого періоду, так як Президент України не приймав рішення щодо переведення державних інституцій на функціонування в умовах мирного часу. Дана позиція, кореспондується із правовою позицією сформульована в постановках Верховного Суду від 14.02.2018 у справі № 131/1449/16-ц (касаційне провадження № 61-4157св18); від 14.02.2018 у справі № 727/2187/16-ц (касаційне провадження № 61-3951св18); від 20.02.2018 у справі № 640/4439/16-ц (касаційне провадження № 61-4304св18) (Постанова № 61-4304зпв18, 640/4439/16-ц); від 21.02.2018 у справі № 211/1546/16-ц (касаційне провадження № 61-4255св18) та ін.

На підставі викладеного під поняттям «особливий період» ми пропонуємо розуміти період функціонування національної економіки, органів державної влади, інших державних органів, органів місцевого самоврядування, Збройних Сил України, інших військових формувань, сил цивільного захисту, підприємств, установ і організацій, а також виконання громадянами України свого конституційного обов'язку щодо захисту Вітчизни, незалежності та територіальної цілісності України, який настає з моменту оголошення рішення про мобілізацію

(крім цільової) або доведення його до виконавців стосовно прихованої мобілізації чи з моменту введення воєнного стану в Україні або в окремих її місцевостях та охоплює час мобілізації, воєнний час і частково відбудовний період після закінчення воєнних дій та триває до прийняття рішення про переведення державних інституцій на функціонування в умовах мирного часу.

Як і попередня кваліфікуюча ознака, вчинення дезертирства в умовах воєнного стану характеризується особливим правовим режимом в державі.

Статтею 1 Закону України від 12.05.2015 № 389-VIII «Про правовий режим воєнного стану» закріплено, що «воєнний стан – це особливий правовий режим, що вводиться в Україні або в окремих її місцевостях у разі збройної агресії чи загрози нападу, небезпеки державній незалежності України, її територіальній цілісності та передбачає надання відповідним органам державної влади, військовому командуванню, військовим адміністраціям та органам місцевого самоврядування повноважень, необхідних для відвернення загрози, відсічі збройної агресії та забезпечення національної безпеки, усунення загрози небезпеки державній незалежності України, її територіальній цілісності, а також тимчасове, зумовлене загрозою, обмеження конституційних прав і свобод людини і громадянина та прав і законних інтересів юридичних осіб із зазначенням строку дії цих обмежень» [3].

Проаналізовані зазначені вище законодавчі дефініції доходимо висновку, що поняття «особливий період» та «воєнний стан» являються тотожні, чого не можна сказати про поняття «бойова обстановка».

М.І. Хавронюк поняття «бойова обстановка» розглядає як «певний стан військових з'єднань, частин (кораблів) та (або) підрозділів, за якими вони ведуть погоджені дії з метою знешкодження (розгрому) військового супротивника, оволодіння важливими районами (рубежами) або утримання їх і виконання інших тактичних завдань» 4 с. 102].

В.П. Бодаєвський поняття «бойова обстановка» розглядає у вузькому, як стан військ (сил) в умовах бою (основної форми тактичних дій) так і в широкому значеннях – стан військових частин, підрозділів (кораблів, літаків) під час здійснення ними тактичних дій по виконанню бойових завдань в обмеженому районі протягом короткого часу» [с. 183, 184]. Бойова обстановка може створюватися не тільки на фронті, але і в тилу (наприклад, під час десанту противника або повітряних нальотів), а також мати місце як у військовий час, так і в мирний час (наприклад, при ліквідації прикордонних конфліктів тощо) [5, с. 183, 184].

М.І. Панов поняття «бойова обстановка» розглядає як «період знаходження військової частини, підрозділу, окремих військовослужбовців

у безпосередньому зіткненні і протиборстві з противником, підготовка чи ведення бою (бойової операції). Обґрунтованою є позиція поіменованого автора, відносно того, що бойова обстановка, може виникнути як у воєнний, так і мирний час, наприклад, під час відбиття нападу на державний кордон України» [6, с. 13], що отримало своє підтвердження за результатами нашого кримінологічного дослідження. Так, за результатами вивчення судових вироків за 2014-2022 роки, нами встановлено, що за вчинення дезертирства в умовах бойової обстановки в Україні, за вироком суду, до кримінальної відповідальності було притягнуто 3 особи (з яких: у 2016 – 1 особа, у 2020 – 1 особа та у 2021 – 1 особа).

На підставі проведеного аналізу норм чинного законодавства та позицій вітчизняних вчених ми приходимо до висновку, що бойова обстановка, як кваліфікуюча ознака вчинення дезертирства в Україні, це сукупність об'єктивних обставин, які виникають у зв'язку з реалізацією тактичних військових дій в процесі ведення загальновійськового вогневого бою з метою знищення, противника, забезпечення оборони чи виконання інших бойових завдань, що здійснюється протягом обмеженого проміжку часу.

Вивчення кваліфікуючих ознак дезертирства в Україні та судової практики за його вчинення дозволило нам провести аналіз кваліфікації протиправних діянь за сукупності кримінальних правопорушень.

Як сукупність кримінальних правопорушень найчастіше кваліфікуються дії винного, який вчинив державку зраду та вчинив дезертирство (найбільше таких випадків вчинення дезертирств пов'язано з анексією АР Крим 2014 року) (ч. 1 ст. 111 та ч. 1 чи 2 ст. 408 КК України); залишив поле бою чи під час бою та вчинив дезертирство та заволодівши зброєю вчинив дезертирство (в першому випадку – ч. 2 ст. 408 і ст. ст. 418, 419, 420 або 421 КК України, а в другому – ч. 4 ст. 408 і ст. 429 КК); вчинив втечу з під варти відбуваючи покарання на гауптвахті (ст. 393 та 408 КК України); подання підробленого документа для приховування вчиненого дезертирства (ст. 358 та 408 КК України) тощо.

Література:

1. Про оборону України Закон України від 06.12.1991 № 1932-ХП. Електронний ресурс. Режим доступу: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/1932-12#Text>

2. Про мобілізаційну підготовку та мобілізацію Закон України від 21.10.1993 № 3543-ХП Електронний ресурс. Режим доступу: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/3543-12#Text>

3. Про правовий режим воєнного стану Закон України від 12.05.2015 № 389-VIII: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/389-19#Text>

4. Хавронюк М.І. Військові злочини: коментар законодавства / М. І. Хавронюк, С. І. Дячук, М. І. Мельник; відп. ред. М. Д. Дрига, В. І. Кравченко. К. : СК, 2003. 272 с.

5. Бодаєвський В. П. «Воєнний стан», «бойова обстановка» та «час перебування на військовій службі» як особливі обставини чинності кримінального закону щодо військових злочинів у часі. *Ученые записки Таврического национального университета им. В. И. Вернадского*. 2013. Т. 25(64). № 2. С. 180–186. *Серия «Юридические науки»*.

6. Злочини проти встановленого порядку несення військової служби (військові злочини) : навч. посіб. / Г. М. Анісімов, Ю. П. Дзюба, В. І. Касинюк та ін. ; за ред. М. І. Панова. Х. : Право, 2011. 184 с.

7. Дячук С. І. Злочини проти встановленого порядку несення військової служби (військові злочини): науково-практичний коментар до Кримінального кодексу України : у 3 кн. Київ, 2005. Кн. 3: Особлива частина. Коментарі до статей 255–447 Кримінального кодексу України. 584 с.

DOI <https://doi.org/10.36059/978-966-397-395-1-26>

ПРОТИДІЯ КІБЕРАТАКАМ В ПЕРІОД РОСІЙСЬКО-УКРАЇНСЬКОЇ ВІЙНИ

Марчук Олександр Миколайович

*здобувач освітньо-наукового рівня (доктор філософії),
Науково-дослідний інститут публічного права
м. Київ, Україна*

Богатько Денис Олегович

*здобувач освітньо-наукового рівня (доктор філософії),
Науково-дослідний інститут публічного права
м. Київ, Україна*

Від початку війни стало відомо про велику кількість кібератак на Україну:

Варто згадати невдалу спробу атаки хакерського угруповання Strontium, які намагалися отримати доступ до комп'ютерних мереж в Україні, США та ЄС, щоб забезпечити тактичну підтримку фізичного вторгнення росії в Україну та викрасти конфіденційну інформацію.

До цього Держспецв'язку попереджувало про розповсюдження електронних листів з назвою «Військові злочинці РФ.htm», відкриття

яких призводить до того, що зловмисники отримують віддалений доступ до комп'ютера жертви.

Під прицілом знаходяться також об'єкти критичної інфраструктури. Український провайдер Укртелеком зазнав потужної атаки 28 березня 2022 року, під час якої хакери намагались проаналізувати, як влаштована ІТ-інфраструктура, вивести з ладу обладнання та сервіси, а також отримати контроль над мережею та обладнанням компанії.

23 березня ворог намагався здійснити кібератаку на державні установи України з використанням шкідливої програми Cobalt Strike Weason, яка уражає комп'ютер у випадку її відкриття.

Це приклади лише масованих атак. Ймовірно, про атаки менших масштабів та окремі випадки персональних зламів просто не повідомляється.

Кожна сучасна соціально активна людина в Україні використовує мобільні пристрої та користується інтернетом, державні органи переходять на електронний документообіг, стабільна діяльність банківського сектору, залізниці й авіатранспорту, великих підприємств залежить від стабільності кіберпростору, з яким вони працюють, та базується на комунікації за допомогою електронних засобів зв'язку.

Відповідальність за кіберзлочини передбачена розділом XVI ККУ, саме 2 норми із цього розділу і зазнали змін відповідно до нового Закону 2149-ІХ.

Також Закон 2149-ІХ передбачає, що втручання в роботу інформаційних, електронних комунікаційних, інформаційно-комунікаційних систем, електронних комунікаційних мереж не вважатиметься несанкціонованим, якщо таке втручання вчинено відповідно до Порядку пошуку та виявлення потенційних вразливостей таких систем чи мереж, текст якого Держспецзв'язку зараз активно напрацьовує.

Ще до початку війни, після кібератак 14 січня на сайти державних органів влади, відчувалася необхідність запровадження невідкладних змін в українському законодавстві для узаконення процедури Bug Bounty (залучення зовнішніх фахівців до пошуку помилок і вразливостей програмних продуктів, інформаційно-комунікаційних систем тощо). Тож на сьогодні ІТ-спільнота зможе легально тестувати державні інформаційні системи на наявність вразливостей, а держава отримає інструмент для значного підвищення ступеня захисту таких систем.

З іншого боку, запровадження ч. 6 ст. 361 ККУ є логічним продовженням змін у конструкції ч. 1 ст. 361 ККУ. Адже те, про що вказано у частині 6, раніше не визнавалося злочином відповідно до частини 1.

Електронна система публічних закупівель Prozorro заявила, що тимчасово призупиняє програму Bug Bounty у зв'язку з введенням воєнного стану в Україні до завершення воєнних подій. Незважаючи на припинення програми, дії багхантерів не будуть вважатися правопорушеннями, а нові звіти про знайдені вразливості будуть прийняті до розгляду після завершення воєнного стану та відновлення програми пошуку вразливостей Bug Bounty.

Варто визнати й певну неповноту закону в цій частині. Від початку війни в Україні активізувався неофіційний громадський рух кіберопору ворогові, так звана "КіберАрмія". Звичайні люди, поряд із професіоналами сфери ІТ, атакують ворога у кіберпросторі, завдаючи йому збитків та зриваючи плани. Формально такі дії можуть підпадати під ознаки складів злочинів, що передбачені ст. ст. 361, 361-1 ККУ. Ймовірно, що навіть при ініціюванні відповідного кримінального провадження проти таких осіб, правоохоронні органи та суди використовуватимуть загальні механізми їх звільнення від відповідальності, адже дії таких осіб відповідають інтересам України та українського народу та не є суспільно небезпечними. Незважаючи на це, формалізація подібного звільнення від відповідальності на рівні приміток чи окремих частин відповідних спеціальних статей ККУ є бажаною у майбутньому, аби правоохоронні органи не витрачали власних зусиль на "дружній вогонь" чи пошук юридичних шляхів його уникнення.

Отже підвищення ефективності боротьби з кіберзлочинністю під час війни та посилення відповідальності за відповідні злочини є давно назрілим кроком. Новий закон розширює межі діяльності правоохоронних органів щодо розслідування кіберзлочинів, передбачених статтями 361, 361-1 ККУ. Посилення санкцій та додаткова криміналізація окремих діянь здатні частково стримати потенційних злочинців від вчинення нових злочинів.

Виправданним є й запровадження відповідальності за злочини, що скоєні у воєнний час. Настільки суворі санкції за їх вчинення продиктовані поточною ситуацією в країні, адже особа, яка завдає шкоди національним інтересам України чи українцям у кіберпросторі, тим самим допомагаючи агресору у цій війні, не може нести відповідальності меншої, ніж військові злочинці.

Сфера кіберпростору і раніше потребувала посиленого захисту та змін. Відкрите вторгнення росії стимулювало вдосконалення чинного законодавства та гарантій безпеки у сучасному інформаційному середовищі.

На підставі викладеного можемо констатувати, що під час війни в зоні ризику перебувають державні органи, великі підприємства, підприємства оборонної та критичної інфраструктури, а також

підприємства, які забезпечують населення та оборону усім необхідним в умовах війни. Є ризики й для місцевих жителів, які перебувають в зоні бойових дій.

Література:

1. Боротьба з кіберзлочинністю в умовах дії воєнного стану: Закон 2149-IX. – LigaZakon: сайт. URL: https://jurliga.ligazakon.net/analytics/210562_borotba-z-kberzlochinnstyu-v-umovakh-d-vonnogo-stanu-zakon-2149-ix

2. Кримінальний кодекс України. – Законодавство України : сайт Верховної Ради України. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/2341-14#Text>

DOI <https://doi.org/10.36059/978-966-397-395-1-27>

РЕАЛІЗАЦІЯ ПРАВА НА ШЛЮБ У МІЖНАРОДНОМУ ПРИВАТНОМУ ПРАВІ: ОСОБЛИВОСТІ ТА ВИКЛИКИ

Мельник Олексій Сергійович

студент СО «Магістр»,

Науковий керівник: Деркач Елла Михайлівна

доктор юридичних наук, професор кафедри конституційного, міжнародного і кримінального права,

Донецький національний університет імені Василя Стуса

м. Вінниця, Україна

Одним з основних видів приватно-правових відносин з іноземним елементом, що регулюються міжнародним приватним правом, є шлюбно-сімейні відносини. В наш час глобалізаційних та міграційних процесів у різних країнах зазначені відносини зазнають постійної трансформації, що знаходить відображення в законодавстві, зокрема в Україні.

Наша держава гарантує захист соціальних прав громадян, у тому числі й права на шлюб, що обумовлює необхідність запровадження на законодавчому рівні ефективного механізму захисту зазначених прав.

У юридичній літературі питанням колізійного регулювання шлюбних і сімейних відносин приділено достатньо уваги таких науковців, як В. Гербута, О. Грабовської, А. Довгерта, О. Бурлай, О. Мережка, О. Розгон, М. Менджули, В. Ткаченко, О. Чумака, І. Шкурської та ін.

Важливим завданням міжнародно-правового врегулювання шлюбно-сімейних відносин є уніфікація правового регулювання у даній сфері.

Колізійні норми, не регулюючи, по суті, шлюбне правовідношення з іноземним елементом, покликані врегулювати (визначити) його зв'язок, що виникає завдяки іноземному елементу, з правопорядками відповідних держав, на території яких виникає таке правовідношення [1]. Варто зазначити, що засадниче значення має закріплення права на шлюб у таких документах, як Загальна декларація прав людини (ст. 16), Конвенція про захист прав людини і основоположних свобод (ст. 12), Конвенція ООН про згоду на одруження, шлюбний вік і реєстрацію шлюбу (ст. 1).

Серед основних нормативно-правових актів, які регулюють укладення шлюбу в міжнародному приватному праві, необхідно зазначити Закон України «Про міжнародне приватне право», Сімейний кодекс України як акт національного законодавства, що встановлює засади шлюбно-сімейної сфери в Україні. Також, на сьогодні Україною укладено понад 15 двосторонніх договорів про правову допомогу у сімейних та цивільних справах, які врегульовують питання укладання шлюбу з іноземним елементом, особистих та майнових прав подружжя, розірвання шлюбу. Наприклад, відповідно до Угоди між Україною та Турецькою Республікою про правову допомогу та співробітництво в цивільних справах (ратифіковано 5 липня 2001 року) «форма укладення шлюбу визначається законодавством Договірної Сторони, на території якої укладається шлюб» [2; 3].

У випадку, коли укладання шлюбу відбувається на території України, такі відносини регламентуються ст. 56 Закону України «Про міжнародне приватне право», відповідно до якої форма і порядок укладення шлюбу в Україні між громадянином України та іноземцем або особою без громадянства, а також між іноземцями або особами без громадянства визначаються правом України. Також, застосовуються вимоги Сімейного кодексу України щодо підстав недійсності шлюбу, який укладений в Україні [4].

Щодо укладення шлюбу за кордоном, то ключовим тут є питання про визнання таких шлюбів в Україні, що залежить від державної належності осіб, які укладають шлюб. Відповідно до ч. 1 ст. 58 ЗУ «Про міжнародне приватне право» шлюб між громадянами України, шлюб між громадянином України та іноземцем, шлюб між громадянином України та особою без громадянства, що укладений за межами України відповідно до права іноземної держави, є дійсним в Україні за умови додержання щодо громадянина України вимог Сімейного кодексу України щодо підстав недійсності шлюбу [4].

Специфікою міжнародного приватно-правового регулювання шлюбних відносин проявляється у необхідності у більшості випадків встановлення спільного особистого закону подружжя. Класичним

прикладом комбінованого підходу до визначення спільного особистого закону подружжя є шкала прив'язок, так звана «шкала Кегеля». Дана шкала передбачає прив'язки у такій послідовності: закон спільного громадянства подружжя; у разі його відсутності – закон останнього спільного громадянства, якщо один із подружжя зберіг його; за його відсутності – закон звичайного спільного місця проживання подружжя на даний момент; у разі відсутності спільного місця проживання – закон останнього спільного місця проживання, якщо один із подружжя і зараз там проживає. За відсутності всіх цих умов – закон держави, з якою відносини мають найбільш тісний зв'язок [5].

Відповідно до статей 60, 63 ЗУ «Про міжнародне приватне право» правові наслідки шлюбу, включаючи припинення шлюбу та правові наслідки такого припинення, визначаються спільним особистим законом подружжя, а за його відсутності – правом держави, в якій подружжя мало останнє спільне місце проживання, за умови, що хоча б один з подружжя все ще має місце проживання у цій державі, а за відсутності такого – правом, з яким обидва з подружжя мають найбільш тісний зв'язок іншим чином. Тобто, закріплений в українському законі підхід відображає класичні засади [4].

Укладання шлюбів з іноземним елементом має певні проблемні аспекти, одним з яких є наявність «культури шлюбів», тобто таких, що визнаються одним правопорядком, проте не визнаються іншим. Така ситуація досить поширена щодо релігійних шлюбів. Окремою проблемою для багатьох юридичних аспектів є визнання розірвання шлюбу (розлучення), що мало місце за кордоном. Основним засобом подолання зазначеної проблеми є саме визнання і виконання – екзекватура рішення правозастосовного органу про розірвання шлюбу, що було винесено в іншій державі або державах. Традиційно визнання може здійснюватися у двох формах: або у вигляді визнання іноземного судового рішення про розлучення судом України, або шляхом легалізації документа про розлучення, виданого за кордоном [2].

Таким чином, приватно-правові відносини з іноземним елементом набули значного поширення у сучасній шлюбно-сімейній сфері. Попри те, що держави намагаються врегулювати дані відносини у своїх нормативно-правових актах та шляхом укладення договорів, проблемні аспекти колізійного регулювання зазначених суспільних відносин зумовлені особливостями шлюбних традицій на рівні національних правових систем, які значно різняться в різних державах. Це зумовлює необхідність як вдосконалення колізійного методу, так і посилення процесів уніфікації правового регулювання шлюбно-сімейних відносин у міжнародному приватному праві (наближення національно-правового

регулювання до вироблених міжнародною практикою механізмів захисту прав та інтересів учасників сімейних відносин).

Література:

1. Ткаченко В. Колізійні питання реалізації права на шлюб у міжнародному приватному праві. URL: <http://pgp-journal.kiev.ua/archive/2020/6/48.pdf>.

2. Барановська Т., Чарченко Є., Кондратенко Д. Колізійні аспекти реалізації права на шлюб у міжнародному приватному праві. URL: <http://journal-app.uzhnu.edu.ua/article/view/282290/276473>

3. Угода між Україною та Турецькою Республікою про правову допомогу та співробітництво в цивільних справах. URL: https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/792_600#Text.

4. Про міжнародне приватне право: Закон України від 23.06.2005 р. № 2709-IV. Відомості Верховної Ради України. 2005. № 32. Ст. 422.

5. Міжнародне приватне право : підручник / [Є. М. Білоусов, І. М. Жуков, В. В. Комаров, І. В. Яковюк та ін.] ; за заг. ред. Є. М. Білоусова, І. В. Яковюка. Харків : Право, 2021. 408 с.

DOI <https://doi.org/10.36059/978-966-397-395-1-28>

УТВЕРДЖЕННЯ ІДЕОЛОГІЇ СОЦІАЛЬНОЇ СПРАВЕДЛИВОСТІ В СУСПІЛЬСТВІ НА ЗАСАДАХ ПРАВОВОГО РЕГУЛЮВАННЯ ЕКОНОМІКИ У ВОЄННИЙ ТА ПОВОЄННИЙ ПЕРІОД

Міщенко Вікторія Сергіївна

кандидат юридичних наук,

*науковий співробітник відділу проблем модернізації
господарського права та законодавства*

*Державна установа «Інститут економіко-правових досліджень
імені В.К. Мамутова Національної академії наук України»,
м. Київ, Україна*

На сьогоднішній день в українському суспільстві актуальним є питання правового регулювання процесів повоєнного відновлення України. При цьому на перший план виходять ідеї справедливості та сталості. Це значною мірою зумовлено стратегічним курсом України на інтеграцію до європейської спільноти соціально орієнтованих держав. Тому гармонізація законодавства України і європейського

співтовариства є запорукою створення підґрунтя для утвердження ідеології соціальної справедливості в суспільстві.

З проголошенням незалежності Україна почала розбудову соціальної держави, яка повинна реалізовувати принципи справедливого розподілу національного багатства, майнових прав та тягара розвитку держави і суспільства, принципи соціальної підтримки та взаємодопомоги, створення рівних умов та можливостей у реалізації прав і свобод людини і громадянина.

За роки війни в українському суспільстві значно збільшилася увага до проблем соціальної справедливості, нерівності, подолання прірви між бідними і багатими, забезпечення не тільки формальної рівності у правах (особистих, політичних, соціокультурних, економічних тощо), а зокрема створення рівних можливостей щодо їх реалізації.

Принцип соціальної справедливості знайшов своє відображення у міжнародно-правових актах, зокрема, у Загальній декларації прав людини; Міжнародному пакті про економічні, соціальні та культурні права; Європейській соціальній хартії (переглянутій); конвенціях МОП тощо.

Теоретичне підґрунтя ідеології соціальної справедливості міститься у низці наукових концепцій. Проте не можна некритично прийняти жодну із наявних концепцій соціальної справедливості, але в той же час, не можна ігнорувати їх позитивний та негативний досвід. Практика свідчить, що в перехідний період не можна зводити зміст соціальної справедливості ні до ринкової стихії, ні до адміністративної зрівнялівки. Завдання полягає в тому, щоб переосмислити зміст соціальної справедливості з точки зору пріоритету прав людини, збереження її гідності шляхом задоволення не лише конституційних, а й соціально-економічних прав. Зміст соціальної справедливості маємо безпосередньо узгоджувати з природним правом – забезпеченням основних прав людини [1, с. 6].

Жодна державна влада не припускає, що вона несправедливо відноситься до своїх громадян. Навпаки, вона розробляє й упроваджує в масову свідомість свою версію «соціальної справедливості» для запобігання соціальним конфліктам. Соціальна справедливість є такою, якою її усвідомлює суспільство. Мінлива природа суспільної свідомості накладає відбиток на розуміння критеріїв соціальної справедливості. Тому відсутність явних і прихованих конфліктів у суспільстві свідчить про дотримання принципів соціальної справедливості. Саме у створенні такого суспільного ладу полягає завдання державної влади. Незважаючи на велику наукову спадщину, в якій розкривається сутність та зміст соціальної справедливості, ця категорія продовжує залишатися однією з найбільш суперечливих. Науковим

дослідженням соціальної справедливості часто перешкоджає певний соціальний світогляд дослідника, через який його висновки отримують політичне забарвлення [2, с. 11].

Наразі не можна виділити однозначний підхід до тлумачення справедливості. Тобто одночасно мають місце і норми, які визнають, що передбачені законами соціально-економічні права не є абсолютними, а механізм реалізації цих прав може бути змінений державою, зокрема, через неможливість їхнього фінансового забезпечення шляхом пропорційного перерозподілу коштів з метою збереження балансу інтересів усього суспільства; окрім того, такі заходи можуть бути зумовлені необхідністю запобігання чи усунення реальних загроз економічній безпеці України, що згідно з ч. 1 ст. 17 Конституції України є найважливішою функцією держави [3, с. 9]. З іншого боку, євроінтеграційні прагнення України мають на меті втілення норм, при яких забезпечується належний рівень соціальної захищеності всіх громадян за допомогою активної діяльності з регулювання соціальної й економічної сфер життєдіяльності суспільства, установлення в ньому соціальної справедливості й солідарності. До цього слід додати специфіку воєнного стану (де фокус, у тому числі стосовно категорії справедливо/несправедливо, зміщується у бік військових потреб та перемоги) та повоєнного періоду відбудови. Тому постала необхідність в утвердженні ідеології соціальної справедливості в суспільстві, яка відображатиме актуальний часу та потребам українського суспільства ціннісний погляд на пріоритетні завдання розвитку та відбудови країни.

Література:

1. Сокурєнко В. В. Роль соціальної справедливості в розбудові правової соціальної держави : автореферат дисертації на здобуття наукового ступеня кандидата юридичних наук. Київ, 2002, 18 с.
2. Кравцов О. О. Соціальна справедливість та її врахування в економічній політиці. *Економіка та підприємництво*. 2019. № 4(109). С. 8–12.
3. Устимєнко В. А., Джабраїлов Р. А., Малолітнева В. К., Гудіма Т. С. Принцип соціальної справедливості та особливості його застосування у взаємозв'язку із принципом верховенства права. *Економіка та право*. 2022. № 3. С. 3–14.

КРИМІНОЛОГІЧНА ТИПОЛОГІЯ ЗЛОЧИНЦІВ, ЯКІ ВЧИНЯЮТЬ НАСИЛЬНИЦЬКІ ВОЄННІ ЗЛОЧИНИ

Ніц Сергій Степанович

*здобувач освітньо-наукового рівня (доктор філософії),
Науково-дослідний інститут публічного права
м. Київ, Україна*

Філюк Роман Олександрович

*здобувач освітньо-наукового рівня (доктор філософії),
Науково-дослідний інститут публічного права
м. Київ, Україна*

Прояви насильства під час війни є наслідком впливу певних умов, таких як раптовість, перебування в кримінальному або небезпечному середовищі, груповий тиск, стан алкогольного чи наркотичного сп'яніння.

На жаль, найбільш схильними до вчинення насильницьких воєнних злочинів являються особи з неблагополучного середовища, а одного разу переступивши межу, певний стримувальний фактор, такої особи може повторювати це знову і знову. І найчастіше кожен наступний вчинок характеризується більш серйозними наслідками.

В основу побудови моделі типології особистості злочинця, який вчиняє насильницькі воєнні злочини покладено характер її антисоціальної спрямованості, що відображає особливості мотиваційної сфери.

Головними типологічними ознаками антисоціальної спрямованості досліджуваної особистості є:

- 1). різко негативне і зневажливе ставлення до особистості особи та її цінностей;
- 2). корисливі та меркантильні погляди;
- 3). презирливе ставлення до основних загальнолюдських цінностей і соціальних установок;
- 4). поверхнєве ставлення до своїх обов'язків [1, с. 74].

Злочинців, які вчиняють насильницькі воєнні злочини прийнято виділяти в окрему категорію, у зв'язку із чим можна виокремити такі кримінологічні типології їхньої особистості:

- 1) за ступенем суспільної небезпеки:
 - особливо небезпечні (активні антисоціальні) – неодноразово судимі рецидивісти, які займають активну позицію протидії та протистояння суспільству, його нормам і цінностям, за допомогою

злочинної поведінки (учасники організованих злочинних груп, що займаються розбоями, викраденнями людей, грабежами, вимаганнями, бандити, терористи, екстремісти);

– *небезпечні (пасивні асоціальні)* – особи, які ведуть паразитичний асоціальний спосіб життя протягом тривалого часу, і вчиняють злочини під впливом конфліктних умов, що раптово склалися (хуліганства, заподіяння шкоди здоров'ю, розбої, грабежі);

– *ситуативні* – особи, які вчиняють злочини внаслідок нездатності адекватно оцінити ситуацію або протистояти певним чинникам (наприклад, індивід, який регулярно вживає алкоголь, постійно провокує і вплутується в конфлікти і бійки);

– *випадкові* – особи, чия поведінка, як правило, не викликає суспільної небезпеки, але може проявитися одноразово і незначно в разі раптової стресової ситуації, такі індивіди часто скоюють злочини у стані афекту, перевищуючи межі необхідної оборони;

2) залежно від мотивів вчинення насильницького злочину:

– *престижний* – злочинець прагне зайняти лідируючі позиції, завоювати авторитет, бути весь час на виду тощо. Наприклад, для "підтвердження" прийняття ідей екстремістського угруповання новий учасник вчиняє насильницькі дії щодо представника іншої національності або релігії. Цей критерій характерний для осіб молодого віку;

– *корисливий* – злочинець вчиняє будь-яке насильницьке кримінальне правопорушення з метою особистого збагачення (наприклад, кілер або грабжик, "чорні" ріелтори);

– *хуліганський* – злочинці вчиняють умисний насильницький злочин із метою порушення громадського порядку, вираження зневажливого ставлення до загальноприйнятих правил поведінки (участь у масових заворушеннях);

– *мстивий (ревнивий)* – злочинці, які вирішили самотужки розібратися із ситуацією і "відновити" справедливість за допомогою насильницьких дій;

– *ігровий* – цей тип злочинця шукає гострих відчуттів, його діяльність пов'язана з постійним ризиком, від якого він отримує задоволення (участь у масових заворушеннях, хуліганствах, злочинах екстремістської та терористичної спрямованості);

– *сексуальний* – кримінальні правопорушення вчиняються під впливом сексуальних спонукань (зґвалтування, педофілія).

Такі злочинці зазвичай дуже суб'єктивно і вузько сприймають навколишній світ. Нерідко ситуації, в які вони потрапляють, сприймаються ними часто як потенційно небезпечні та загрозові, хоча насправді цього може і не бути. При цьому ця категорія злочинців вирізняється вразливістю і чутливістю в міжособистісних стосунках,

і нерідко така вразливість сприймається ними як жалість до себе, а не співпереживання іншим. Зазвичай, причини криються в дитячому 5–7-річному віці, коли виникали психотравмувальні ситуації.

Література:

1. Кримінологія : підручник / В. В. Голіна, Б. М. Головкін, М. Ю. Валуйська та ін. ; за ред. В. В. Голіни, Б. М. Головкіна. Х. : Право, 2014. С. 204.

DOI <https://doi.org/10.36059/978-966-397-395-1-30>

ФОРМУВАННЯ НАЦІОНАЛЬНО-ПАТРІОТИЧНОЇ СВІДОМОСТІ МАЙБУТНЬОГО ВІЙСЬКОВОСЛУЖБОВЦЯ

Оліневич Олександр Анатолійович

*здобувач освітньо-наукового рівня (доктор філософії),
Науково-дослідний інститут публічного права
м. Київ, Україна*

Тимошевич Микола Миколайович

*здобувач освітньо-наукового рівня (доктор філософії),
Науково-дослідний інститут публічного права
м. Київ, Україна*

В умовах воєнного стану велике значення для розвитку української держави відіграє виховання громадян у дусі патріотизму. Враховуючи суспільно-політичну ситуацію в країні досить актуальним є формування національно-патріотичної самосвідомості молодих військовослужбовців. Багато дослідників акцентують увагу на прагненні України розвиватися та вдосконалюватися відповідно до європейських стандартів, які полягають не лише у правовому аспекті, а й у психологічно-виховному.

В умовах російсько-української війни, коли існує пряма загроза денационалізації, втрати державної незалежності та потрапляння у сферу впливу іншої держави, виникає нагальна необхідність переосмислення зробленого і здійснення системних заходів, спрямованих на посилення патріотичного виховання, що діє на основі національних та європейських цінностей: повага до національних символів (Герба, Прапора, Гімну України), участь у громадсько-політичному житті країни, повага до прав людини, верховенство права, толерантне

ставлення до цінностей і переконань представників іншої культури, а також до регіональних та національно-мовних особливостей, рівність всіх перед законом, готовність захищати суверенітет і територіальну цілісність України [1].

Тому, основним завданням викладацько-педагогічного колективу у вищих навчальних закладах є прояв психолого-педагогічного впливу, який полягає в формуванні у молоді поважного ставлення до Батьківщини, української держави, народів, нації та суспільства в цілому. Для того, щоб студенти та курсанти з честю та гідністю несли службу в органах державної влади і проявляли високий професіоналізм, патріотичність, повагу до себе та оточуючих; шанували закони і державні символи; щиро любили свою рідну землю, мову, традиції, звичаї; захищали та прогнули до процвітання Батьківщини; показували високоморальні якості; зосереджували всі свої сили для виконання громадського та конституційного обов'язків.

Відповідно до статті 23 Конституції України :«Кожна людина має право на вільний розвиток своєї особистості, якщо при цьому не порушуються права і свободи інших людей, та має обов'язок перед суспільством, в якому забезпечується вільний і всебічний розвиток її особистості» [2].

Г.Ю. Топольницька слушно зазначає, що «Національно-патріотичне виховання сучасної української молоді – це комплексна системна і цілеспрямована діяльність органів державної влади, громадських організацій, сім'ї, освітніх закладів, інших соціальних інститутів щодо формування у молодого покоління високої патріотичної свідомості, почуття вірності, любові до Батьківщини» [3]. З вищезазначеного необхідно підкреслити той факт, що національно-патріотичне виховання студентів і курсантів полягає не лише у прагненні педагогів вищого навчального закладу зі специфічними умовами навчання сформуванню патріотичну самосвідомість, а і у цілеспрямованій діяльності впливу органів державної влади, громадських організацій, сім'ї тощо.

Так у листі МОН від 16.08.2019 року № 1/9-523 визначено, що формування патріотизму в українському суспільстві залишається першочерговим як для держави, так і для системи освіти в цілому. У зв'язку з цим національно-патріотичне виховання є важливою складовою освітнього процесу [4].

Слід зазначити, що формування національно-патріотичної свідомості майбутніх військовослужбовців полягають у таких психолого-педагогічних засадах як виховання:

- 1) почуття поваги та любові до Батьківщини;
- 2) значимості національно-патріотичних цінностей і переконань;
- 3) відповідальності перед громадянами за свою культуру мовлення;

4) готовності взяти на себе відповідальність;

5) проявів кращих рис українського менталітету (щедрості, працелюбності, справедливості, толерантності, гуманності) тощо.

Основними напрямками національно-патріотичного виховання курсантів та студентів є: духовно-моральний напрям, який передбачає формування морально стійкої особистості, яка має такі моральні якості, як чесність, сумлінність, відповідальність, повага до старших, мужність, любов до Батьківщини і свого народу; повагу до родини, батьків, сімейних традицій; формування соціальної активності, спрямованої на служіння інтересам держави; формування ціннісного ставлення до отримання професії як життєвої необхідності, головному способу досягнення успіху в житті і професії та ін. Культурно-історичний напрям передбачає виховання потреби в оволодінні і збереженні національної культури, традицій і звичаїв; формування розуміння місця та ролі свого народу і країни у розвитку світової культури; залучення курсантів, слухачів та студентів до участі у програмах, проектах громадських організацій, спрямованих на національно-патріотичне виховання молоді; організація відзначення національних календарно-тематичних, релігійних і державних свят; формування почуття національної гідності, національної самосвідомості, здатності взаємодіяти та ефективно спілкуватися з людьми інших культур, мов і релігій. Громадсько-правовий напрям передбачає вивчення основ державності України, знання її Конституції, Гімну, державної символіки [5].

Можна зробити висновок, що національно-патріотичне виховання майбутніх військовослужбовців – це комплексна системна і цілеспрямована діяльність органів державної влади, громадських організацій, сім'ї, освітніх закладів, інших соціальних інститутів щодо формування у молодого покоління високої патріотичної свідомості, почуття вірності, любові до Батьківщини. Для здійснення ефективного виховання серед здобувачів вищої освіти в закладі зі специфічними умовами навчання викладацьких склад повинен проявити психолого-педагогічний вплив та національно-правові напрями виховання: духовно-моральний, культурно-історичний і громадсько-правовий. За допомогою яких студенти та курсанти зможуть сформувати шанобливе ставлення до Батьківщини, української держави, народів і нації та суспільства в цілому; повагу до національних символів (Державний Герб України, Державний Гімн України, Державний Прапор України); зможуть проявити участь у громадському житті країни; відчують толерантне ставлення до культурних та історичних цінностей і переконань представників іншої культури, а також регіональних і національно-мовних особливостей; зосередять свою увагу на рівності всіх

перед законом, готовності служити та захищати суверенітет і територіальну цілісність України

Література:

1. Наказ МОН від 16.06.2015 №641 «Про затвердження Концепції національно-патріотичного виховання дітей і молоді, Заходів щодо реалізації Концепції національно-патріотичного виховання дітей і молоді та методичних рекомендацій щодо національно-патріотичного виховання у загальноосвітніх навчальних закладах». URL: <https://zakon.rada.gov.ua/rada/show/v0641729-15> (дата звернення 27.10.2019).

2. Конституція України: Закон України від 28.06.1996 року 254к/96-ВР із змін., внес. згідно із Законом України станом: на 21.02.2019 р. URL: [/https://zakon.rada.gov.ua/laws/main/254k/96-вр](https://zakon.rada.gov.ua/laws/main/254k/96-вр) (дата звернення 27.10.2019).

3. Лист МОН від 16.08.2019 № 1/9-523. URL: [/https://drive.google.com/file/d/1Db5P_CNZu5Sp5v_4_yKJUJrHLqeKrJ4u/view](https://drive.google.com/file/d/1Db5P_CNZu5Sp5v_4_yKJUJrHLqeKrJ4u/view) (дата звернення 27.10.2019).

4. Топольницька Г. Ю. Психолого-педагогічні засади формування патріотичної самосвідомості у курсантів-прикордонників. URL: [/http://univd.edu.ua/general/publishing/konf/05_04_2019/pdf/5.pdf](http://univd.edu.ua/general/publishing/konf/05_04_2019/pdf/5.pdf) (дата звернення 27.10.2019).

5. Федоренко О. І. Напрями, методи та форми національно-патріотичного виховання курсантів і студентів у закладі вищої освіти МВС України. URL: http://univd.edu.ua/general/publishing/konf/05_04_2019/pdf/3.pdf (дата звернення 27.10.2019).

**ІНСТИТУТ ВІДШКОДУВАННЯ МОРАЛЬНОЇ ШКОДИ
ПРАЦІВНИКУ ЗА ПРОЄКТОМ НОВОГО
ТРУДОВОГО КОДЕКСУ**

Панченко Ольга Іванівна

*кандидат юридичних наук, старший дослідник,
старший науковий співробітник відділу
науково-правових експертиз та законопроектних робіт,
Науково-дослідний інститут публічного права
м. Київ, Україна*

Нещодавно Уряд анонсував завершення роботи над проєктом нового Трудового кодексу (далі – Проєкт) та надав документ для обговорення зацікавленим сторонам. Дійсно, до післявоєнного необхідно готуватися вже зараз, а не чекати, коли закінчиться війна, і для цього потрібна відповідна нормативно-правова база. Українське суспільство заслуговує на домінування європейських трудових цінностей, соціального миру, згуртованості, але чи є запропонований нормативно-правовий акт таким, що дозволить реалізувати ці задачі?

Відразу зауважимо, що до нового Проєкту вже є низка питань. Так, наприклад, згідно ст. 84 Проєкту кількість надурочних годин протягом календарного року обмежено 360-ма годинами (зараз – 120-ма). При цьому передбачена вкрай зручна для роботодавця можливість запровадження підсумованого обліку робочого часу, коли, за певних обставин, тривалість робочого дня може становити до 12 годин на день (ст. 88). Крім того, сторонам надана значна свобода у регулюванні умов трудового договору. Так, у трудовому договорі можна прописати: підстави призупинення трудового договору без виплати зарплати (ст. 60), підстави надурочних робіт (ст. 88), випадки відкликання з відпустки (ст. 96), розбиття щорічної відпустки на частини будь-якої тривалості (ст. 96), оплату відпустки після її початку (ст. 104) тощо. Якщо працівник «пристає» на такі умови, то він ризикує опинитися у безправному становищі [1].

Не менш «загрозливими» є й підстави розірвання трудового договору з ініціативи власника. Так, у ч. 1 ст. 66 Проєкту вказана доволі абстрактна причина «економічного, технологічного, структурного чи аналогічного характеру», що відкриває простір для зловживань з боку власника. Крім того, скасовано вимогу до роботодавця враховувати переважне право залишення на роботі у разі звільнення працівників.

У ст. 94 Проекту не передбачено таких відпусток, як: додаткова відпустка за роботу із шкідливими та важкими умовами праці; додаткова відпустка за особливий характер праці; творча відпустка; відпустка для підготовки та участі в змаганнях, що безумовно, негативно вплине на мотивацію працівника.

Варто також зазначити, що низка інститутів трудового права взагалі не знайшли свого регулювання у Проекті; стосується це й інституту відшкодування моральної шкоди.

Наразі це питання регламентується ст. 237-1 КЗпП, де зазначено, що відшкодування роботодавцем моральної шкоди працівнику провадиться у разі, якщо порушення його законних прав, у тому числі внаслідок дискримінації, мобінгу (цькування), факт якого підтверджено судовим рішенням, що набрало законної сили, призвели до моральних страждань, втрати нормальних життєвих зв'язків і вимагають від нього додаткових зусиль для організації свого життя.

Натомість у Проекті лише вказано, що працівник має право на відшкодування моральної шкоди, а також шкоди заподіяної його майну у зв'язку з виконанням трудових обов'язків (ст. 21). При цьому жодного роз'яснення, яким чином буде відбуватися процес у запропонованому акті не надано. Немає навіть відсилки до інших законодавчих актів, які регламентують це питання.

До того ж, у Проекті відсутня норма, подібна до передбаченої у ст. 160 КЗпП, про те, що постійний контроль за додержанням працівниками вимог нормативних актів про охорону праці покладається на роботодавця. Відтак, довести, що виробнича травма сталася через невиконання власником своїх повноважень буде складніше, як і стягнути з нього відшкодування моральної шкоди [2].

При цьому в попередньому законопроекті, зареєстрованому у Верховній Раді України за № 2410 від 08.11.2019 [3] відповідальності роботодавця за заподіяння моральної шкоди приділено значно більше уваги. Так, за нормами ст. 366 роботодавець зобов'язаний відшкодувати моральну шкоду, заподіяну працівникові своїми діями або бездіяльністю, які порушують права працівника, відповідно до цивільного законодавства. Роботодавець зобов'язаний відшкодувати моральну шкоду в разі невиконання свого обов'язку шанувати честь, гідність та інші особисті немайнові права працівника. Моральна шкода відшкодовується відповідно до цивільного законодавства. Обов'язок доказування факту наявності моральної шкоди покладається на працівника.

Суд може прийняти рішення про відшкодування моральної шкоди, заподіяної незаконним звільненням працівника або переведенням його на іншу роботу (ст. 383).

Особи, які вважають, що вони зазнали дискримінації у сфері праці, мають право звернутися до суду із заявою про відновлення порушених прав, відшкодування матеріальної та моральної шкоди. Такі особи зобов'язані навести факти наявності дискримінації. Обов'язок доказування відсутності фактів дискримінації покладається на роботодавця (ст. 3). Також передбачено право працівника на відшкодування моральної шкоди у випадку порушення роботодавцем вимог контролю за виконанням працівниками трудових обов'язків (ст. 29).

Із вищевикладеного можна зробити висновок, що реформувати трудове законодавство й інститут відшкодування моральної шкоди у ньому безумовно треба. На обговорення громадськості й експертів був представлений вже не один проєкт Трудового кодексу, однак жоден з них не є досконалим, а останній – навіть дискримінаційним, тому ряд компетентних органів вирішив не підтримувати його у запропонованій редакції як такий, що потребує суттєвого доопрацювання. Тож чекаємо від урядовців врахування всіх зауважень і презентації комплексного законопроєкту, який буде всебічно захищати права працюючих, а не порушувати їх.

Література:

1. Проєкт Трудового кодексу України (78). https://spo.fpsu.org.ua/wp-content/uploads/2024/01/1proekt_trudovogo_kodeksu_12.01.2024.pdf
2. Дудін В. Топ-5 викликів нового трудового кодексу. Соціальний рух, 18.01.2024. <https://rev.org.ua/top-5-viklikiv-novogo-trudovogo-kodeksu/>
3. Проєкт Трудового кодексу України № 2410 від 08.11.2019. https://w1.c1.rada.gov.ua/pls/zweb2/webproc4_1?pf3511=67331

ОСОБЛИВОСТІ ПРОВЕДЕННЯ ПЕРЕВІРКИ ЗАКОННОСТІ ПІД ЧАС В'ЇЗДУ ТА ЛЕГАЛІЗАЦІЇ ІНОЗЕМЦІВ В УКРАЇНІ

Патрай Тарас Павлович

*здобувач освітньо-наукового рівня (доктор філософії)
Науково-дослідний інститут публічного права
м. Київ, Україна*

Шолодько Сергій Віталійович

*здобувач освітньо-наукового рівня (доктор філософії)
Науково-дослідний інститут публічного права
м. Київ, Україна*

Між Україною та іноземними державами заключені міжнародні договори на законне безвізове перебування іноземних громадян на території України, найчастіше такий термін складає до 90 діб, але слід перевіряти кожну державу окремо. В разі перевищення терміну 90 діб та у разі відсутності інших документів, підтверджуючих законність перебування на території України відносно особи виникає підозра щодо незаконного перебування на території України, за яке передбачена відповідальність згідно ст. 203 КУпАП [1]¹. Також у іноземного громадянина може бути посвідка про тимчасове або постійне перебування на території України. Найчастіше термін дії посвідки про тимчасове перебування на території України складає 1 рік, а термін дії посвідки про постійне перебування на території України – 10 років.

В разі закінчення терміну дії посвідки, відносно особи виникає підозра щодо незаконного перебування на території України, за яке передбачена відповідальність ст. 203 КУпАП [1].²

Тобто законними підставами перебування на території України є:

1. Посвідка на тимчасове перебування.

Відповідно до статті 4 Закону України «Про правовий статус іноземців та осіб без громадянства» посвідка на тимчасове проживання видається:

¹Кодекс України про адміністративні правопорушення від 07.12.1984 № 8073-X URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/80731-10#Text>

²Кодекс України про адміністративні правопорушення від 07.12.1984 № 8073-X URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/80731-10#Text>

— іноземцям та особам без громадянства, які відповідно до закону прибули в Україну для працевлаштування або укладення гіг-контракту або під час перебування на законних підставах на території України у випадку, передбаченому частиною тринадцятою цієї статті, отримали дозвіл на застосування праці іноземців та осіб без громадянства в Україні;

— іноземцям або особам без громадянства, які прибули в Україну для участі в реалізації проєктів міжнародної технічної допомоги, зареєстрованих у встановленому порядку;

— іноземцям або особам без громадянства, які прибули в Україну з метою проповідування релігійних віровчень, виконання релігійних обрядів чи провадження іншої канонічної діяльності за запрошенням релігійних організацій та погодженням з державним органом, який здійснив реєстрацію відповідної релігійної організації;

— іноземцям або особам без громадянства, які прибули в Україну для участі в діяльності філій, відділень, представництв та інших структурних осередків іноземних неурядових організацій, зареєстрованих у встановленому порядку;

— іноземцям або особам без громадянства, які прибули в Україну для роботи у представництвах іноземних суб'єктів господарювання в Україні, зареєстрованих у встановленому порядку;

— іноземцям та особам без громадянства, які прибули в Україну для роботи у філіях або представництвах іноземних банків, зареєстрованих у встановленому порядку;

— іноземцям або особам без громадянства, які прибули в Україну для провадження культурної, наукової, освітньої діяльності на підставах і в порядку, встановлених міжнародними договорами України або спеціальними програмами, а також іноземці та особи без громадянства, які прибули в Україну з метою участі в міжнародних та регіональних волонтерських програмах чи участі в діяльності організацій та установ, що залучають до своєї діяльності волонтерів відповідно до Закону України «Про волонтерську діяльність», інформація про які розміщена на офіційному веб-сайті центрального органу виконавчої влади, що реалізує державну політику у сфері волонтерської діяльності;

— іноземцям (крім громадян Російської Федерації та Республіки Білорусь) та особам без громадянства, які в період воєнного стану прибули в Україну для надання медичної допомоги, реабілітаційної допомоги на волонтерських засадах як медичні працівники, фахівці з реабілітації;

– іноземцям або особам без громадянства, які прибули в Україну для роботи кореспондентом або представником іноземних медіа;

– іноземцям або особам без громадянства, які є засновниками та/або учасниками, та/або бенефіціарними власниками (контролерами) юридичної особи, зареєстрованої в Україні, та розмір частки власності яких або іноземної юридичної особи, бенефіціаром (контролером) якої такі іноземці або особи без громадянства є, у статутному капіталі української юридичної особи становить не менше 100 тис. євро за офіційним валютним курсом, установленим Національним банком на дату внесення іноземної інвестиції;

– іноземцям або особам без громадянства, які прибули в Україну з метою навчання;

– іноземцям або особам без громадянства, які прибули в Україну з метою возз'єднання сім'ї з особами, які є громадянами України, або які під час перебування на законних підставах на території України у випадках, зазначених у частинах третій – тринадцятій статті 4 Закону України “Про правовий статус іноземців та осіб без громадянства”, уклали шлюб з громадянами України;

– іноземцям або особам без громадянства, які прибули в Україну з метою возз'єднання сім'ї з особами, зазначеними у частинах другій – тринадцятій статті 4 Закону України “Про правовий статус іноземців та осіб без громадянства”;

– іноземцям або особам без громадянства, які звільнені з пунктів тимчасового перебування іноземців та осіб без громадянства, які незаконно перебувають в Україні, на підставі рішення суду про скасування рішення про їх затримання або примусове видворення за межі України чи яких до завершення граничного строку перебування у таких пунктах не було примусово видворено за межі України з причин відсутності проїзного документа, транспортного сполучення з країною їх походження або з інших причин, незалежних від таких осіб;

– іноземцям та особам без громадянства, які надавали інструкторську (стрілецьку, тактичну, медичну, радіотехнічну, вибухотехнічну та іншу) допомогу підрозділам Збройних Сил України, інших утворених відповідно до законів України військових формувань, правоохоронних органів спеціального призначення, Міністерства внутрішніх справ України, залученим до проведення антитерористичної операції, перебуваючи безпосередньо у районах її проведення, та/або залученим до здійснення заходів із забезпечення національної безпеки і оборони, відсічі і стримування збройної агресії Російської Федерації у Донецькій

та Луганській областях, перебуваючи безпосередньо у районах їх проведення, або добровольчим формуванням, що були утворені або самоорганізувалися для захисту незалежності, суверенітету та територіальної цілісності України та спільно з вищезазначеними підрозділами брали безпосередню участь в антитерористичній операції, забезпеченні її проведення, перебуваючи безпосередньо в районах антитерористичної операції у період її проведення, а також які брали участь у виконанні бойових або службових завдань антитерористичної операції та/або заходів із забезпечення національної безпеки і оборони, відсічі і стримування збройної агресії Російської Федерації у Донецькій та Луганській областях спільно із вищезазначеними підрозділами та добровольчими формуванням;

– особам, яких визнано особами без громадянства в порядку, встановленому Законом України «Про правовий статус іноземців та осіб без громадянства [2]³.

2. Посвідки на постійне проживання:

- іноземці та особи без громадянства, які відповідно до Закону України «Про імміграцію» іммігрували в Україну на постійне проживання;

- іноземці та особи без громадянства, які до прийняття рішення про припинення громадянства України постійно проживали на території України і після прийняття такого рішення залишилися постійно проживати на її території (у цьому випадку підставою для видачі посвідки на постійне проживання іноземцям та особам без громадянства є відповідний указ Президента України про припинення громадянства України та заяви таких осіб).

Для окреслення проблеми зростання кількості, активізації некеріваних міграційних процесів необхідно визначити, що іноземці та особи без громадянства, які перебувають на території України на законних підставах, зобов'язані мати дійсний паспортний документ. Іноземець або особа без громадянства у разі втрати або обміну паспортного документа повинні протягом трьох робочих днів письмово повідомити про це центральний орган виконавчої влади, що реалізує державну політику у сфері міграції (імміграції та еміграції), у тому числі протидії нелегальній (незаконній) міграції, громадянства, реєстрації фізичних осіб, біженців та інших визначених законодавством категорій мігрантів.

³Про правовий статус іноземців та осіб без громадянства Закон України від 22.09.2011 № 3773-VI URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/3773-17#Text>

Особа, яка не може отримати паспортний документ у зв'язку з тим, що вона не розглядається як громадянин будь-якою державою в силу дії її закону, має право звернутися до центрального органу виконавчої влади, що реалізує державну політику у сфері міграції (імміграції та еміграції), у тому числі протидії нелегальній (незаконній) міграції, громадянства, реєстрації фізичних осіб, біженців та інших визначених законодавством категорій мігрантів, із заявою про визнання особою без громадянства, незважаючи на законність чи незаконність її перебування на території України. Тобто, якщо особа має дозвіл на законне перебування на території України, але термін дії його паспорту закінчився така особа вважається нелегальним мігрантом. З метою підтвердження або спростування вищевказаної підозри особа повинна бути затримана та доставлена до найближчого територіального відділу Державної міграційної служби. Під час затримання працівник поліції повинен ознайомити особу з її правами та обов'язками, передбаченими ст. 55, 56, 59, 63 Конституції України та ст. 268 КУпАП та скласти протокол про адміністративне затримання за ст. 261 КУпАП.

Працівниками Державної міграційної служби в разі підтвердження вчинення вищевказаного адміністративного правопорушення складається протокол про адміністративне правопорушення за ч. 1 ст. 203 КУпАП, постанову про накладання адміністративного стягнення та рішення про примусове повернення до країни походження або третьої країни іноземця або особи без громадянства.

Вищевказане рішення про примусове повернення складається в окремих випадках. Іноземцям, які мають підстави для подальшого перебування в Україні, надається можливість подати документи для продовження строку перебування або для оформлення посвідки на тимчасове проживання. В першу чергу це стосувалось тих, хто має в Україні родину чи офіційне працевлаштування. Відповідно вищевказаного рішення іноземний громадянин повинен добровільно залишити територію України в період від 14 до 30 діб. В разі невиконання вищевказаного рішення особа повинна бути затримана та доставлена до найближчого відділу ДМС. У разі приховування особи від працівників ДМС та національної поліції України приводиться в дію План «щодо виявлення іноземців, які не виконали рішення ДМС про примусове повернення»: Отримання максимальної інформації щодо іноземця за допомогою: Державного реєстру речових прав на нерухоме майно (ІС ДП «НАІС»), Інтегрована міжвідомча автоматизована система обміну інформацією з питань контролю осіб, транспортних засобів та вантажів, які перетинають державний кордон – «АРКАН», єдиного державного демографічного реєстру, реєстру судових рішень, реєстру стану розгляду справ Судової влади України, Єдиного

державного реєстру юридичних осіб, фізичних осіб-підприємців та громадських формувань, реєстру державної реєстрації актів цивільного стану та інформаційної бази Національної поліції. Відпрацювання місць скупчення іноземців, місць реєстрації іноземців, отриманих з ДМС. Відпрацювання місць компактного проживання, роботи та збору іноземців, які прибули з «критичних» регіонів країни та світу, а також переселенців зі сходу України. Моніторинг соціальних мереж на предмет встановлення місцезнаходження іноземців. Відпрацювання інформації, отриманої з соціальних мереж. Відпрацювання осіб, які сприяють перебуванню нелегальних мігрантів на території області, надають їм житло, автотранспорт та забезпечують нелегальним працевлаштуванням. Внесення іноземців до інформаційної бази «Блокпост». В разі затримання та доставляння до ДМС вищевказаних осіб працівники ДМС звертаються з позовом до суду відносно постанови щодо примусового поміщення до пунктів тимчасового перебування іноземців та осіб без громадянства, які незаконно перебувають на території України, з метою забезпечення їх ідентифікації та подальшого примусового видворення з держави [10, 12]. Також під час виявлення особи, яка незаконно перебуває на території України, в межах можливості потрібно встановити, хто саме запросив його на територію України, надав йому житло для фактичного мешкання або надав роботу на території України. Згідно законодавства України вищевказані особи вчинили адміністративне правопорушення за ч. 204 КУпАП «Порушення посадовими особами підприємств, установ і організацій, незалежно від форм власності, у тому числі іноземних суб'єктів господарської діяльності, що діють на території України, фізичними особами – підприємцями, які використовують найману працю, встановленого порядку працевлаштування, прийняття на навчання іноземців та осіб без громадянства, надання їм житла, а також інші порушення, якщо вони будь-яким чином сприяють іноземцям та особам без громадянства в ухиленні від виїзду з України після закінчення терміну перебування або спрямовані на їх незаконну реєстрацію, оформлення документів на проживання» та адміністративне правопорушення за ч. 205 КУпАП «Невжиття громадянами, які запросили в Україну іноземців і осіб без громадянства в приватних справах і надали їм жилу площу, заходів до забезпечення у встановленому порядку їх своєчасної реєстрації» [3, 11]. Після встановлення, вищевказані особи повинні бути затримані та доставлені до найближчого відділу ДМС, де на них складається протокол про адміністративне правопорушення за ч. 1 ст. 204 КУпАП та за ч. 1 ст. 205 КУпАП та постанова про накладення адміністративного стягнення [1].

Література:

1. Кодекс України про адміністративні правопорушення від 07.12.1984 № 8073-X. URL: [https:// zakon.rada.gov.ua/laws/show/80731-10#Text](https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/80731-10#Text)
2. Про правовий статус іноземців та осіб без громадянства Закон України від 22.09.2011 № 3773-VI URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/3773-17#Text>

DOI <https://doi.org/10.36059/978-966-397-395-1-33>

МЕТА ТА ЗАВДАННЯ ДІЯЛЬНОСТІ МІНІСТЕРСТВА ВНУТРІШНІХ СПРАВ УКРАЇНИ В УМОВАХ ДІЇ ПРАВОВОГО РЕЖИМУ ВОЄННОГО СТАНУ

Поліщук Денис Олександрович

*здобувач освітньо-наукового рівня (доктор філософії),
Науково-дослідний інститут публічного права
м. Київ, Україна*

Введення на території країни правового режиму воєнного стану є підставою для зміни основних векторів функціонування держави, для якої підтримка внутрішнього правопорядку стає першочерговою ціллю в умовах захисту національної безпеки та територіальної цілісності. Відповідно до положень Закону України «Про правовий режим воєнного стану» від 12.05.2015 № 389-VIII, воєнний стан – це особливий правовий режим, що вводиться в Україні або в окремих її місцевостях у разі збройної агресії чи загрози нападу, небезпеки державній незалежності України, її територіальній цілісності та передбачає надання відповідним органам державної влади, військовому командуванню, військовим адміністраціям та органам місцевого самоврядування повноважень, необхідних для відвернення загрози, відсічі збройної агресії та забезпечення національної безпеки, усунення загрози небезпеки державній незалежності України, її територіальній цілісності, а також тимчасове, зумовлене загрозою, обмеження конституційних прав і свобод людини і громадянина та прав і законних інтересів юридичних осіб із зазначенням строку дії цих обмежень [1]. З аналізу наведеної дефініції слідує, що протягом дії даного особливого правового режиму можуть відбуватися зміни у визначенні основних напрямів та повноважень органів державної влади, до компетенції яких

безпосередньо віднесено підтримку правопорядку з метою відведення збройної агресії чи конфлікту.

Міністерство внутрішніх справ України (далі – МВС України) відповідно до Положення про Міністерство внутрішніх справ України, затверджене постановою Кабінету Міністрів України від 28 жовтня 2015 року № 878, є центральним органом виконавчої влади, діяльність якого спрямовується і координується Кабінетом Міністрів України. МВС України є головним органом у системі центральних органів виконавчої влади, що забезпечує формування державної політики у сферах: забезпечення охорони прав і свобод людини, інтересів суспільства і держави, протидії злочинності, підтримання публічної безпеки і порядку, а також надання поліцейських послуг; захисту державного кордону та охорони суверенних прав України в її виключній (морській) економічній зоні; цивільного захисту, захисту населення і територій від надзвичайних ситуацій та запобігання їх виникненню, ліквідації надзвичайних ситуацій, рятувальної справи, гасіння пожеж, пожежної та техногенної безпеки, діяльності аварійно-рятувальних служб, а також гідрометеорологічної діяльності; міграції (імміграції та еміграції), у тому числі протидії нелегальній (незаконній) міграції, громадянства, реєстрації фізичних осіб, біженців та інших визначених законодавством категорій мігрантів [2]. Окремо передбачено, що МВС України є головним органом у системі центральних органів виконавчої влади, що забезпечує формування та реалізує державну політику у сфері дотримання норм міжнародного гуманітарного права на всій території України (у частині повноважень з координації розшуку осіб, зниклих безвісти за особливих обставин, та вирішення інших пов'язаних з цим питань відповідно до Закону України «Про правовий статус осіб, зниклих безвісти за особливих обставин») [2]. При чому, останнім напрямом діяльності, який одночасно виступає напрямом формування державної політики, було доповнено Положення № 878 Постановою Кабінету Міністрів України «Питання визначення повноважень деяких органів у сфері дотримання норм міжнародного гуманітарного права на всій території України» від 12 вересня 2023 р. № 975, що свідчить про зміни в організації діяльності даного центрального органу виконавчої влади [3]. Додатково остання теза підтверджується зміною редакції пункту 3 Положення № 878, яка на сьогодні визначає наступні завдання діяльності МВС України: забезпечення формування державної політики у сфері охорони прав і свобод людини, інтересів суспільства і держави, протидії злочинності, забезпечення публічної безпеки і порядку, а також надання поліцейських послуг; забезпечення формування державної політики у сфері захисту державного кордону та охорони суверенних прав України в її

виключній (морській) економічній зоні; забезпечення формування державної політики у сфері цивільного захисту, захисту населення і територій від надзвичайних ситуацій та запобігання їх виникненню, ліквідації надзвичайних ситуацій, рятувальної справи, гасіння пожеж, пожежної та техногенної безпеки, діяльності аварійно-рятувальних служб, а також гідрометеорологічної діяльності; забезпечення формування державної політики у сфері міграції (імміграції та еміграції), у тому числі протидії нелегальній (незаконній) міграції, громадянства, реєстрації фізичних осіб, біженців та інших визначених законодавством категорій мігрантів; забезпечення формування та реалізація державної політики у сфері дотримання норм міжнародного гуманітарного права на всій території України (у частині повноважень з координації розшуку осіб, зниклих безвісти за особливих обставин, та вирішення інших пов'язаних з цим питань відповідно до Закону України «Про правовий статус осіб, зниклих безвісти за особливих обставин») [3], що є дещо розширеним формулюванням порівняно з попередньою редакцією даного пункту Положення № 878.

Повноваження МВС України в умовах дії правового режиму воєнного стану, які відображають розширений зміст мети та завдань діяльності даного органу, було розширено та доповнено деякими пунктами, зокрема, МВС України в умовах дії правового режиму воєнного стану здійснює підготовку та подання Кабінетові Міністрів України пропозицій щодо застосування, скасування та внесення змін до спеціальних економічних та інших обмежувальних заходів (санкцій) (відповідно до Закону України «Про санкції»); забезпечує формування і ведення Електронного реєстру геномної інформації людини, що є функціональною підсистемою єдиної інформаційної системи МВС, здійснення обробки, збереження, захисту та надання геномної інформації людини, що міститься в Електронному реєстрі; забезпечує функціонування та розвиток системи екстреної допомоги населенню за єдиним телефонним номером 112 та управління нею в режимі повсякденного функціонування; здійснює організаційне, нормативно-правове забезпечення функціонування Єдиного реєстру осіб, зниклих безвісти за особливих обставин; утворює комісію з питань розгляду матеріалів про визнання учасниками бойових дій, учасниками війни, організовує її роботу та видає відповідні документи працівникам МВС, територіальних органів, закладів, установ і підприємств, що належать до сфери управління МВС, а також колишнім працівникам органів внутрішніх справ, здійснює інформаційну взаємодію з Національною гвардією та центральними органами виконавчої влади, діяльність яких спрямовує і координує Міністр, для забезпечення обліку рішень про надання (відмову в наданні) статусу учасника бойових дій та статусу

учасника війни; вживає заходів щодо ведення обліку військово-службовців Національної гвардії, Держприкордонслужби, осіб рядового і начальницького складу служби цивільного захисту ДСНС, поліцейських, які загинули (померли), зникли безвісти, перебувають у полоні, звільнені з полону, отримали поранення внаслідок збройної агресії Російської Федерації проти України, та членів їх сімей; забезпечує виконання функцій радіочастотного органу спеціального користувача радіочастотного спектра; бере участь у забезпеченні формування та реалізації державної політики у сфері протимінної діяльності у межах своїх повноважень; координує здійснення заходів у сфері протимінної діяльності тощо [2].

Зазначене свідчить про об'єктивну необхідність розширення змісту мети діяльності МВС України в умовах дії правового режиму воєнного стану. Окрім внесених нормативних змін, основні групи завдань з підтримки громадського правопорядку, забезпечення дієвості внутрішньої структури та організації діяльності підрозділів МВС України, міжінституційна взаємодія даного суб'єкта публічної влади залишається в обсязі основної діяльності міністерства.

Таким чином, зміст поняття «публічний порядок», який залишається основним об'єктом впливу владно-сервісної діяльності МВС України, було розширено за рахунок тих необхідних завдань діяльності міністерства, які забезпечують дотримання на належному правовому рівні більш загального поняття державного порядку. До того ж, вагому частину завдань МВС України, які реалізують кінцеву визначену нормативно мету, є забезпечення дотримання прав, свобод людини і громадянина, які на сьогодні, внаслідок воєнної агресії ворога, потребують особливої уваги з боку держави та уповноважених нею органів.

Література:

1. Про правовий режим воєнного стану : Закон України від 12 травня 2015 р. *Відомості Верховної Ради України*. № 28. 2015. Ст. 250.
2. Положення про Міністерство внутрішніх справ України : постанова Кабінету Міністрів України від 28.10.2015 року № 878. *Верховна Рада України: Законодавство України* : веб-сайт. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/878-2015-p/ed20231115#Text> (дата звернення: 16.03.2024).
3. Питання визначення повноважень деяких органів у сфері дотримання норм міжнародного гуманітарного права на всій території України : постанова Кабінету Міністрів України від 12.09.2023 р. № 975. *Верховна Рада України: Законодавство України* : веб-сайт. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/975-2023-p#n21> (дата звернення: 18.03.2024).

ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ МІНІМАЛЬНИХ ЗАПАСІВ НАФТИ ТА НАФТОПРОДУКТІВ В УКРАЇНІ ЯК ЕЛЕМЕНТ ФУНКЦІОНУВАННЯ СИСТЕМИ ЕНЕРГЕТИЧНОЇ БЕЗПЕКИ

Поліщук Олександр Григорович

*здобувач освітньо-наукового рівня (доктор філософії),
Науково-дослідний інститут публічного права
м. Київ, Україна*

Сфера енергетики є основою забезпечення функціонування України як суб'єкта глобалізаційних відносин. Окрім зовнішнього рівня реалізації енергетичних відносин, внутрішня система забезпечення енергетичного добробуту є пріоритетним напрямом розвитку нашої держави. У 2017 році Урядом України розпорядженням від 18 серпня № 605-р було схвалено Енергетичну стратегію України на період до 2035 року «Безпека, енергоефективність, конкурентоспроможність», яка є документом, що спрямований на вирішення проблем енергетичної безпеки в умовах нагальної потреби забезпечення суверенітету держави за обставин зовнішньої агресії із застосуванням як новітніх видів озброєнь, так і невійськових впливів. Документ пропонує механізми трансформаційного характеру на період до 2020 року та визначає стратегічні орієнтири розвитку до 2035 року [1].

Не зважаючи на високий рівень прогнозних показників, визначених даною стратегією, повномасштабне вторгнення на територію України ворога спричинило певну диверсифікацію у використанні енергетичних ресурсів, відповідно, сприяло змінам у цілісній організації системі забезпечення енергетичного потенціалу країни. Енергетична безпека країни опинилась під безпосередньою загрозою, що стало причиною необхідності перегляду планових документів та цільових очікувань. Так, у квітні 2023 року розпорядженням Кабінету Міністрів України № 373-р було схвалено нову Енергетичну стратегію України на період до 2050 року [2]. На превеликий жаль, на даний момент самого документу на офіційному веб-ресурсі законодавства України, не розміщено.

Щодо дефінітивного змісту поняття енергетичної безпеки, то слід погодитись з підходом, що «складність опису енергетичної безпеки полягає в тому, що виокремлення цієї сфери як об'єкта управління потребує врахування різних аспектів життєдіяльності країни. При цьому актуальність і важливість тих чи тих аспектів і характеристик визначає дослідник/управлінець з точки зору його поточних знань та політичних уподобань, рівня технологічного розвитку в цій сфері,

безпекової ситуації, у якій країна перебуває. Це, поряд з іншим, і спричиняє те, що наразі не існує єдиного методологічного підходу до виокремлення та опису сфери енергетичної безпеки» [3, с. 9]. Тобто, зміст визначення енергетичної безпеки є динамічним і залежить від поточного стану розвитку суспільних відносин, технологічного потенціалу країни, її економічного та соціального рівня, демографічної ситуації та багатьох інших компонентів.

Що стосується необхідності формування мінімальних запасів нафти і нафтопродуктів, то рішенням Ради національної безпеки і оборони України «Про невідкладні заходи щодо забезпечення енергетичної безпеки» від 2 грудня 2019 року, було визнано «недостатню ефективність заходів, що вживаються органами виконавчої влади у цій сфері» [4]. З метою підвищення ефективності державної політики у сфері енергетичної безпеки Рада національної безпеки і оборони України вирішила доручити Кабінету Міністрів України внести на розгляд Верховної Ради України законопроекти, зокрема, в тому числі щодо створення мінімальних запасів нафти і нафтопродуктів з урахуванням вимог Європейського Союзу щодо створення та підтримки таких запасів до 1 квітня 2020 року [4]. Таким чином, відповідно до даних нормативно-правових актів забезпечення мінімальних запасів нафти і нафтопродуктів визнається елементом системи енергетичної безпеки України.

Стосовно фактичних умов реалізації створення мінімальних запасів нафти і нафтопродуктів, слід зазначити, що відповідно до інформації, яка міститься у Загальнодержавній програмі розвитку мінерально-сировинної бази України на період до 2030 року, затвердженої Законом України від 21 квітня 2011 року № 3268-VI, мінерально-сировинний комплекс забезпечує вагомому частку валового національного продукту [5]. Програмою також передбачено, що у межах території України виділяються три нафтогазоносні райони: Східний (Дніпровсько-Донецька западина і північно-західна частина Донбасу), Західний (Волино-Подільська плита, Прикарпаття, Карпати і Закарпаття) і Південний (Причорномор'я, Крим та шельф у межах виключної (морської) економічної зони Чорного та Азовського морів). Державним балансом запасів корисних копалин враховано запаси нафти, газу і газового конденсату за 381 родовищем, основна їх кількість – 211 – зосереджена у Східному регіоні [5].

Програмою також передбачено завдання етапів її реалізації, до останнього з яких (2021–2030 роки) віднесено, зокрема, прискорений розвиток мінерально-сировинної бази, прогресивне зростання темпів та обсягів використання стратегічно важливих для економіки України корисних копалин; збільшення обсягів експорту сировини, проміжних

та кінцевих продуктів її переробки; поступове зменшення залежності від імпорту сировини; перетворення України на державу, що є важливою складовою світового мінерально-сировинного комплексу за обсягами використання стратегічно важливих корисних копалин і за масштабами залучення іноземних інвестицій [5].

Значним проривом у системі забезпечення енергетичної безпеки стало схвалення Закону України «Про мінімальні запаси нафти та нафтопродуктів» від 21.11.2023 № 3484-IX, яким визначаються правові, організаційні та економічні засади створення і функціонування в Україні системи мінімальних запасів нафти та нафтопродуктів [6]. Положенням статті 2 даного Закону передбачається, що для підвищення рівня енергетичної безпеки України та сталого постачання нафти та нафтопродуктів на внутрішній ринок у разі виникнення кризової ситуації на ринку нафти та нафтопродуктів, а також з метою запровадження надійного та прозорого механізму постачання нафти та нафтопродуктів на основі принципу солідарності Договірних Сторін Договору про заснування Енергетичного Співтовариства створюються мінімальні запаси нафти та нафтопродуктів. Дія цього Закону поширюється на відносини, що виникають у процесі створення, зберігання, заміни, розкриття, використання, поновлення та реалізації (продажу) мінімальних запасів нафти та нафтопродуктів, а також виконання плану дій для подолання кризової ситуації на ринку нафти та нафтопродуктів України [6].

Даний законодавчий акт значно пришвидшує наближення нормативно-правового забезпечення енергетичного сектору України до енергетичного простору Європейського Союзу, зокрема враховані вимоги, викладені у положеннях Директиви Ради 2009/119/ЄС, передбачається механізм звітування перед Статистичною організацією Європейської Комісії (Євростату) шляхом подання щомісячного звіту щодо статистики нафти (Eurostat's Monthly Oil Statistics Questionnaire); фіксується обов'язок подання до Секретаріату Енергетичного Співтовариства щомісячного статистичного звіту про обсяги імпорту або доставки сирової нафти з урахуванням вимог, визначених Регламентом Ради ЄС № 2964/95 від 20 грудня 1995 року щодо запровадження реєстрації імпорту та поставок сирової нафти у Співтоваристві, а також подання до Секретаріату Енергетичного Співтовариства та Статистичної організації Європейської Комісії (Євростату) щомісячного статистичного звіту про обсяги комерційних запасів, що зберігаються на території України [6].

Пояснювальною запискою до законопроекту було передбачено, що Україна належить до країн з дефіцитом власних природних вуглеводневих ресурсів. З точки зору забезпечення нафтою та нафтопродуктами

Україна є залежною від зовнішніх поставок, а рівень енергозалежності України характеризується недостатнім рівнем диверсифікації джерел постачання енергоносіїв. Разом з тим, відсутність в Україні необхідних запасів нафти і нафтопродуктів унаслідок суттєвої залежності національної економіки від імпорту енергоносіїв становить загрозу енергетичній безпеці країни [7].

Таким чином, створення системи забезпечення мінімальних запасів нафти і нафтопродуктів є необхідним елементом забезпечення енергетичної безпеки України на шляху до європейської інтеграції. Реалізація даної ініціативи залежить від низки зовнішніх і внутрішніх чинників енергетичної, економічної та політичної сфер, які лише сукупно здатні гарантувати енергетичну незалежність нашої держави.

Література:

1. Про схвалення Енергетичної стратегії України на період до 2035 року «Безпека, енергоефективність, конкурентоспроможність» : розпорядження Кабінету Міністрів України від 18 серпня № 605-р. *Верховна Рада України: Законодавство України* : веб-сайт. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/605-2017-p#Text> (дата звернення: 25.04.2024).

2. Про схвалення Енергетичної стратегії України на період до 2050 року: розпорядження Кабінету Міністрів України від 21.04.2023 року № 373-р. *Верховна Рада України: Законодавство України* : веб-сайт. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/373-2023-p#n6> (дата звернення: 26.04.2024).

3. Енергетична безпека України: перспективна модель управління ризиками : монографія. О. М. Суходоля, Ю. М. Харазішвілі, Г. Л. Рябцев; за ред. О. М. Суходолі. Київ : НІСД, 2023. 152 с.

4. Про невідкладні заходи щодо забезпечення енергетичної безпеки : рішення РНБО від 2 грудня 2019 року. *Верховна Рада України: Законодавство України* : веб-сайт. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/n0008525-19#Text> (дата звернення: 23.11.2023).

5. Про затвердження Загальнодержавної програми розвитку мінерально-сировинної бази України на період до 2030 року : Закон України від 21 квітня 2011 року № 3268-VI. *Відомості Верховної Ради України (ВВР)*. 2011. № 44. Ст. 457.

6. Про мінімальні запаси нафти та нафтопродуктів : Закон України від 21.11.2023 № 3484-IX. *Верховна Рада України: Законодавство України* : веб-сайт. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/3484-20#Text> (дата звернення: 27.11.2023).

7. Пояснювальна записка до Проекту Закону про мінімальні запаси нафти та нафтопродуктів. *Верховна Рада України. Офіційний*

вебпортал парламенту України. Законопроекти : веб-сайт. URL: <https://itd.rada.gov.ua/billInfo/Bills/CardByRn?regNum=9024-д&conv=9> (дата звернення: 29.04.2024).

DOI <https://doi.org/10.36059/978-966-397-395-1-35>

ПРОБЛЕМА КОЛАБОРАЦІОНІЗМУ В ПЕРІОД РОСІЙСЬКО-УКРАЇНСЬКОЇ ВІЙНИ

Риженко Ігор Миколайович

кандидат технічних наук, доцент,

член-кореспондент

Академія адміністративно-правових наук

м. Київ, Україна

Біланчук Андрій Володимирович

здобувач освітньо-наукового рівня (доктор філософії)

Науково-дослідний інститут публічного права

м. Київ, Україна

Проблема колабораціонізму не є новою, адже Україна в умовах війни перебуває вже з 2014 року, проте після повномасштабного вторгнення РФ до України, ця тема набула нового усвідомлення. Безумовно, все вищезначене впливає на формування змістового наповнення категорії «колабораціонізм» як багатокомпонентного нарративу в науковому, юридичному, морально-етичному, емоційно-психологічному вимірах.

Колабораціонізм – це співпраця громадян держави із ворогом для забезпечення інтересів ворога та заподіяння шкоди власній державі. Якщо розглядати цей термін, посилаючись на диспозицію ст. 111-1 Кримінального Кодексу України, то: «Колабораціонізм – це публічне заперечення громадянином України здійснення збройної агресії проти України, встановлення та утвердження тимчасової окупації частини території України або публічні заклики громадянином України до підтримки рішень та/або дій держави-агресора, збройних формувань та/або окупаційної адміністрації держави-агресора, до співпраці з державою-агресором, збройними формуваннями та/або окупаційною адміністрацією держави-агресора, до невизнання поширення державного суверенітету України на тимчасово окуповані території України» [1].

В незалежній Україні питання колабораціонізму гостро постало в 2014 р., коли був анексований Крим і воєнним шляхом була окупована російською федерацією частина Донецької і Луганської областей. Саме в той період в політичний дискурс України повернувся наратив колабораціонізм і розпочався процес юридичного оформлення колабораційної діяльності. Юридично процес оформлення законів відбувався з 2014 року. Тоді у в статті 10 проекту Закону “Про забезпечення прав та свобод та правовий режим на тимчасово окупованій території” було заявлено про співпрацю з державою окупантом, проте слово «колабораціонізм» автори проекту не використовували. У 2019 р. Верховна Рада ухвалила в цілому законопроект «Про внесення змін до Кримінального та Кримінального процесуального кодексів України (щодо удосконалення відповідальності за колабораційну діяльність та особливості застосування запобіжних заходів за вчинення злочинів проти основ національної та громадської безпеки)» (№ 7186). Слід зауважити, що всі спроби унормування закону про колабораційну діяльність були не завершеними, проекти мали розмиті формулювання, не було чіткого розмежування між видами колаборації. Проблемою також було і те, що в політична еліта проросійського спрямування в Україні досить впевнено і безкарно саботувала прийняття цих законів в будь яких із версій.

Зміни в Закон про колабораційну діяльність були внесені вже з початком нової фази війни в Україні. 3 березня 2022 року був підписаний президентом В. Зеленським Закон України про колабораційну діяльність зі змінами. Кримінальний кодекс України доповнено статтею 111-1, якою визначено поняття колабораціонізму та його види, а також відповідальність за вчинення кримінального правопорушення, визначеного цією статтею, передбачає покарання у вигляді позбавлення права обіймати певні посади або займатися певною діяльністю на строк від 10 до 15 років [2].

Вивчаючи праці українських професорів, таких як : В. Горобець, Т. Заболотна, Б. Ковальов, В. Кучер, Т. Пентер та ін. можна виділити декілька форм колабораціонізму. Ці науковці детально проаналізували їх та відокремили економічну і культурну. Економічний колабораціонізм, на думку більшості науковців, передбачає співпрацю в сфері господарської діяльності. Розглядаючи причини співпраці місцевого населення з окупантами у економічній сфері, український дослідник О. Потильчак доводить, що ці дії відбувалися вимушено через тиск загальної трудової повинності та життєвих обставин. Тому цих людей не можна віднести до колабораціоністів у повному розумінні цього слова. Натомість дослідник запропонував використовувати термін в двох версіях: «вимушений» та «добровільний» колабораціонізм [3].

Хоч законодавець не визначає у ст. 111-1 ККУ «добровільного» колабораціонізму, такі науковці, як Р. О. Мовчан та Є. О. Письменський стверджують, що, з одного боку, відсутність безпосереднього згадування про «добровільність» у відповідних частинах цієї статті не виключає застосування при кримінально-правовій оцінці відповідних дій положень ст. 40 КК України про фізичний або психічний примус. Наявність цього положення слугує нормативним запобіжником визнання кримінально протиправними будь-яких вчинених під безпосереднім впливом примусу діянь із співпраці з окупантом (наприклад, коли колабораційна діяльність вчиняється через погрозу вбивства близьких для особи людей чи її самої) [4].

Особливо важливим вирішенням цієї проблеми є з огляду того масового героїзму та безсмертного подвигу, які проявляються нашими героями на всіх фронтах, включаючи працівників Національної поліції України, які поряд із забезпеченням громадської безпеки всередині країни та виявленням колаборантів, спільно з іншими правоохоронними органами, беруть безпосередню участь у бойових діях з «рашистськими» окупантами.

Я вважаю, що на сьогоднішній день колабораціонізм – це найбільш складна та водночас важлива проблема «на полі бою». Для вирішення цього питання потрібно торкатися не лише фактичної інформації про «коллаборанта», а й розуміти причини цього ганебного вчинку. Можливо під час проведення слідчих дій долучати психологів, аби зрозуміти чи був психологічний вплив на цю людину, або ж вона усвідомлюючи скоювала цей злочин.

Підсумовуючи хочу зауважити, що після закінчення війни проблема колабораціонізму поставить перед владою, наукою і суспільством нові труднощі. Науковці повинні по новому осмислити та відрефлексувати колабораціонізм. Влада повинна забезпечити публічність і прозорість системи покарань за такий вид діяльності. В українському суспільстві буде відбуватись вирішення двох протилежних проблем. З одного боку – це проблема покаяння колаборантів і їх індивідуальна відповідальність за скоєні злочини, а з іншого боку – це проблема співіснування з колаборантами в державі.

Література:

1. Кримінальний кодекс України від 5 квітня 2001 року [Електронний ресурс]. *Відомості Верховної Ради України*. 2001. № 25–26. Режим доступу: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/2341-14#n3862>
2. Закон України про колабораційну діяльність зі змінами. <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/2108-20#Text>

3. Потильчак О. Економічний колабораціонізм в Україні в роки нацистської окупації (1941–1944): причини і прояви К. : УДПУ ім. М. П. Драгоманова, 1997. 29 с.

3. Письменський Є. О., Мовчан Р. О. Новели кримінального законодавства України про колабораційну діяльність: дискусійні питання та спроба їх розв'язання. *Юридичний науковий електронний журнал*. № 6. 2022 р. С. 357–358. URL: http://www.lsej.org.ua/6_2022/79.pdf

DOI <https://doi.org/10.36059/978-966-397-395-1-36>

**ВІЙСЬКОВЕ КАПЕЛАНСТВО В УКРАЇНІ
ЯК ЗАСІБ ФОРМУВАННЯ І ПІДТРИМКИ
МОРАЛЬНО-ПСИХОЛОГІЧНОГО СТАНУ
ВІЙСЬКОВОСЛУЖБОВЦІВ**

Риженко Ігор Миколайович

кандидат технічних наук, доцент,

член-кореспондент

Академія адміністративно-правових наук

м. Київ, Україна

Єленич Ігор Степанович

здобувач освітньо-наукового рівня (доктор філософії),

Науково-дослідний інститут публічного права

м. Київ, Україна

Зміни в зовнішньому та внутрішньому безпековому середовищі України пов'язані із стримуванням і відсічу збройної агресії РФ, активною фазою бойових дій та умови воєнного стану, зумовили необхідність створення нової системи забезпечення національної безпеки і оборони України, складовою якою залишається питання зміцнення законності, правопорядку та запобігання військовій злочинності.

Серйозну стурбованість сьогодні викликає статистика військових кримінальних правопорушень, що являється свідченням того, що система профілактичної роботи з попередження порушень військової дисципліни та підтримання правопорядку у ЗСУ та інших військових формуваннях не відповідає сучасним вимогам [1, с. 5].

Не викликає сумніву, що під час дій у суперечливій, екстремальній та воєнній обстановці саме морально-психологічна підготовка

військовослужбовців набуває вирішального значення у забезпеченні підтримки на належному рівні їх боєздатності і готовності до виконання поставлених завдань [2, с. 189].

Однією з важливих складових формування і підтримки відповідного морально-психологічного стану ЗС та зміцнення психологічної стійкості військовослужбовців сьогодні виступає служба капеланів. Функція капеланів у ЗС – виконання ролі радників і консультантів командирів військових частин і підрозділів з питань релігії та морально-психологічної підготовки особового складу, допомога у вихованні військовослужбовців ґрунтуючись на морально-етичних і гуманістичних принципах [3, с. 62].

Першим військовим формуванням де було впроваджено інститут військових капеланів стала Національна гвардія України (20 лютого 2017 року) [4, с. 250].

Нажаль законодавче закріплення інститут військових капеланів отримав лише 30 листопада 2021 року (до цього ВР України законопроекти про капеланську службу розглядалися в 2014, 2015, 2019, 2020 та 2021 роках), з прийняттям Закону України № 1915-IX «Про Службу військового капеланства» (Закон № 1915-IX), яким вперше в історії ЗСУ було законодавчо закріплено порядок регулювання відносин у сфері забезпеченні права на свободу світогляду та віросповідання військовослужбовців, а також визначено правові та організаційні засади і принципи діяльності служби військового капеланства [5].

Законом № 1915-IX закріплено, що служба військового капеланства призначена для організації заходів щодо задоволення духовно-релігійних потреб військовослужбовців та працівників ЗСУ, Національної гвардії України, інших військових формувань утворених відповідно до законодавства України, Державної прикордонної служби України і членів їх сімей та утворюється як окрема їх структура, вид якої залежить від обсягу, характеру та складності заходів щодо задоволення духовно-релігійних потреб в структурних підрозділах Збройних Сил України.

Військовий капелан, являється особою, яка в установленому Законом порядку отримала мандат на право здійснення військової капеланської діяльності, уклала контракт на проходження військової служби на посаді особи офіцерського складу (виключно на посадах Служби військового капеланства) та здійснює військову капеланську діяльність у підрозділах Збройних Сил України, Національної гвардії Національної гвардії України, інших військових формувань створених відповідно до законодавства України, Державної прикордонної служби України на підставах та в порядку, передбачених цим Законом [5].

Незначна кількість в українській армії військових капеланів пояснюється встановленням жорстких вимог до набуття права на здійснення капеланської діяльності. Відповідно до Закону № 1915-IX (Військовим капеланом може бути громадянин України, який є священнослужителем зареєстрованої в Україні релігійної організації та отримав від даної організації мандат на право здійснення військової капеланської діяльності. Обов'язковою вимогою для зайняття посади військового капелана є наявність вищої богословської освіти) [5] та значною бюрократичною процедурою отримання даного статусу.

Підтримуючи позицію Л.П. Непіпенко, варто зазначити, що трансформація державних і соціальних структур в умовах незалежності України, що спричинила докорінну зміну державно-церковних відносин, супроводжувалася зміною попередньої світоглядно-ціннісної парадигми, в межах якої проблема військового духовенства або ігнорувалась, або фальсифікувалась. Динаміка еволюції капеланства свідчить про взаємозв'язок між демократизацією українського суспільства після отримання незалежності та розвитком військової капеланської діяльності, введенням служби військового капеланства. Розвиток військово-релігійних відносин відбувався на тлі одночасного становлення ЗСУ під впливом зміни характеру російсько-українських відносин [6, с. 131]. Необхідність досягнення консенсусу в практичних питаннях душпастирської опіки між різними конфесіями, церквами, деномінаціями, напрямками і толками у віросповіданнях, що функціонують в сучасній Україні, в умовах воєнного стану унеможлиблюється у результаті деструктивного впливу антиукраїнської та антидержавницької позиції УПЦ (МП) на розвиток військово-релігійних відносин [6, с. 134]. При цьому УПЦ МП «не засудила російську агресію проти України, не визнала рф державою агресором і не відмежувалася від позиції РПЦ, створюючи ризики не тільки використання своєї мережі для просування ідеології «русского мира» [7, с. 176].

Все це стало основною причиною зупинення розвитку інституту військового капелана, як одного з основних складових в системі заходів морально-психологічного забезпечення запобігання дезертирству в Україні, що призводить до вкрай негативних наслідків, особливо в період воєнного стану.

Підтримуючи позицію Г.О. Гозуватенко, ми переконані, що ефективність морально-психологічного забезпечення військовослужбовців у ході виконання поставлених завдань в першу чергу досягається: своєчасною постановкою завдань та організацією морально-психологічного забезпечення; постійним аналізом та прогнозуванням розвитку морально-психологічної обстановки, якісним плануванням та проведенням розвитку морально-психологічної обстановки, визначенням їх

найефективніших форм і способів; безпосередньою організаторською діяльністю з метою формування у військовослужбовців високої морально-психологічної стійкості та активності; підтриманням постійної взаємодії органів виховної роботи з відповідними штабами та іншими органами управління щодо організації морально-психологічного забезпечення його стійким і безперервним управлінням [8, с. 191].

Література:

1. Агаєв Н. А., Коқун О. М., Герасименко М. В., Пішко І. О., Лозінська Н. С. Досвід роботи в армії США та арміях інших країн щодо недопущення втрат особового складу з причин, не пов'язаних із виконанням завдань за призначенням : методичний посібник. К. : НДЦ ГП ЗСУ, 2018. 156 с.

2. Гозуватенко Г. О. Аналіз чинників, що впливають на морально-психологічне забезпечення військовослужбовців служби за контрактом збройних сил України у миротворчих операціях. *Вісник державного університету «Львівська політехніка»*. 2010 С. 188–194.

3. Агаєв Н. А., Коқун О. М., Герасименко М. В., Пішко І. О., Лозінська Н. С. Досвід роботи в армії США та арміях інших країн щодо недопущення втрат особового складу з причин, не пов'язаних із виконанням завдань за призначенням : методичний посібник. К. : НДЦ ГП ЗСУ, 2018. 156 с.

4. Ткачук П. О. Інститут військового капеланства в Україні: становлення, розвиток в умовах сучасної гібридної війни Російської федерації. In *Modern Historical Science: Changes and Development Synergy of Research Studies*, Riga, Latvia: Baltija Publishing, 2021. P. 241–261. [Електронний ресурс]. Режим доступу: <http://baltijapublishing.lv/omp/index.php/bp/catalog/download/156/4640/9749-1?inline=1>

5. Про Службу військового капеланства Закон України від 30.11.2021 № 1915-IX Електронний ресурс. Режим доступу: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/1915-20#n51>

6. Непіпенко Л. П. Військове капеланство в незалежній Україні: поступ власної моделі. *Вісник Львівського університету. Серія філос.-політолог. студії*. 2022. Випуск 43. С. 126–138.

7. Ворошук О. М. Становлення інституту військового духовенства (капеланської служби) Збройних сил України (1991–2017 рр.) : дис. ... д-ра філос. : 253 «Військове управління (за видами збройних сил)» (25 – Воєнні науки, національна безпека, безпека державного кордону). Київ, 2021. 312 с.

8. Гозуватенко Г. О. Аналіз чинників, що впливають на морально-психологічне забезпечення військовослужбовців служби за контрактом збройних сил України у миротворчих операціях. *Вісник державного університету «Львівська політехніка»*. 2010 С. 188–194.

ДІЯЛЬНІСТЬ ВИБОРЧИХ КОМІСІЙ В УМОВАХ ПРАВОВОГО РЕЖИМУ ВОЄННОГО СТАНУ

Рой Олег Володимирович

кандидат юридичних наук,

адвокат, помічник-консультант народного депутата України,

консультант Комітету Верховної Ради України

з питань соціальної політики та захисту прав ветеранів

м. Черкаси, Україна

Вибори різних рівнів – це ознака демократичної держави. Така позиція є обґрунтованою, оскільки народ є єдиним джерелом влади, а громадяни мають виключне право обирати та бути обраними.

Україна пройшла великих шлях для забезпечення можливості проведення вільних, відкритих, рівних, прямих та чесних виборів.

Виборчі процеси в незалежній Україні вказують, що народ України активно долучається до виборчого процесу та проявляє ініціативу, вважаючи право обирати важливим громадянським обов'язком.

До питань діяльності виборчих комісій звертались у своїх працях такі вчені, як: Андрушко І.П., Афанасьєва М.В., Бучин М.А., Гринюк Р.Ф., Гуцуляк О.І., Діденко О.М., Кіцяк М.В., Ключковський Ю.Б. та інші.

Громадяни обирають Президента України, депутатів Верховної Ради України, місцевих депутатів, сільських, селищних міських голів.

Згідно із ч. 1 ст. 69 Конституції України народне волевиявлення здійснюється через вибори, референдум та інші форми безпосередньої демократії [1].

На даний час, черговими мали бути вибори Президента України, вибори народних депутатів України в окремих округах та вибори міських голів.

Проте, у зв'язку із повномасштабною військовою агресією проти України, Президентом України видано Указ № 64/2022 «Про введення воєнного стану в Україні» із 05 години 30 хвилин 24 лютого 2022 року [2], що затверджено Верховною Радою України відповідним законом [3], та в подальшому дію правового режиму воєнного стану продовжено.

Пунктом 3 ч. 1 ст. 19 Закону України «Про правовий режим воєнного стану» визначено, що в умовах воєнного стану забороняються проведення виборів Президента України, а також виборів до Верховної Ради України, Верховної Ради Автономної Республіки Крим і органів місцевого самоврядування [4].

Виборчий кодекс України у ч. 6 ст. 20 встановлює, що рішення щодо призначення виборів, виборчий процес яких був припинений або не розпочався у зв'язку з введенням воєнного або надзвичайного стану, ухвалюється відповідним суб'єктом їх призначення не пізніше місяця з дня припинення або скасування воєнного або надзвичайного стану, а у разі якщо для проведення виборів законом не вимагається окремого рішення про їх призначення, про початок відповідного виборчого процесу оголошує Центральна виборча комісія не пізніше місяця з дня припинення або скасування воєнного або надзвичайного стану [5].

Відтак, обгрунтовано, з урахуванням фактичних обставин законодавцем було враховано, що воєнний стан обмежує проведення виборів, оскільки існує загроза безпеки громадян, можливе порушення принципів та засад виборчого процесу, а також може вплинути на функціонування держави в цілому.

Проте, відсутність виборів не створює перешкод у функціонування держави та її інститутів в особливий період, так як, Президент України (ст. 108 Конституції України) [1], Верховна Рада України (ст. 90 Конституції України) [1], органи місцевого самоврядування (ст. 42 Закону України «Про місцеве самоврядування в Україні» [6], ст. 4 Закону України «Про статус депутатів місцевих рад») [7] здійснюють свої повноваження до вступу на посаду чи формування органів, що будуть обрані на чергових чи позачергових виборах.

Тобто, робиться чіткий та однозначний висновок, що Президент України, депутати Верховної Ради України (Верховна Рада України), депутати місцевих рад та сільські, селищні і міські голови є легітимними і повноважними, на даний час, та до припинення дії правового режиму воєнного стану та вступу в повноваження майбутніх суб'єктів владних повноважень, які будуть обрані на чергових чи позачергових виборах.

У розумінні ст. 22 Виборчого кодексу України виборча комісія, уповноважена здійснювати підготовку і проведення відповідних виборів є суб'єктом виборчого процесу [8].

Відповідно до ч.ч. 1, 2 ст. 32, ч.ч. 1, 4 ст. 33 Виборчого кодексу України в Україні виборчі комісії це незалежні органи адміністрування виборчих процесів, є спеціальними колегіальними органами, уповноваженими організувати підготовку та проведення виборів і забезпечувати реалізацію виборчих прав громадян України, додержання та однакове застосування виборчого законодавства.

До виборчих комісій належать: Центральна виборча комісія; окружні виборчі комісії; територіальні виборчі комісії; дільничні виборчі комісії.

Окружні та дільничні виборчі комісії є тимчасовими органами, що утворюються на час підготовки та проведення відповідних. Територіальні виборчі комісії є постійно діючими органами (ч. 8 ст. 33 Виборчого кодексу України) [8]. Також Центральна виборча комісія є постійно діючим колегіальним державним органом [9].

Тож можна розрізнити виборчі комісії на тимчасові та постійні. Відповідно, у період між виборчими процесами, діють постійні комісії такі як, Центральна виборча комісія та територіальні виборчі комісії.

Щодо Центральної виборчої комісії (далі – ЦВК), слід зазначити, що ст. 17-25 Закону України «Про Центральну виборчу комісію» [9] визначають її повноваження, серед яких, на даний час, головними слід виділити: міжнародне співробітництво, робота з інформацією, робота з формами документів, реєстрація народних депутатів (за списком), консультативно-методичне забезпечення діяльності територіальних виборчих комісій, є вищестоящою комісією у системі виборчих комісій.

Тобто, діяльність ЦВК є цілком логічною під час дії правового режиму воєнного стану, разом з тим, у зв'язку із не таким значним навантаженням та малою періодичністю засідань, законодавцеві слід розглянути питання про розмір оплати членів ЦВК та кількість апарату, щоб не створювати додаткове навантаження на бюджет держави.

До основних функцій територіальних виборчих комісій (далі – ТВК), на даний час, належать визнання обраними та реєстрації депутатів місцевих рад (за списками у порядку наступності). Разом з тим, у зв'язку із тим, що ТВК сформовані за територіальним принципом – велика кількість членів ТВК є внутріньо переміщеними особами або особами, які виїхали за кордон, тому виникає проблеми у наявності кворуму ТВК, та неналежною діяльністю ТВК. Тому, ЦВК та політичним партіям слід звернути увагу на діяльність ТВК та їх членів, вжити заходів щодо забезпечення діяльності ТВК згідно законодавчих вимог.

На основі вищевикладеного робиться висновок, що як вищі керівні органи державної влади (Президент України та Верховна Рада України), так і органи місцевого самоврядування є легітимними та повноважними на даний час, до припинення дії правового режиму воєнного стану та вступу в повноваження майбутніх суб'єктів владних повноважень, які будуть обрані на чергових чи позачергових виборах.

ЦВК, як найвища комісія у системі виборчих комісій має вживати швидких заходів, у тому числі, формувати нові склади ТВК, у разі нездійснення ними повноважень. А законодавцям необхідно звернути увагу на розмір оплати членів ЦВК та кількість апарату, що скоротить бюджетні видатки. Крім того, фактичні зміни, що викликані війною створюють нові проблеми у діяльності комісій, тому ЦВК слід приділити увагу на розробці правової бази задля підвищення виборчих стандартів в Україні.

Література:

1. Конституція України : Закон України від 28 червня 1996 р. № 254к/96-ВР. *Відомості Верховної Ради України (ВВР)*. 1996. № 30, ст. 141.
2. Про введення воєнного стану в Україні: Указ Президента України від 24 лютого 2022 р. № № 64/2022 URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/64/2022#Text> (дата звернення: 02.05.2024).
3. Про затвердження Указу Президента України «Про введення воєнного стану в Україні»: Закон України від 24 лютого 2022 р. № 2102-IX URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/2102-20#Text> (дата звернення: 02.05.2024).
4. Закон України: Про правовий режим воєнного стану від 12.05.2015 № 389-VIII. *Відомості Верховної Ради (ВВР)*, 2015, № 28, ст. 250. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/389-19> (дата звернення 04.05.2024).
5. Виборчий кодекс України від 19.12.2019 №396-IX. *Відомості Верховної Ради України (ВВР)*. 2020, № 7, № 8, № 9, ст. 48. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/396-20#Text> (дата звернення 04.05.2024).
6. Закон України: Про місцеве самоврядування в Україні від 21.05.1997 №280/97-ВР. *Відомості Верховної Ради України (ВВР)*. 1997. № 24, ст.170. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/280/97-вр#Text> (дата звернення 05.05.2024).
7. Закон України: Про статус депутатів місцевих рад від 11.07.2002 № 93-IV. *Відомості Верховної Ради України (ВВР)*. 2002. № 40, ст. 290. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/93-15#Text> (дата звернення 06.05.2024).
8. Виборчий кодекс України від 19.12.2019 №396-IX. *Відомості Верховної Ради України (ВВР)*. 2020. № 7, № 8, № 9, ст. 48. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/396-20#Text> (дата звернення 06.05.2024).
9. Закон України: Про Центральну виборчу комісію від 30.06.2004 № 1932-IV. *Відомості Верховної Ради України (ВВР)*, 2004, № 36, ст.448. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/1932-15#Text> (дата звернення 06.05.2024).

ПРАВОВЕ РЕГУЛЮВАННЯ МЕХАНІЗМІВ ФІНАНСУВАННЯ ВІДНОВЛЕННЯ УКРАЇНИ ВІД НАСЛІДКІВ ВОЄННИХ ДІЙ

Сараскіна Тетяна Василівна

*кандидат юридичних наук, запрошений дослідник
Університет прикладних наук, технологій, бізнесу та дизайну
м. Вісмар, Німеччина*

Російська військова агресія проти нашої незалежної держави, внесла суттєві зміни в життя як окремої людини чи сім'ї, громади, підприємства або установи, а також, в цілому, суспільства та держави. Сформоване за мирних часів українське законодавство, не завжди може ефективно відповідати наявним реаліям нашого життя. Подолання цих викликів залежить від спільних зусиль влади, науковців, практиків, а також, від вдалого використання передового зарубіжного досвіду.

Країни-партнери України, надаючи бюджетну підтримку, гуманітарну та іншу допомогу з відновлення критичної і соціальної інфраструктури, частіше за все, застосовують вже існуючі міжнародні механізми та інституції. Наприклад, «Механізм розширеного фінансування» (МВФ), «Підтримка державних видатків для забезпечення сталого державного управління в Україні» Світовий банк Міжнародна асоціація розвитку (МАР), проекти МБРР, ЄБР, ЄІБ та інше.

Поряд з цим, відповідаючи на довготривалі випробування та, враховуючі стратегічні плани, започатковуються й нові механізми, наприклад, «Ukraine Facility». Сьогодні це фінансова допомога ЄС у формі як безповоротної, так і кредитної підтримки України, інвестиційні проекти та технічна допомога Україні у відновленні. В майбутньому цей механізм планується розповсюдити і на відносини, пов'язані зі вступом України до ЄС, а саме, отриманням коштів на модернізацію держави, як кандидата до вступу до ЄС.

Наразі, глобальні процеси щодо відновлення України можна розглядати в межах двох масштабних міжнародних механізмів, які нині стрімко формуються: 1 – відшкодування шкоди, заподіяної РФ, за її ж рахунок; 2 – сприяння відбудові, включаючи відновлення та модернізацію, а також, подолання соціальних, економічних та екологічних наслідків війни за рахунок грантових чи запозичених коштів та інвестицій.

Механізм відшкодування збитків за рахунок заморожених російських активів нині вибудовується в США та в ЄС. На початковому етапі це стосуватиметься відсотків, нарахованих на російські активи,

в подальшому, ймовірно, й самих фінансових інструментів та іншого майна. Зазначимо, що за рахунок конфіскованих російських активів в майбутньому можливе повернення кредиторам, наданих Україні кредитних ресурсів за час військових дій і сплата відсотків за такими запозиченнями. Функціонування ж зазначеного механізму залежить не від українського законодавця, а від прийняття спеціального законодавства в США та в ЄС.

Україна стосовно конфіскації активів держави-агресора, розміщених в Україні, поступила рішуче практично в перші дні війни, прийнявши Закон України № 2116-IX від 3 березня 2022 року «Про основні засади примусового вилучення в Україні об'єктів права власності Російської Федерації та її резидентів» [1]. За рахунок отриманих на підставі зазначеного Закону коштів, здійснюється формування «Фонду ліквідації наслідків збройної агресії» (п. 8 ст. 11 Закону України «Про Державний бюджет України на 2024 рік), що був утворений у складі Спеціального фонду Державного бюджету України, відповідно в 2022, 2023 та 2024 роках [2].

В царині ж правового забезпечення механізмів фінансування відбудови (відновлення, модернізації), подолання соціальних, економічних та екологічних наслідків війни за рахунок безповоротно наданих чи кредитних коштів зарубіжних партнерів, інвестицій, а також закріплення в законодавстві чітких процедур використання та прозорого контролю за їх ефективним, цільовим використанням, має відбутися багато змін і унормування.

В першу чергу, вже давно потрібно розробити спеціальне законодавство про Фонд відновлення та розвитку України, визначити його статус, можливо й, як позабюджетний, встановити джерела наповнення за рахунок надходжень від іноземних держав та інституцій, визначити прозорі механізми розподілу та використання його коштів, контролю та наглядову раду.

Врегулювати взаємодію нового Фонду відновлення та розвитку України з Фондом регіонального розвитку, через який спочатку планувалась відбудова України після війни, про що свідчать зміни від 9 липня 2022 року до Закону України від 5 лютого 2015 року № 156-VIII «Про засади державної регіональної політики». На сьогодні ж його функціонування в структурі Спеціального фонду Державного бюджету України за призначенням практично зупинене, див. ст. 22(1) Закону України № 156-VIII від 5 лютого 2015 року [3].

Як нам вбачається, завдання, що стоять перед новим Фондом відновлення та розвитку України будуть набагато ширшими ніж ті, що нині реалізуються за допомогою Фонду регіонального розвитку, а Закон України № 156-VIII від 5 лютого 2015 року, який регулює

функціонування Фонду регіонального розвитку у складі Державного бюджету України, вочевидь, на це не розрахований.

На останок хотілось би запропонувати залучати до контролю за розподілом та використанням коштів нового Фонду відновлення та розвитку України представників органів місцевого самоврядування, а також громадських організацій ветеранів і волонтерських організацій з тривалим, ефективним досвідом всебічної допомоги під час військових дій.

Література:

1. Про основні засади примусового вилучення в Україні об'єктів права власності Російської Федерації та її резидентів: Закон України від 3 березня 2022 р. № 2116-IX / Верховна Рада України. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/2116-20#Text> (дата звернення 15.05.2024).

2. Про Державний бюджет України на 2024 рік: Закон України від 09 листопада 2023 р. № 3460-IX / Верховна Рада України. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/3460-20#Text> (дата звернення 15.05.2024).

3. Про засади державної регіональної політики: Закон України від 5 лютого 2015 року № 156-VIII / Верховна Рада України. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/156-19#Text> (дата звернення 15.05.2024).

DOI <https://doi.org/10.36059/978-966-397-395-1-39>

САМОРОЗВИТОК ВОЛЬОВИХ ЯКОСТЕЙ ВІЙСЬКОВОСЛУЖБОВЦЯ

Сачук Андрій

здобувач освітньо-наукового рівня (доктор філософії)

Науково-дослідний інститут публічного права

м. Київ, Україна

Слюсарчук Павло

здобувач освітньо-наукового рівня (доктор філософії)

Науково-дослідний інститут публічного права

м. Київ, Україна

Коли говорять, що у людини висока сила волі – це означає, що вона здатна успішно протистояти всім внутрішнім і зовнішнім перешкодам-перешкодам на шляху досягнення своїх значимих цілей і втілення своїх

заповітних бажань. Сила волі – це здатність продовжувати рух до мети навіть тоді, коли дуже хочеться зупинитися [1, с. 84].

«Вольові якості особистості виявляються в її ініціативності, самостійності, незалежності, рішучості, наполегливості, впертості, невідступності у намаганні досягти бажане. Ініціативна людина береться за справу, не очікуючи стимуляції ззовні. Рішучість виражається у впевненості, з якою приймають рішення, у твердому його обстоюванні та дотриманні. Вольовий процес не закінчується прийняттям рішення. Для його реалізації необхідна передусім наполегливість у досягненні мети, неослабна енергія діяти протягом тривалого часу, незважаючи на труднощі та перешкоди; вони, як відомо, тільки загартовують волю» (Пліній Старший).

На протипагу негативним звичкам кожен із нас повинен виконувати в собі три головні позитивні звички, які з часом можуть витіснити негативні: це вміння трудитися, точніше, творчо працювати в режимі певної дисципліни; звичку до постійного здоров'я; звичку до постійного навчання, яке забезпечує нас необхідними знаннями для успішної професійної. Але той, хто вступив на такий шлях, повинен пам'ятати: вам належить проявити дивовижну наполегливість, волю і безжалісність до власної інертності, оскільки ці три властивості стоять біля витоків усіх наших майбутніх досягнень. Не можна чекати когось, хто прийде і допоможе вам. Тільки ви самі це можете зробити, щоб можна було розраховувати на очікуваний результат» [2, с.128].

Що ж необхідно робити для того, щоб створити потужну нервову силу, яка могла б бути запорукою реалізації задуманого? І чи часто можна зустріти таких людей у нашому суспільстві. Коли мова заходить про стійку нервову систему, нервову силу, про витримку, можна одразу навести приклад лікарів, рятувальників, пожежників, військовослужбовців. Тобто ті професії, де сила воля необхідна і обов'язкова. Де повинна бути присутня сила духу. Це перелік найбільш стресових, складних і тяжких професій. Для чого потрібна в них сила волі, а зокрема, для чого потрібна військовослужбовцям і яким повинен бути військовослужбовець?

В умовах війни, для військовослужбовців у першу чергу, велику роль відіграє сила волі, яка потрібна для того, щоб розвинути хорошу фізичну і моральну підготовку до виконання бойових завдань.

По-друге, виконувати поставлені завдання з бажання і ентузіазмом. Будь-яка робота вимагає гарного виконання проблем, які виникають. Тобто, військовослужбовець повинен поважати свою роботу, виховати в собі пунктуальність, своєчасність, обережність.

Серед інших рис, які мають бути притаманні військовослужбовцям: вихованість, чесність, справедливість, адекватність, оперативність,

повинен бути освіченим, ну і звісно, ввічливим, добрим і, в якійсь мірі, він повинен бути психологом. Бо часто люди їм відкриваються та просять допомоги. Які ще вимоги? Сила, швидкість, стійкість до високої психологічної напруги, швидкість прийняття рішень в сформованій ситуації, емоційна стійкість [3, с. 332].

Можливо, силу волі потрібно виховати військовослужбовцям для того, щоб витримати всі складнощі, які виникають у цій професії. Звичайна, морально не підготовлена людина, не зможе одразу витримати таке навантаження. Тому, психічна сила теж залежить від виховання, а виховання можливе лише, якщо ти маєш силу волі.

Як виховати в собі ці навички, як взагалі, виховати в собі силу волі?

По- перше, уникати спокусу. Наш мозок генерує нескінченний потік всіяких бажань, а сила волі «Я не буду» не дає слідувати всім цим бажанням без розбору. Коли сильно хочете чогось, але цього не можна, то кожен стикається з вибором: піддатися потягу або утриматися. В цю хвилину необхідно знайти душевні сили і сказати: «Я не буду» кожній клітинці тіла, яка кричить: «Я хочу!».

По-друге, ні в якому разі не звинувачувати і не карати себе, якщо раптом не встояли перед спокусою. Вина і супроводжувачий її стрес – найнебезпечніші вороги у вольовому випробуванні.

По-третє, уміти говорити собі «Ні» – лише одна зі складових сили волі. Часом набагато важливіше сказати «ТАК» – інакше як зробити все те, що ви відкладаєте. Сила волі «Я буду» допомагає включити все це в список сьогоднішніх справ, навіть коли страх невдачі, нескінченні дрібні турботи намагаються переконати в необхідності задуманих дій.

По-четверте, зберігайте бадьорість духу в найтяжчих ситуаціях. Далі ще декілька способів:

- свідоме вироблення корисної звички;
- виявити мотиваційний ресурс;
- не вірити в почуття втоми;
- бажання постійно повинне вам про себе нагадувати;
- старання.

Необхідно прикладати систематичні, довгі і цілеспрямовані зусилля. Саме для цього необхідна сила волі, і саме з цієї причини її необхідно тримати в тонусі і розвивати. У систематичних вправах і полягає справжнє виховання, але аж ніяк не у дотриманні певних правил, які, зазвичай, тільки сковують ініціативність і креативний підхід у вирішенні справи [4, с. 154]. Наша діяльність пов'язана з такими поняттями, як почуття, розум і воля. Почуття вказує на спрямованість дії, розум досліджує шляхи реалізації дії, а завдяки волі людині вдається пройти цим шляхом попри всі перешкоди. У нас, зазвичай, і бракує сили характеру, щоб покірно йти за велінням розуму, – все ж

посиленим тренуванням сили волі можна переломити хід подій на свою сторону. Якщо вперто йти вперед, то немає такої вершини, яку б не можна було підкорити, якщо сильно бажаєш.

Література:

1. Васянович Г. П. Основи психології: навч. посібник. Київ : Педагогічна думка, 2012. 114 с.
2. Сергєєнкова О. П., Столярчук О. А., Коханова О. П., Пасека О. В. Загальна психологія : навч. посібник. Київ : Центр учбової літератури, 2012. 296 с.
3. Гетьман А. П., Герасіна Л. М., Данильян О. Г. Правове виховання в сучасній Україні, 2013. 440 с.
4. Варій М. Й. Психологія : навч. посібник. Київ : Центр учбової літератури, 2009. 288 с.

DOI <https://doi.org/10.36059/978-966-397-395-1-40>

ДО ПИТАННЯ РОЗВИТКУ КОНЦЕПЦІЙ, ФОРМ І ПРИНЦИПІВ ВІДНОВНОГО ПРАВОСУДДЯ У ЗАРУБІЖНИХ КРАЇНАХ

Светлічний Ігор Валерійович

*аспірант Інституту держави і права імені В. М. Корецького
Національної академії наук України, адвокат,
старший офіцер воєнно-наукового відділу,
Адміністрація Державної спеціальної служби транспорту
Міністерства оборони України,
м. Київ, Україна*

Досліджуючи питання розвитку концепції, форм і принципів відновного правосуддя у зарубіжних країнах, аналізуючи різні підходи, зазначимо, що відновне правосуддя – це насамперед справедливе правосуддя. Тож відновне правосуддя слід розглядати як компенсаційне вирішення наслідків злочинів невеликої або середньої тяжкості, а також злочинів, скоєних неповнолітніми, яке передбачає участь сторін кримінального конфлікту, сім'ї, держави та суспільства, відновлює права потерпілого, компенсує заподіяну йому шкоду та примирляє спірні сторони, тобто відновлює відносини.

Реалізація програм відновного правосуддя може здійснюватися в різних формах: медіація для розв'язання суперечок між потерпілими і правопорушниками, посередництво, яка передбачає участь, окрім

сторін правопорушення, нейтрального і неупередженого посередника; сімейні групові конференції (family group conferencing), що застосовуються, як буде показано нижче, в деяких країнах світу, переважно щодо неповнолітніх і в яких беруть участь крім потерпілих та правопорушників також члени сім'ї сторін, родичі; кола правосуддя (sentencing circles), що надають можливість жертвам і правопорушникам брати участь у розв'язанні кримінальних конфліктів, крім сторін правопорушення, їхніх родин, співробітників правоохоронних органів і членів громади [1].

Часто поняття «відновне правосуддя» і «медіація» ототожнюються, особливо така практика існує в Європі. При цьому відновне правосуддя має більш широкий зміст і, в першу чергу, увага зосереджена на потерпілому та відновленні його прав внаслідок вчинення правопорушення. В процесі медіації, потерпілий і правопорушник є нерівними сторонами, проте медіатор намагається забезпечити між ними баланс, а головна увага приділяється примиренню сторін і відшкодуванню шкоди потерпілому. Тобто, медіація є формою відновного правосуддя, яка має свою специфіку, не суперечить його головним принципам, але є вужчою за змістом.

На початку 1990-х років німецький науковець та професійний медіатор Бесемер у своїх наукових працях розкрив медіацію як соціальне явище для всієї німецькомовної Європи. Він визначив медіацію як техніку вирішення спорів за участю нейтральної третьої сторони. Ця третя сторона в медіації має принципово інше завдання, ніж, наприклад, суддя. Суддя вислуховує сторони й ухвалює рішення з урахуванням відповідних правових норм. Завдання медіатора складніше і полягає в тому, щоб допомогти сторонам, які конфліктують, самим знайти вирішення спірних питань. Таким чином, медіатор повинен володіти абсолютно конкретними знаннями, щодо того як організувати процес вирішення конфлікту так, щоб конфліктуючі сторони були залучені в процес добровільного пошуку рішення їх суперечки, яке задовольнило б обидві сторони і відкрило нові можливості їх подальшого співіснування.

Сімейні зустрічі або громадські зустрічі, беруть свій початок у традиціях корінного народу маорі Нової Зеландії, де неповнолітні правопорушники та інші учасники обговорюють способи усвідомлення молодими людьми наслідків правопорушення, відновлення прав жертви, відшкодування заподіяної шкоди, проходження реабілітації та пошуку шляхів поліпшення свого подальшого життя. В рамках сімейних зустрічей – конференцій реалізуються програми з поліпшення життєвих навичок, працевлаштування молоді на роботу, здобуття освіти, участі у спортивних заходах. У Новій Зеландії використання

відновних практик, зокрема, сімейних конференцій, у випадках скоєння правопорушень неповнолітніми передбачено Законом «Про неповнолітніх та їх сім'ї» (1989). Сімейні конференції проводяться Департаментом соціального забезпечення. Згідно новозеландській моделі, на конференції присутні потерпілий, правопорушник, члени родини правопорушника, соціальні працівники, адвокати, поліцейські. Метою конференцій є сприяння тому, щоб правопорушник взяв на себе відповідальність за скоєне правопорушення та компенсував заподіяну шкоду. Результатом проведення сімейних конференцій є рекомендації, які надсилаються до ювенальних судів для ухвалення рішення щодо неповнолітніх правопорушників [2].

Сімейні конференції – це унікальна форма вирішення кримінальних конфліктів, яка базується на прояві почуттів провини і сорому: правопорушник відчуває власну провину щодо потерпілого і сором щодо власних дій, коли до процесу правосуддя залучені члени його сім'ї, найближче оточення. Це сприяє формуванню бажання взяти на себе відповідальність за скоєне протиправне діяння. Підтвердженням ефективності проведення сімейних конференцій стало впровадження цих форм відновного правосуддя у кримінальний процес таких країн як Великобританія, Нідерланди, Швеція та Бельгія [3].

Кола примирення (їх також називають колами правосуддя) – це багатоступеневий спосіб вирішення конфліктів, який існує в різних формах в культурі багатьох народів. Вони засновані на традиціях північноамериканських індіанців і проводяться переважно в Північній Америці. Кола правосуддя сьогодні отримали поширення серед індіанського населення Канади і США.

Ідея винесення вироку в результаті проведення кола правосуддя була відроджена у 1992 році Б. Стюартом, головою Верховного суду штату Юкон, і в даний час офіційно визнана судом Канади. Особливістю проведення кіл правосуддя є залучення до процесу обговорення проблеми членів громади, що забезпечує їх активну участь в ухваленні рішення і розподілі відповідальності за його виконання. Ця модель відновного правосуддя розвивалася в таких двох загальних напрямках: кола зцілення, які допомагали врегулювати конкретну ситуацію та кола примирення, які обмежувалися наданням рекомендації судовим органам щодо вирішення конкретної справи [4].

На думку дослідників Г. Байземора та М. Умбрайт, кола правосуддя відрізняються за способом реалізації в різних громадах, але зазвичай виглядають як багатоступеневі процедури, що включають кола порозуміння, кола відновлення (правопорушник і сім'я, жертва і сім'я, правопорушник, жертва і громада), кола винесення вироку та кола перевірки вироку на стадії виконання видається багатоступеневою

процедурою. Кожне з цих кіл має різні цілі та структуру, а також різні процеси реалізації. Крім того, кола включають у свою структуру багато елементів інших форм відновного правосуддя, таких як особисті співбесіди потерпілих і правопорушників за участю нейтрального та неупередженого посередника, а також залучення сім'ї, друзів і всіх членів громади потерпілих і правопорушників до вирішення кримінальних спорів.

Зазвичай суддя присутній у колі правосуддя, і його роль багато в чому збігається з ролями інших учасників кола. Всі учасники вважаються однаково відповідальними за процес та його результат. Традиційно, щоб уникнути конфлікту, конфліктуючим сторонам надається можливість представити свою позицію. Кола правосуддя можуть тривати по кілька годин, і кожному надається можливість висловити свої почуття та думки. Як правило, враховуючи що учасником кола – правопорушником зазвичай є особа яка вперше скоїла правопорушення, кола правосуддя не проводяться в суді. Правопорушники, які не розуміють серйозності заподіяної ними шкоди, можуть отримати це розуміння, пройшовши через коло правосуддя. Знову ж таки, кола використовуються на різних стадіях кримінального провадження, в одних випадках як самостійна форма вирішення спорів у громаді, а в інших – як альтернатива або доповнення до формального розгляду в суді.

Таким чином, кола відновного правосуддя за участю членів сімей мають низку переваг. Найважливіші з них: кола налагоджують стосунки між учасниками; дають можливість правопорушникам взяти на себе відповідальність; заохочують відкритий діалог між усіма учасниками кримінальних ситуацій; пропонують нові шляхи вирішення конфліктів у сім'ї та громаді; усувають першопричини конфлікту і тим самим виконують превентивну функцію [5].

Підсумовуючи, можемо зробити висновок, що запровадження в Україні релевантних принципів і методів відновного правосуддя, за участю членів сімей, родини, допоможе зменшити кількість злочинів, сприяти перевихованню правопорушників та відновити соціальні зв'язки, в тому числі правопорушників із потерпілими та суспільством.

Література:

1. Светлічний І. В. Актуальні питання протидії злочинності неповнолітніх засобами відновного правосуддя / І. В. Светлічний, О. В. Светлічна. *Молодий вчений*. 2021. Вип. 11(99). С. 28–31. <https://doi.org/10.32839/2304-5809/2021-11-99-6>

2. Светлічний І. В. Відновне правосуддя як елемент кримінально-правової охорони прав дітей. *Часопис Київського університету права*. 2021. Вип. 4. С. 383–386. <https://doi.org/10.36695/2219-5521.4.2020.69>

3. Светлічний І. В. Кримінально-правова протидія злочинності неповнолітніх засобами відновного правосуддя / І. В. Светлічний, О. О. Малець. *Міжнародний науковий журнал «Правовий часопис Донбасу»*. 2022. Вип. 4(81), ч. 2. С. 108–112. <https://doi.org/10.32782/2523-4269-2022-81-4-2-108-112>

4. Светлічний І. В. Роль відновного правосуддя у протидії злочинності неповнолітніх. *Юридичний науковий електронний журнал*. 2022. Вип. 1. С. 254–257. <https://doi.org/10.32782/2524-0374/2022-1/63>

5. Светлічний І. В. Звільнення від кримінальної відповідальності неповнолітніх та відновне правосуддя. *LexInform: Правові та юридичні новини, юридична практика, коментарі*. URL: <https://lexinform.com.ua/dumka-eksperta/zvylnennya-vid-kryminalnoyi-vidpovidalnosti-nepovnolitnih-ta-vidnovne-pravosuddya/> (дата звернення: 14.05.2024).

DOI <https://doi.org/10.36059/978-966-397-395-1-41>

ЗЛОЧИННІСТЬ В УМОВАХ ВОЄННОГО СТАНУ В УКРАЇНІ: ПРИЧИНИ ТА УМОВИ

Топольський Вадим Миколайович

*адвокат, здобувач освітньо-наукового рівня (доктор філософії),
Науково-дослідний інститут публічного права
м. Київ, Україна*

Кравченко Олександр Сергійович

*здобувач освітньо-наукового рівня (доктор філософії),
Науково-дослідний інститут публічного права
м. Київ, Україна*

Дослідження детермінантів злочинності в умовах воєнного стану в Україні передбачає окреслення кола тих криміногенних явищ і процесів, які їх породжують та сприяють їх вчиненню. За силою впливу, терміном дії, щільністю зв'язку з вказаною категорією кримінальних правопорушень це можуть бути різні явища та процеси. Більшість з них пов'язані з низьким рівнем політики держави у військовій сфері, затяжною кризою у суспільстві, застарілими принципами організації та здійснення контролю тощо.

Детермінанти кримінальних правопорушень в умовах воєнного стану в Україні вже давно стали приводом не лише наукових дискусій, а й підставою для відкритих обговорень на державному рівні.

До загальних детермінантів детермінантів злочинності в умовах воєнного стану в Україні можна віднести:

- 1) підвищення рівня політичної боротьби та соціальних конфліктів;
- 2) кризи освіти та культури;
- 3) відсутність соціальної справедливості під час розподілу доходів від добування та використання національних природних ресурсів;
- 4) низький рівень соціального захисту населення;
- 5) особливості сімейного виховання;
- 6) підвищення впливу на особистість найближчого оточення та ЗМІ;
- 7) вплив конкретних життєвих обставин, які впливають на формування особи з відповідною системою установок та особливостями характеру;
- 8) безпосередньо воєнний стан в Україні.

Друга група обумовлюється впливом загальних причин формування злочинності в умовах сучасного життя, побуту, дозвілля й професійної діяльності. Загальні причини злочинності своєрідним чином реалізуються в умовах воєнного стану: одні з них послабляються чи нейтралізуються у, інші – підсилюються.

У зв'язку з чим невідкладними заходами протидії злочинності у ЗС України мають стати: оновлення доктрини військової безпеки України, з огляду на вимоги сьогодення щодо забезпечення національної безпеки та з урахуванням зовнішньополітичної та внутрішньої ситуації в Україні; належний рівень фінансування ЗС України та інших військових формувань, яке б базувалося на відповідному компромісі між сучасними потребами ЗС України та економічними можливостями української держави. При цьому фінансуватися мають як заходи, пов'язані з забезпеченням та належним підтриманням бойової готовності військ, так і соціальні програми, спрямовані на захист військовослужбовців та членів їх сімей; перехід на комплектування всіх правоохоронних органів, у яких передбачена військова служба, та військових формувань виключно на контрактній основі. Для цього потрібно створити такі матеріально-технічні й соціально-економічні умови служби цих категорій військовослужбовців, які давали б їм більше можливостей для самореалізації. Варто зауважити, що про необхідність переходу військових формувань на контрактну основу неодноразово висловлювались повноважні представники органів законодавчої та виконавчої влади [298, с. 76].

Важливо вдосконалити кадрову політику в ЗС України та інших військових формуваннях, яка передбачала б усебічну підготовку

офіцерського складу, підвищення вимог до його ділових і моральних якостей. Найважливіше це відновлення (з урахуванням сучасних вимог) військово-патріотичного виховання допризовників, призовників та осіб, які проходять військову службу; здійснення заходів, спрямованих на недопущення до призову на військову службу осіб схильних до девіантної поведінки [90, с. 26].

Ми поділяємо позицію М.С. Туркота про те, що в більшості країн світу проблеми, з якими стикаються військові формування, вирішують на законодавчому та урядовому рівнях. Лише за допомогою послідовних заходів загальнодержавного характеру, підкріплених розумінням та підтримкою суспільства, можна успішно протидіяти кримінальним правопорушенням у військових формуваннях [260].

На підставі вищевикладеного можна зробити висновок, що визначення детермінантів злочинності в ЗС України полягає у формуванні цілісної теорії, яка дасть змогу на системному рівні зрозуміти сутність та особливості детермінації злочинності в ЗС України в умовах теперішнього часу й виявити закономірності та механізм формування й реалізації детермінуючого комплексу заходів та впливу різних соціальних чинників на зростання таких кримінальних правопорушень у майбутньому.

Література:

1. Державна судова адміністрація України. URL: <https://dsa.court.gov.ua/dsa/> (дата звернення: 12.02.2024).

ОСОБЛИВОСТІ ДОСУДОВОГО РОЗСЛІДУВАННЯ В УМОВАХ ВОЄННОГО СТАНУ

Хоронжак Василь Григорович

*здобувач освітньо-наукового рівня (доктор філософії),
Науково-дослідний інститут публічного права
м. Київ, Україна*

Сьомак Сергій Васильович

*здобувач освітньо-наукового рівня (доктор філософії),
Науково-дослідний інститут публічного права
м. Київ, Україна*

Збройна агресія РФ призвела до переліку проблем для здійснення кримінального провадження на території України. Можна сказати, що необхідність внесення змін до кримінального процесуального кодексу України виникла з моменту початку тимчасової окупації Кримського півострову та окремих районів Донецької та Луганської областей, ще у 2014 році.

Відповідно до законодавства України, завданням кримінального провадження: є захист особи, держави чи суспільства від кримінальних правопорушень, охорона прав, свобод та законних інтересів учасників кримінального провадження, а також забезпечення швидкого, повного та неупередженого розслідування і судового розгляду, а кожен, хто порушив закон, був притягнутим до відповідальності в міру своєї вини, невинуватий – не був обвинуваченим або засудженим, а також щоб жодна особа не була піддана необґрунтованому процесуальному примусу і щоб до кожного учасника провадження застосовували належну правову процедуру. Не дивлячись на те, що збройна агресія на території України триває вже дев'ять років, законодавство виявилось зовсім неготовим не лише до вирішення ряду проблем, але й до здійснення ефективного та повного кримінального провадження в умовах військового стану, що у свою чергу, вимагало невідкладних дій [1].

Після введення воєнного стану та початку повномасштабної війни, змінилося не тільки життя кожної людини в країні, а також, сфера правового регулювання суспільних відносин, теж зазнала неабиякого впливу внаслідок цього. Серед багатьох змін нормативно-правового регулювання, були зміни і до Кримінального процесуального кодексу України, що зумовлює необхідність дослідження даної теми та

розгляду особливого режиму досудового розслідування в умовах воєнного стану.

Відповідно до, Закону України «Про правовий режим воєнного стану» воєнним станом є, особливий правовий режим, що вводиться в Україні або в окремих її місцевостях у разі збройної агресії чи загрози нападу, небезпеки державній незалежності України, її територіальній цілісності та передбачає надання відповідним органам державної влади, військовому командуванню, військовим адміністраціям та органам місцевого самоврядування повноважень, необхідних для відвернення загрози, відсічі збройної агресії та забезпечення національної безпеки, усунення загрози небезпеки державній незалежності України, її територіальній цілісності, а також тимчасове, зумовлене загрозою, обмеження конституційних прав і свобод людини і громадянина та прав і законних інтересів юридичних осіб із зазначенням строку дії цих обмежень [2].

У Законі України від 14.04.2022 «Про внесення змін до Кримінального процесуального кодексу України щодо удосконалення порядку здійснення кримінального провадження в умовах воєнного стану», зазначається, що кримінальне провадження в умовах воєнного стану повинне здійснюватися за загальними засадами кримінального провадження [3].

Зазначимо, що необхідно звернути увагу на обставини, в яких дізнавач, слідчий, прокурор не мають технічної можливості доступу до Єдиного реєстру досудових розслідувань. У таких ситуаціях посадовою особою виноситься постанова про початок досудового розслідування, яка має включати у собі ту саму інформацію, що вноситься до реєстру. У невідкладних випадках до винесення постанови про початок досудового розслідування може бути проведений огляд місця події (постанова приймається невідкладно після завершення огляду). При цьому всі проведені процесуальні дії мають бути зафіксовані відповідними документами та засобами технічного фіксування (якщо є можливість). Якщо під час проведення оперативних заходів відсутня можливість скласти відповідні документи, або зафіксувати їх хід певними технічними засобами, то у такому випадку слідчі дії мають фіксуватися технічними засобами, які доступні та у подальшому, не пізніше сімдесяти двох годин з моменту завершення таких слідчих дій, мають бути складені відповідні протоколи. За першої можливості інформація щодо розпочатого кримінального провадження має бути внесена до реєстру .

У листі Верховного Суду «Щодо окремих питань здійснення кримінального провадження в умовах воєнного стану» від 03 березня 2022 року № 1/0/2-22 наголошується на тому, що така постанова може

вважатися належним підтвердженням початку досудового розслідування і підставою розгляду клопотань органу досудового розслідування [4].

Зміни торкнулися, також, обставин із закінчення строку дії ухвали суду про тримання під вартою. Якщо ж трапилася ситуація, де строк дії цієї ухвали закінчено, а розглянути справу немає можливості, то приймається рішення про продовження такого строку, але не більше ніж на два місяці.

Не менш важливими, є зміни у п. 3 ч. 1 ст. 615 кримінального процесуального кодексу України. Було визначено, що у разі відсутності можливості звернення до суду з обвинувальним актом, строк досудового розслідування зупиняється, та буде поновлений лише за умови вирішення усіх проблем, що спричинили це припинення. Так, зупинити цю процедуру можна за постановою слідчого чи прокурора. Тож, нові зміни у кримінальному процесуальному кодексі України, щодо цього питання зазначають, що у разі пропущення особою строків звернення до суду з обвинувальним актом під час воєнного стану – закриття кримінального провадження не передбачається.

Також слід звернути увагу на строки, що визначені для вручення письмового повідомлення про підозру. В умовах воєнного стану за наявності об'єктивних обставин, що унеможливають вручення затриманій особі письмового повідомлення про підозру у загальні строки, строк для вручення письмового повідомлення про підозру затриманій особі може бути продовжено до сорока восьми годин. У разі якщо особі не вручено повідомлення про підозру упродовж 48 годин з моменту її затримання, така особа підлягає негайному звільненню [1].

Отже, ми можемо зробити висновок, що обмеження, які виникли через збройну агресію, війну та інші фактори, які несприятливо впливають на правоохоронні системи, проведення деяких слідчих дій стає повністю, або частково неможливим, що значно ускладнює роботу правоохоронних органів. Щоб спростити роботу правоохоронців, та при цьому не обмежувати права інших учасників кримінального провадження була створені нові норми, які значно спростовують діяльність усіх суб'єктів кримінального провадження.

Література:

1. Кримінальний процесуальний кодекс України: Закон України від 13.04. 2012 р. № 4651-VI. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/4651-17> (Дата звернення 27.04.2023).

2. Про правовий режим воєнного стану : Закон України від 12.05.2015 р. № 4651-VI. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/389-19> (дата звернення 27.04.2023).

3. Про внесення змін до Кримінального процесуального кодексу України щодо удосконалення порядку здійснення кримінального провадження в умовах воєнного стану: Закон України від 14.04.2022 року № 2201-IX. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/2201-20> (дата звернення: 27.04.2023).

4. Щодо окремих питань здійснення кримінального провадження в умовах воєнного стану: Лист Верховного Суду від 03.03.2022 року № 1/0/2-22. URL: <https://ips.ligazakon.net/document/VSS00820?an=1> (дата звернення: 27.04.2023).

DOI <https://doi.org/10.36059/978-966-397-395-1-43>

ПРОБЛЕМИ БЕЗПЕКИ ДОРОЖНЬОГО РУХУ ТА ЕКСПЛУАТАЦІЇ ТРАНСПОРТУ В УМОВАХ ВОЄННОГО СТАНУ

Христюк Інна Олександрівна

кандидат економічних наук, доцент,

старший науковий співробітник відділу кримінологічних досліджень

Науково-дослідний інститут вивчення проблем злочинності

імені академіка В.В. Ставиши

Національної академії правових наук України,

м. Харків, Україна

Тези підготовлено на виконання теми фундаментального наукового дослідження НДІ ВПЗ «Стратегія запобігання правопорушенням у сфері дорожнього руху та експлуатації транспорту в Україні» номер державної реєстрації 0120U10561.

Для українського суспільства є незаперечним той факт, що безпека дорожнього руху – показник, який визначає рівень соціально-економічного розвитку держави. Більш того, забезпечення цієї безпеки на гідному рівні є складовою національної безпеки України, яке сприятиме вирішенню стратегічних завдань і головних напрямів соціально-економічного розвитку країни та стане значним внеском у забезпечення зв'язку з цивілізованим світом. Тим паче, що 23 червня 2023 р. лідери 27 країн-членів ЄС ухвалили рішення про надання Україні статусу кандидата на членство в ЄС.

Як загальновідомо до початка введення воєнного стану в нашій країні існувало чітке нормативно-правове регулювання безпеки дорожнього руху. 24 лютого 2022 р. після вторгнення військ Російської

Федерації на територію нашої країни багато нормативних актів практично перестало застосовуватися. Було введено режим воєнного стану [1], який продовжено до 11 серпня 2024 р. Крім того було прийнято багато нових нормативних актів, які забезпечують функціонування держави. В Україні зараз збільшується тяжкість дорожньо-транспортних пригод. При цьому загальна кількість їх не збільшується, що обумовлено, в першу чергу, тим що далеко не всі територіальні одиниці України мають змогу звітувати про дорожньо-транспортні пригоди. Так, зараз офіційно визнаються регіони, які тимчасово окуповані, або на них ведуться активні бойові дії. Це території Донецької, Запорізької, Луганської, Миколаївської, Харківської, Херсонської областей та АР Крим. В цілому за 2022 р. загинуло 2791 особа, за 2023 р. – 3053, збільшення склало 9,4 % [2]. При цьому практично третина з них внаслідок наїзду на пішохода.

Ситуація з дорожнім рухом починаючи з 24 лютого 2022 р. змінювалася в країні принаймні декілька разів. Так, наприклад в м. Харкові, практично з перших днів введення воєнного стану вулицями міста перестав курсувати громадський транспорт. Натомість, з'явилося чимало воєнної техніки, для пересування якої навряд чи пристосовані вулиці міста. Значно скоротилася й кількість пішоходів. У місті були відключені система автоматичного регулювання дорожнього руху, зокрема камери відеоспостереження для контролю за швидкістю, та зовнішнє освітлення у темний час доби. Патрульна поліція перестала виїжджати для документування дорожньо-транспортних пригод, що сталися без потерпілих, оскільки у правоохоронців з'явилися більш нагальні справи – забезпечувати правопорядок на вулицях міста. Тому водіям, що потрапили в дорожньо-транспортні пригоди без потерпілих, пропонувалося самостійно вирішувати проблему, не перешкоджаючи рух іншим учасникам [3, с. 8–9]. Тому інформація, що кількість дорожньо-транспортних пригод значно зменшилася на початок дії воєнного стану в країні, є навряд чи достовірною. Вважаємо, що зросла їх латентність.

При цьому зрозуміло, що під час воєнного стану багато водіїв отримали водійські посвідчення за скороченою програмою підготовки. Це також призвело до більшої кількості фактів порушення правил безпеки дорожнього руху. Крім того дозволено автоматично продовжувати термін дії водійських посвідчень, строк дії яких закінчився, протягом усього терміну дії воєнного стану. Тому буде обов'язковим після закінчення воєнного стану перездача іспиту особами, які отримали водійські посвідчення під час воєнного стану, отримання водійських посвідчень на постійній основі.

Також з метою підвищення безпеки дорожнього руху необхідно повернутися до практики обов'язкового технічного контролю усіх автомобілів, який було відмінено у 2011 р., тому що однією з попередніх умов для можливості вступу до Європейського Союзу є впровадження норм та стандартів, які є однаковими для кожного з членів ЄС. Згідно з угодою про асоціацію з Європейським Союзом наша країна взяла на себе низку зобов'язань, одне з них – запровадження обов'язкового технічного контролю, не лише для легкових автомобілів, залучених в комерційних перевезеннях, але й для автомобілів, які використовуються у приватних цілях. На жаль, поки діє воєнний стан країна не може запровадити обов'язковий технічний контроль для усіх легкових автомобілів.

Сьогоднішня практика систематичного відключення світлофорів призводить до збільшення порушень правил безпеки дорожнього руху. Але треба мати на увазі, що завжди світлофори встановлювалися лише там, де вони були необхідні з метою запобігання вчинення дорожньо-транспортних пригод, тому їх відключення дуже небезпечно.

В Правилах дорожнього руху Україні [4] записано, що необхідно застосовувати флікери – маленькі значки або наклейки, які відбивають світло в темряві. Вони допомагають побачити пішохода в нічний час. Флікери можна розмістити на рюкзаку, куртці, руці або джинсах, а також на взутті. При їзді з ближнім світлом відстань, при якій можна помітити пішохода 25–30 метрів, а якщо у людини є флікер, то вона збільшується до 130–140 метрів. А водій, що їде в машині з включеним дальнім світлом, може побачити флікер з відстані 400 метрів. При цьому не передбачено ніякого покарання за їх невикористання в Україні, хоча відомо, що у таких країнах як Велика Британія, Фінляндія, Естонія, використання флікерів є обов'язковим згідно з їхніми Правилами дорожнього руху. При цьому встановлено, що кількість ДТП за участю пішоходів у цих державах значно знизилася після прийняття рішень про використання флікерів.

В статистичній звітності Патрульної поліції виділяються різні види ДТП. На жаль, у 2022 р. наїзд на пішохода склав 28,4 %, у 2023 р. – 31,1 %, за 3 місяці 2024 р. – 27,5 % [2; 5; 6]. Жахлива статистика. Тим паче, що проблема з відключенням світлофорів розв'язана не буде найближчим часом внаслідок дефіциту електроенергії, тому для підвищення безпеки пішоходи повинні також дотримуватися правил дорожнього руху та носити флікери.

Крім того необхідно підвищувати культуру поведінки на дорогах усіх учасників дорожнього руху. Водіям їздити з відповідною швидкістю, якщо вжили алкоголь не сідати за кермо транспортного

засобу. Пішоходам не переходити автомобільні шляхи, якщо цей перехід не позначено і обов'язково носити флікери.

Усе це підкреслює необхідність у своєчасній розробці нових нормативно-правових актів щодо забезпечення безпеки дорожнього руху в Україні, особливо при вступі до Європейського Союзу.

Література:

1. Про введення воєнного стану в Україні: Указ Президента України від 24.02.2022 р. № 64/2022. URL: <https://www.president.gov.ua/documents/642022-41397>

2. Дорожньо-транспортні пригоди з 01.01.2023 по 31.12.2023. Сайт патрульної поліції України. URL: <http://patrol.police.gov.ua/statystyka/>

3. Батиргареєва В. С. Дорожній рух у прифронтовому регіоні: виклики воєнного стану. *Безпека дорожнього руху в умовах воєнного стану* : матеріали Всеукраїнської науково-практичної онлайн-конференції (в авторській редакції), (м. Кривий Ріг, 27 травня 2022 року). Кривий Ріг, 2022, 148 с.

4. Правила дорожнього руху. Затверджено постановою Кабінету Міністрів України від 10 жовтня 2001 року № 1306. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/1306-2001-%D0%BF#Text>

5. Дорожньо-транспортні пригоди з 01.01.2021 по 31.12.2022. Сайт патрульної поліції України. URL: <http://patrol.police.gov.ua/statystyka/>

6. Дорожньо-транспортні пригоди з 01.01.2024 по 31.03.2024. Сайт патрульної поліції України. URL: <http://patrol.police.gov.ua/statystyka/>

КОНСТИТУЦІЙНЕ РЕГУЛЮВАННЯ ЦИФРОВОГО ПУБЛІЧНОГО УПРАВЛІННЯ В УМОВАХ ВОЄННОГО СТАНУ: ВИКЛИКИ ТА СТРАТЕГІЇ АДАПТАЦІЇ

Чалабієва Маріям Рзаївна

кандидат юридичних наук,

*науковий співробітник сектору муніципального права
та місцевого самоврядування,*

*Науково-дослідний інститут державного будівництва
та місцевого самоврядування*

Національної академії правових наук України

м. Харків, Україна

З введенням воєнного стану в Україні 24 лютого 2022 року, за Указом № 64/2022, підписаним Президентом Володимиром Зеленським, країна стикається з непередбаченими викликами, які кардинально змінили обличчя публічного управління [1]. Військова агресія Російської Федерації спричинила кризу в багатьох сферах життєдіяльності, вимагаючи стрімкої адаптації публічного управління до нових реалій воєнного часу. Це ставить перед українським суспільством та урядом завдання не тільки вижити, але й забезпечити безперерйне функціонування державних інституцій. В умовах, коли традиційні механізми публічного управління можуть бути паралізовані або обмежені, цифровізація виступає не тільки як засіб відновлення ефективності, але й як повноцінний стратегічний інструмент забезпечення національної безпеки. З цих причин, глибоке розуміння і правове регулювання цифрового публічного управління є ключовими для підтримання конституційної стабільності та ефективності владних структур в умовах воєнного стану.

Україна за останні роки пережила безпрецедентні випробування: кризи, революції, пандемії, та насамкінець війну. Ці події знову висвітлили критичну роль публічного управління в забезпеченні стабільності та розвитку держави. Особливо це стало актуальним під час війни, яка накладає додаткові виклики на публічне управління, змушуючи до швидкої адаптації і переосмислення традиційних підходів. В умовах воєнного стану, коли звичайні механізми управління перестають бути ефективними, надважливим стає дослідження нових моделей, зокрема використання цифрових технологій для оптимізації управлінських процесів. Основними невирішеними питаннями залишаються: визначення ключових факторів, які впливають на

ефективність публічного управління в кризових умовах; розроблення оптимальних стратегій адаптації системи управління до умов воєнного часу; і впровадження цифрових інновацій, що можуть забезпечити економію ресурсів і підвищити результативність державного апарату в умовах війни.

Завданнями цифрового публічного управління в умовах воєнного стану стають не тільки забезпечення безперервної діяльності та реагування на поточні виклики, але й інтеграція новітніх технологій для оптимізації управлінських процесів. Це включає в себе впровадження електронного документообігу, розвиток платформ е-урядування та забезпечення кібербезпеки – все це стає життєво важливим в умовах повномасштабного вторгнення.

В умовах воєнного стану система публічного управління стикається з численними проблемами: корупційність, недосконале законодавче врегулювання, кадрові кризи, і недостатній рівень прозорості. Цифровізація може зіграти ключову роль в усуненні цих проблем шляхом забезпечення більшої відкритості, прозорості та ефективності управлінських рішень. Автоматизація процесів і застосування штучного інтелекту можуть допомогти в подоланні бюрократичних перешкод та підвищенні оперативності у вирішенні адміністративних завдань, що стає вирішальним фактором у підтриманні національної безпеки.

З історичної перспективи, управлінська роль держави та методи її здійснення варіювались залежно від історичного розвитку суспільства. Війна та воєнний стан ставлять перед публічним управлінням завдання не тільки реагувати на поточні виклики, але й забезпечувати загальносоціальні потреби – безпеку і стабільність.

Таким чином, важливою задачею стає переосмислення ролі та організації цифрового публічного управління в умовах воєнного стану, щоб забезпечити ефективність та оперативність відповіді на соціальні виклики, застосовуючи цифровізацію для збільшення можливостей владних структур.

Позитивний досвід пандемії COVID-19 виявив здатність системи публічного управління України ефективно переходити на дистанційний режим роботи, що стало особливо важливим у період воєнного стану. Завдяки цифровізації, фахівці публічного управління можуть продовжувати забезпечувати виконання своїх обов'язків, навіть перебуваючи поза адміністративними будівлями, що дозволяє підтримувати необхідний рівень державного управління безперервно.

Запровадження гнучких форматів роботи під час війни, зокрема дистанційної та можливості заміщення посад без проведення конкурсу (з урахуванням кваліфікації та досвіду), підтверджує важливість цифрових інструментів у забезпеченні адаптивності та оперативності

публічного управління. Це також підкреслює необхідність постійної комунікації і моніторингу ефективності виконання завдань, що можливе завдяки сучасним засобам телекомунікаційного зв'язку.

Однак, особливі умови тимчасово окупованих територій та районів активних бойових дій ставлять перед цифровим управлінням ще більші виклики, включаючи забезпечення безпечних умов для населення, управління евакуацією, гуманітарними коридорами та продовольчою логістикою. Цифровізація допомагає вирішувати ці завдання, підвищуючи ефективність публічного управління і надаючи змогу швидко реагувати на мінливі умови, забезпечуючи при цьому захист національних інтересів навіть в найскладніших ситуаціях.

В умовах воєнного стану, конституційне регулювання цифрового публічного управління вимагає особливого підходу для забезпечення неперервності управлінських процесів та захисту конституційних прав громадян. Через законодавчі акти, такі як Закон України «Про військово-цивільні адміністрації», було створено військово-цивільні адміністрації в районах активних бойових дій, де цифрові технології використовуються для оптимізації управлінських процесів та підвищення ефективності відповідей на надзвичайні ситуації [2].

Конституційне регулювання передбачає не тільки нормативне врегулювання організаційної структури цих адміністрацій, але й гарантії прав і свобод громадян, навіть в екстремальних умовах. Це включає право на інформацію, особисту безпеку та доступ до публічних послуг через цифрові канали.

Окрім того, важливу роль відіграє система навчання публічних службовців, яка повинна бути адаптована до воєнних умов із урахуванням конституційних вимог. Це включає навчання з цивільного захисту, оборони територіальних громад, а також етичних і правових аспектів управління в кризових ситуаціях. Цифрове управління дозволяє реалізувати таке навчання ефективно і швидко, розповсюджуючи необхідні знання і практики серед службовців по всій країні.

Таким чином, конституційне регулювання і цифровізація взаємодіють для забезпечення стабільності, безпеки та ефективності публічного управління в умовах воєнного стану, а також для захисту прав і свобод громадян України.

На сьогоднішній день питання підвищення ефективності публічного управління в Україні, розбудови незалежної та цілісної системи, а також вдосконалення професіоналізму кадрів залишаються актуальними. Однак, в умовах воєнного стану, ці завдання набувають нового виміру, оскільки потребують інтеграції цифрових рішень та врахування конституційних норм в нових реаліях. Цифрове публічне управління під час війни має забезпечувати не тільки ефективність

роботи державних структур, але й гарантію дотримання конституційних прав громадян.

Завдяки раніше впровадженим процесам децентралізації, які забезпечили місцевому самоврядуванню більшу автономію та відповідальність, підвищилася можливість адаптації публічного управління до воєнних умов. Ключовими факторами, що підтримують ефективність системи публічного управління під час війни, стали впровадження можливості дистанційної роботи, спрощення процедур прийому на роботу, залучення фахівців з військовим досвідом у військово-цивільні адміністрації, та акцент на спеціалізованому навчанні для роботи в умовах війни.

Ці зміни вимагають конституційного закріплення для забезпечення правової ясності та надійності управлінських механізмів, зокрема через правове регулювання використання цифрових технологій в управлінській діяльності та захисту інформації. Конституційне регулювання має враховувати потреби національної безпеки та захисту основних прав і свобод громадян, адаптуючи законодавство до викликів, які ставить сучасний воєнний стан.

Таким чином, заходи для адаптації цифрового публічного управління в умовах воєнного стану потребують комплексного підходу, що включає конституційне регулювання, технологічну інтеграцію та навчання, все з метою забезпечення стабільності, безпеки, та відповідності суспільним вимогам в умовах кризи.

Література:

1. Указ Президента України № 64/2022 «Про введення воєнного стану в Україні» [Електронний ресурс]. Режим доступу: <https://www.president.gov.ua/documents/642022-41397>

2. Закон України від 03 лютого 2015 року № 141-VIII «Про військово-цивільні адміністрації» [Електронний ресурс]. Режим доступу: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/141-19#Text>

АДМІНІСТРАТИВНО-ПРОВОА ХАРАКТЕРИСТИКА СУБ'ЄКТІВ ТА ОБ'ЄКТІВ РЕАЛІЗАЦІЇ ПРОФЕСІОНАЛІЗАЦІЇ В ДЕРЖАВНОМУ БЮРО РОЗСЛІДУВАНЬ

Шаповалова Інна Олександрівна

*аспірант кафедри публічного управління та адміністрування,
Національна академія внутрішніх справ
м. Київ, Україна*

З урахуванням особливого правового режиму – воєнного стану, що введений в Україні з моменту початку збройної агресії Російської федерації 24 лютого 2022 року проти допомоги силам оборони у відсічі збройної агресії та забезпечення національної безпеки, усунення загрози небезпеки державній незалежності України та її територіальній цілісності якісний процес підготовки та формування працівників Державного бюро розслідувань набуває особливого значення. За кожним результатом діяльності Державного бюро розслідувань, як розслідуванням резонансних злочинів, так і виконанням щоденних обов'язків, стоять люди від професіоналізму і добросовісності яких залежить робота всього бюро.

Місія Державного бюро розслідувань – встановлення справедливості у суспільстві шляхом незалежного та всебічного розслідування злочинів задля притягнення винних до відповідальності, незважаючи на їхні посади, зв'язки та ресурси.

При реалізації цих завдань працівники Державного бюро розслідувань будуть неухильно дотримуватись принципів:

- верховенства права, відповідно до якого людина, її життя і здоров'я, честь і гідність, недоторканність і безпека визнаються найвищою соціальною цінністю, а права і свободи людини та їх гарантії визначають зміст і спрямованість діяльності держави;

- законності, справедливості, неупередженості, незалежності і персональної відповідальності кожного працівника Державного бюро розслідувань;

- відкритості та прозорості діяльності Державного бюро розслідувань, підзвітності і підконтрольності визначеним законом державним органам;

- політичної нейтральності і позапартійності;

- єдиноначальності у поєднанні з колективним способом реалізації окремих повноважень Державного бюро розслідувань. Принцип

єдиноначальності не заперечує принципу процесуальної самостійності слідчого органу Державного бюро розслідувань.

Важливою умовою формування фахової команди є професійна підготовка працівників Державного бюро розслідувань.

Потреба у професійно-посадовому розвитку персоналу правоохоронних органів, серед яких і Державне бюро розслідувань має не абстрактний, а конкретний характер і обумовлена реальними факторами. По-перше, професійно-посадовий розвиток особового складу детермінований ускладненням змісту праці та служби в правоохоронних органах. Вочевидь, професіоналізація державної служби в правоохоронних органах як соціально-організаційне явище обумовлена якісними і кількісними змінами у змісті та характері праці і характеризується виникненням нових професій та спеціальностей, професійної літератури, професійних спільностей, технологій включення людини в професійну діяльність, становлення й розвитку її як професіонала правоохоронної справи. У понятті «професіоналізація» відбиваються якісні зміни, які зазнають об'єктивовані форми праці (посади, робочі місця, вимоги до людини, її здібності) [1].

Успішно пройшовши початковий етап становлення, Державне бюро розслідувань активно утверджується як ефективна державна інституція, яка у короткій перспективі повинна стати надійним запобіжником від будь-яких зловживань у системі кримінальної юстиції, що призводять до порушень конституційних прав громадян [2].

По-друге, професійно-посадовий розвиток персоналу обумовлений структурою мотивації працівників Державного бюро розслідувань.

По-третє, інтенсивність, ритмічність, темпи розвитку будь-якої організації і суспільства загалом залежать не лише від постійного притоку людей, здатних замінити посади в організаційній структурі, але й від можливості зробити роботу краще, ніж виконували її попередники, збільшити особистий професійний досвід, а відтак і досвід організації. Темпи приросту професійного досвіду персоналу органів, структур та підрозділів правоохоронних органів – це найважливіший фактор її стабільного та динамічного розвитку. Ігнорування цих обставин негативно впливає на результати правоохоронної і правозабезпечувальної діяльності, правосвідомість громадян та й загалом якість суспільного розвитку.

Розглядаючи професіоналізацію як процес, розтягнутий у часі, можна умовно виділити кілька її стадій: 1) академічний етап (здобуття професійної освіти); 2) входження в професію (на цьому етапі працівник починає застосовувати набуті в процесі навчання знання, вміння та навички, поступово випрацьовуючи власний фаховий стиль); 3) продуктивна стадія (фахівець реалізовує набутий досвід, рефлексує

власні здобутки, здійснює функцію наставника); 4) експертність (працівник досягає такого рівня фаховості, що може оцінювати не лише роботу своєї організації, а й галузі загалом, робити власні висновки та рекомендації щодо вдосконалення виробничих процесів) [3].

Відповідно до статті 14 Закону України «Про Державне бюро розслідувань» до працівників Державного бюро розслідувань належать особи рядового і начальницького складу, державні службовці та особи, які уклали трудовий договір (контракт) із Державним бюро розслідувань. Служба в Державному бюро розслідувань є державною службою особливого характеру, що полягає у професійній діяльності придатних до неї за станом здоров'я і віком громадян України. Час проходження служби в Державному бюро розслідувань зараховується до страхового стажу, стажу роботи за спеціальністю, а також до стажу державної служби відповідно до закону [4].

Тому, суб'єктами професіоналізації в Державному бюро розслідувань є ті інституції, які ретранслюють необхідні знання та сприяють формуванню професійних навичок. А саме навчальні заклади та науководослідні установи Державного бюро розслідувань, Національне агентство України з питань державної служби, заклади вищої освіти, які здійснюють підвищення кваліфікації працівників Державного бюро розслідувань, тощо.

Об'єкти професіоналізації публічної служби – знання, вміння та навички, здобуття яких є необхідною умовою для становлення високого рівня фаховості працівників Державного бюро розслідувань через формування професійних компетенцій. Такі знання можуть бути загальними (знання нормативно-правових актів, засад державного управління) та спеціальними (знання з конкретної галузі права).

З урахуванням викладеного, слід зазначити, що професійно-посадовий розвиток працівників Державного бюро розслідувань є вкрай необхідним та обов'язковим в умовах сьогодення, тим паче зараз, коли в країні діє воєнний стан.

Служба в органах Державного бюро розслідувань України є публічною, професійною, політично неупередженою діяльністю із запобігання, виявлення, припинення, розкриття та розслідування кримінальних правопорушень, віднесених до їх компетенції, що здійснюється службовцями, призначеними на посади в органах Державного бюро розслідувань України. В межах написання цих тез надано правову характеристику, виокремлено особливості, суб'єктів та об'єктів реалізації професіоналізації в Державному бюро розслідувань від початку процесу становлення працівника Державного бюро розслідувань як професіонала до завершення його професійної кар'єри.

Література:

1. Енциклопедія державного управління : у 8 т. / Нац. акад. держ. упр. при Президентові України ; наук.-ред. колегія : Ю. В. Ковбасюк (голова) та ін. К. : НАДУ, 2011. 524 с.
2. Стратегічна програма діяльності Державного бюро розслідувань на 2022–2026 роки. URL : <https://dbr.gov.ua/strategicna-programa-dialnosti>
3. Поляк С. П. Правові основи діяльності оперативних підрозділів кримінальної поліції Національної поліції України з протидії втягненню неповнолітніх у злочинну діяльність. *Форум права*. 2017. № 2. С. 87–94. URL: http://nbuv.gov.ua/j-pdf/FP_index.htm_2017_2_16.pdf
4. Про Державне бюро розслідувань : Закон України від 12 листопада 2015 року № 794-VIII. *Відомості Верховної Ради України*. 2016. № 6, ст. 55. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/794-19#Text>

DOI <https://doi.org/10.36059/978-966-397-395-1-46>

КОНТРАКТ ЯК ОСОБЛИВА ФОРМА УКЛАДАННЯ ТРУДОВИХ ВІДНОСИН З КЕРІВНИКОМ

Щербак Ольга Павлівна

*студентка денної форми здобуття освіти
першого (бакалаврського) рівня
вищої освіти спеціальності 081 «Право» освітньої програми «Право»,
Навчально-науковий інститут права
Київського національного університету імені Тараса Шевченка
м. Київ, Україна*

Укладання контракту з керівником є однією з найбільш розповсюджених форм встановлення трудових відносин у сучасному бізнес-середовищі. Цей вид договору відображає різноманітні аспекти трудових відносин, які відіграють ключову роль у формуванні організаційної культури та ефективності управління.

Перш за все, варто розкрити поняття «контракт» в українському законодавстві. Згідно статті 21 Кодексу законів про працю контракт охарактеризується як особлива форма трудового договору, де строк дії, права та обов'язки, відповідальність сторін, умови матеріального забезпечення та організації праці працівника, умови розірвання договору, можуть бути визначені сторонами договору [1].

Також потрібно підкреслити характерні особливості контракту, які відрізняють його від типового трудового договору:

- Обов'язкова письмова форма;
- Строковий (у більшості випадків);
- Сфера застосування визначається законами України;
- Сторони мають право встановлювати додаткові підстави щодо розірвання угоди (окрім тих, які закріплені у трудовому законодавстві);
- У разі розірвання можливе відшкодування й моральної шкоди [2].

М.С. Поліщук підкреслює, що контракт характеризується застосуванням праці працівників найвищої кваліфікації, для яких контракт покликаний створити найбільш сприятливі умови праці, краще матеріальне забезпечення у порівнянні із діючим законодавством [3, с. 250]. Таким чином, запровадження контракту обумовлена прагненням роботодавців взяти до себе на роботу найбільш кваліфікованих і творчо найактивніших працівників. Наприклад, таких як керівників, які належним чином будуть займатися управлінськими функціями на підприємстві.

Відповідно до Постанови Кабінету Міністрів України «Про застосування контрактної форми трудового договору з керівником підприємства, що є в державній власності» від 19.03.1993 р. зазначено з ким укладає такий керівник угоду, порядок укладання контракту та переукладання з діючим на посаді керівником [4]. Також Постанова КМУ №597 встановлює Типову форму контракту з керівником підприємства, що є у державній власності [5].

Також можна помітити, що й Господарський Кодекс України (зокрема стаття 65) зазначає, що «у разі найму керівника підприємства з ним укладається договір (контракт), в якому визначаються строк найму, права, обов'язки і відповідальність керівника, умови його матеріального забезпечення, умови звільнення його з посади, інші умови найму за погодженням сторін» [6].

Варто зазначити, що перед тим як укласти контракт з керівником юридичної особи потрібно виконати певні кроки. Згідно статті 99 Цивільного Кодексу України виконавчий орган створюється рішенням загальних зборів, на яких також встановлюється повноваження такого виконавчого органу [7]. Виконавчим органом може бути президент, директор, генеральний директор тощо – керівник юридичної особи. Таким чином, рішення щодо зміни, призначення та звільнення такого керівника також виноситься власником підприємства на загальних зборах. Будь-яке рішення загальних зборів оформлюється відповідним протоколом (розпорядженням, рішенням) власника підприємства (установи, організації). Отже, спочатку варто прийняти рішення щодо призначення такого керівника на загальних зборах учасників, оформити його належним чином. Лише тоді особа як керівник може

бути прийнята на роботу, підписано контракт та може бути видано відповідний наказ на підприємстві.

Раніше ми охарактеризували особливості контракту та наразі хочемо їх проаналізувати у рамках укладання такого виду договору саме з керівником.

Щодо строкового характеру контракту, то Постанова Кабінету Міністрів України «Про застосування контрактної форми трудового договору з керівником підприємства, що є у державній формі власності» вказує, що контракт з керівником підприємства державної форми власності укладається терміном від 1 до 5 років [4]. На прогивагу, для юридичних осіб приватної форми власності визначення строків дії контракту залишається за згодою сторін (законодавством не встановлюються конкретні строки).

Щодо додаткових підстав розірвання контракту, то у випадку такого виду договору з керівником можна встановити підстави, які безпосередньо пов'язані із невиконанням або не належним чином виконання таким керівником своїх обов'язків. Впровадження таких умов повинно бути направлено на сумлінне виконання своїх обов'язків керівником, більш відповідальне ставлення до роботи, виявлення ініціативного, творчого та самостійного підходу до праці [8, с. 167–168].

Таким чином, контракт як особлива форма трудового договору з керівником дозволяє гнучко регулювати трудові відносини, встановлюючи додаткові права, обов'язки та гарантії для сторін. Застосування контракту сприяє ефективному управлінню підприємствами та захисту інтересів як керівників, так і власників. Важливо зберігати та розвивати цей інструмент, забезпечуючи високий рівень правової захищеності для обох сторін.

Література:

1. Кодекс законів про працю України. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/322-08#Text> (дата звернення: 12.05.2024).

2. Контракт – особливий вид трудового договору. URL: <https://www.kadrovik.ua/content/kontrakt-osobliviy-vid-trudovogo-dogovoru> (дата звернення: 12.05.2024).

3. Поліщук М. С. Особливості суб'єктного складу трудового контракту. *Тези доп. та наук. повідомл. V міжнар. наук.-практ. конф.* (Харків, 27–28 вересня 2013 р.) / за ред. В. В. Жернакова. Харків : Право, 2013. 560 с.

4. Постанова Кабінету Міністрів України від 19.03.1993 р. № 203 «Про застосування контрактної форми трудового договору з керівником підприємства, що є у державній власності». URL: <https://ips.ligazakon.net/document/KMP93203?an=478609> (дата звернення: 13.05.2024).

5. Постанова Кабінету Міністрів України від 02.08.1995 р. № 597 «Про Типову форму контракту з керівником підприємства, що є у державній власності». URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/597-95-%D0%BF#Text> (дата звернення: 11.05.2024).

6. Господарський Кодекс України. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/436-15#Text> (дата звернення: 12.05.2024).

7. Цивільний Кодекс України. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/435-15#Text> (дата звернення: 13.05.2024).

8. Малиновська К. А. Особливості контракту з керівником юридичної особи. *Право та інновації*. 2014. С. 163–170. URL: <https://dspace.nlu.edu.ua/jspui/bitstream/123456789/10214/1/Malinovska.pdf> (дата звернення 11.05.2024).

DOI <https://doi.org/10.36059/978-966-397-395-1-47>

ПРАВОВА КУЛЬТУРА ТА ПРАВОВА СВІДОМІСТЬ ЯК ВАЖЛИВИЙ ЕЛЕМЕНТ ПРАВОВОЇ СИСТЕМИ УКРАЇНИ В УМОВАХ ВОЄННОГО СТАНУ

Яцкевич Павло Володимирович

*здобувач освітньо-наукового рівня (доктор філософії),
Науково-дослідний інститут публічного права
м. Київ, Україна*

Протягом багатьох століть право є невід'ємною частиною держави, необхідною умовою повноцінного існування громадянського суспільства. Право існує з моменту зародження держави та змінюється в міру виникнення нових суспільних відносин, підлаштовуючись під них. Свого значення та суспільно корисних функцій право не втрачає як у мирний час, так і в воєнний.

Питання про формування правосвідомості та правової культури українського суспільства особливо гостро постає сьогодні, в умовах воєнного стану. Це пов'язано зі зміною звичного ритму життя населення, зростанням небезпеки на нашій території, нестабільною економічною ситуацією, а також з посиленням внутрішньодержавної політики та правових норм.

Динамізм суспільних процесів, швидке виникнення та зміна кризових ситуацій, загострення протиріч соціальних груп і політичних сил та інші фактори об'єктивно передбачають відповідний рівень правової культури у суспільстві.

Однією із складових правової культури суспільства є і рівень правосвідомості громадян та посадових осіб, тобто ступінь засвоєння ними цінності права, основних прав і свобод, правових процедур вирішення конфліктів; знання права, поваги до нього, переконаності у необхідності дотримуватися приписів правових норм. Суспільна правосвідомість визначається масовістю правомірної поведінки, рівнем правового виховання, масштабами і якістю юридичної освіти. Вона охоплює сукупність усіх правових цінностей, створених людьми у правовій сфері. Високий рівень правової культури суспільства є однією з важливих ознак правової держави, яка ґрунтується передусім на принципах верховенства права і правового закону, поваги до основних прав і свобод людини та громадянина.

Правова культура – невід’ємна частина культури, вона базується на її підставах, є відображенням рівня її розвитку. В самому загальному вигляді культуру можна визначити як світ штучного. Однак це не просто сума речей або ідей, яку необхідно виділити й описати, а вся створювана людством предметна дійсність, яка втілює в собі наші власні сили і відносини. Це весь світ, в якому ми виявляємо, знаходимо самих себе, який містить у собі умови і передумови людського існування. [1, с. 317]. На кожному історичному етапі свого існування правова культура функціонує як складна система, обумовлена соціальною структурою суспільства, особливостями правових традицій, правосвідомості, правового менталітету населення, рівня розвитку правових інститутів.

У сучасній правовій теорії під правосвідомістю зазвичай розуміють сукупність емоцій, почуттів, настанов, ідей, теорій, концепцій, за посередництвом яких відображається правова дійсність, формуються ставлення до права та юридичної практики, ціннісна орієнтація щодо правової поведінки, бачення перспектив і напрямів розвитку правової системи [2, с. 147].

Відсутність правової культури, навичок цивілізованого життя та правил ведення політичної діяльності, вирішення різних соціально-політичних та міжнаціональних конфліктів є однією з головних причин граничного загострення криміногенної обстановки у країні.

Тому для підвищення правової свідомості та культури, тобто правової просвіти громадян, необхідно: поширення юридичної літератури, доступної за ціною та способом викладення матеріалу, роз’яснення чинного законодавства в засобах масової інформації; удосконалення системи викладання правових дисциплін і правового виховання; широке залучення молоді та досвідчених науковців до науково-практичних конференцій з правової тематики.

Під час воєнного стану у державі з метою формування у населення правосвідомості слід визначити найбільш значущі проблеми у сфері правової культури.

Основними напрямками подолання проблем та попередження виникнення і проявів деформації правосвідомості в Україні є комплекс заходів з підвищення політичної та правової культури громадян; удосконалення чинного законодавства; зміцнення законності та правопорядку, забезпечення поваги і всебічного захисту прав особистості; профілактика правопорушень; якісна професійна підготовка юристів; поліпшення якості правової освіти та правового виховання населення.

Нині дедалі більше зростає роль права, як важливого регулятора суспільних відносин, проте економічна, політична, соціальна нестабільність в державі сприяють лише поглибленню правового нігілізму. Загострюють ситуацію і такі негативні явища сьогодення, як криміналізація суспільства, корупція, порушення прав та свобод людини і громадянина, декларативний характер значної кількості норм чинного законодавства [3, с. 8]. Усі зазначені проблеми безпосереднім чином впливають на формування правової культури громадян.

Тому в Україні має постійно зростати мотивація активного формування правової свідомості та правової культури всіх суб'єктів суспільних відносин, оскільки без них неможливо втілити в життя поставлену мету. Правова культура громадян є основою, фундаментом нового суспільства в Україні. Адже громадяни є єдиним чинником, здатним утворювати державу і правопорядок, приводячи в дію Конституцію України та законодавство. Успішне вирішення цих завдань залежить від багатьох факторів, але здебільшого – від рівня організації правової освіти і виховання населення країни.

Слід зробити висновок, що на формування правосвідомості та правової культури особистості найефективніше впливає правове виховання, яке передбачає цілеспрямовану систематичну діяльність держави щодо створення певної системи правових цінностей, установок, умінь та навичок, правових знань, правових почуттів, поваги до права та закону та соціальних цінностям, властивим цьому суспільству. Важливу роль формуванні високого рівня правосвідомості грає культура правотворчості та правозастосування.

Література:

1. Морфологія і динаміка правової культури : навч. посіб. / С. М. Скуріхін. Одеса : Фенікс, 2020. 314 с.
2. Теорія держави і права : підруч. для студ. юрид. вищ. навч. закл. / О. В. Петришин, С. П. Погребняк, В. С. Смородинський та ін. ; за ред. О. В. Петришина : Право, 2014. 147 с.

3. Макарова О. В. Правовий нігілізм: теоретико-правовий аспект : автореф. дис. канд. юрид. наук: спец. "Теорія та історія держави і права; історія політичних і правових учень" / О. В. Макарова, 2010. 186 с.

НОТАТКИ

НОТАТКИ

МІЖНАРОДНА
НАУКОВО-ПРАКТИЧНА КОНФЕРЕНЦІЯ

**АКТУАЛЬНІ ПИТАННЯ РОЗВИТКУ
ЮРИДИЧНОЇ НАУКИ
В ПЕРІОД ВОЄННОГО СТАНУ**

17 травня 2024 року

Підписано до друку 20.05.2024. Формат 60×84/16.
Папір офсетний. Гарнітура Times New Roman. Цифровий друк.
Умовно-друк. арк. 9,77. Тираж 100. Замовлення № 0624-046.
Ціна договірна. Віддруковано з готового оригінал-макета.

Українсько-польське наукове видавництво «Liha-Pres»
79000, м. Львів, вул. Технічна, 1
87-100, м. Торунь, вул. Лубіцка, 44
Телефон: +38 (050) 658 08 23
E-mail: editor@liha-pres.eu
Свідоцтво суб'єкта видавничої справи
ДК № 6423 від 04.10.2018 р.